

Den ny Verdensimpuls

Tidsskrift for Det Tredie Testamente
Martinus åndsvidenskab, alkærlighedens videnskab

1/2019 - juni

Udgivet af Fonden Det Tredie Testamente

**Kristendommens fortsættelse,
fornyelse og fuldkommengørelse**
Side 4

**Kristi genkomst
af Martinus**
Side 20

**Social arv – et
overgangsbegreb**
Side 36

**De store
spørgsmål!**
Side 12

**Åndsvidenskab og
materiel videnskab**
Side 54

**Kristendommens
verdenspøke af
Martinus** Side 6

**Omkring
alkohol**
Side 60

GRATIS

Verdensgenløsningsprincippet

Forklaring til symbol nr. 2

1 Forældreprincippet

Vi omtalte i forklaringen til symbol nr. 1, at naturens skabelsesprocesser er logiske, og at der derfor måtte være et levende ophav til disse skabelsesprocesser. Vi skal her ved hjælp af symbol nr. 2 påpege et område af disse skabelsesprocesser, der i særlig grad viser ikke blot logik, men også kærlighed. Alle de højest udviklede dyr er, ligesom menneskene, underkastet et princip, vi udtrykker som forældreprincippet". Takket være dette princip kan intet afkom fødes i disse væseners livssfære uden i kraft af et par forældre. I disse forældre skabes der normalt en vis form for kærlighed til dette afkom. Denne giver sig udslag i, at nævnte forældre sørger for deres spæde afkom, indtil det er vokset frem til selv at kunne klare sin opretholdelse af livet. Dette afkom bliver således beskyttet, passet og plejet af dets forældre, så længe det selv er hjælpeløst. Uden denne kærlighed ville der ikke være nogen mulighed for højere livsformer at inkarnere i Jordens særlige fysiske struktur. Og det er kun unaturlige forældre, der viser ligegyldighed eller manglende sympati eller kærlighed til deres afkom. – At de lavere livsformers formering eller forplantning foregår på en anden måde, hvor denne kærlighed ikke er nødvendig, grundet på andre beskyttelses- eller andre hjælpemidler for afkommets trivsel, forandrer ikke det her nævnte forældreprincips identitet som kærlighed.

2 Verdensgenløserne og menneskehedens åndelige førelse

Men det er ikke blot i afkomsbeskyttelsen, at dette kosmiske princip er til stede. Det eksisterer også som det fundamentalt bærende princip i selve menneskehedens udvikling og åndelige

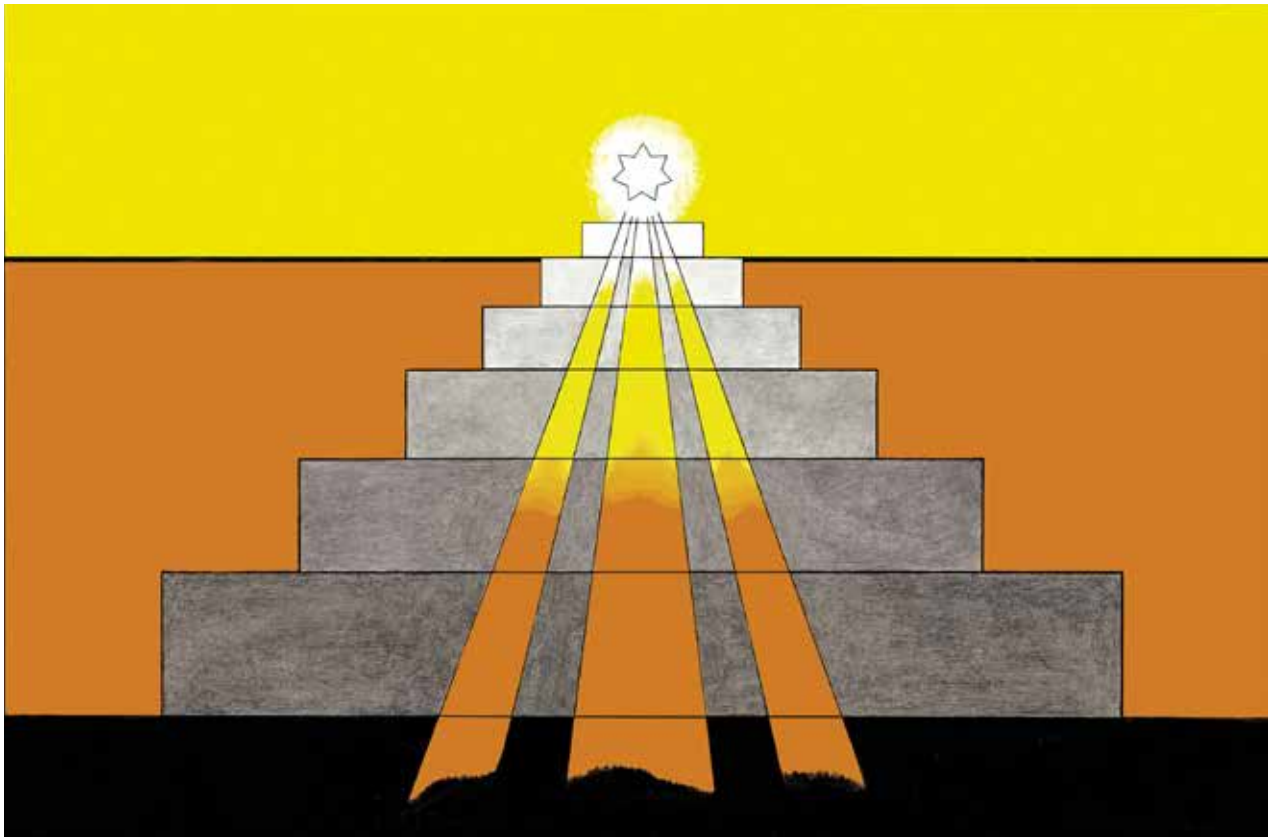
førelse fra primitivitet til intellektualitet, fra inhumanitet til humanitet. Det er i kraft af dette princip, at verdensreligionerne er blevet skabte. Og det er dette princip, religionsstifterne eller de såkaldte "verdensgenløserne" har været besjælet af. Disse væsener har haft den samme autoritet overfor de folk eller menneskegrupper, for hvilke de blev verdensgenløserne, som forældrene har overfor deres børn. Ligesom forældrene er naturlige opdragere af børnene, således er verdensgenløserne opdragere af de folk, hvis åndelige førere de blev. Disse verdensgenløserne er væsener, der er mere eller mindre forud for den almene menneskehed i ånd og kultur. De har selv gennemgået den udvikling og kultur i tidligere liv, som de blev fødte til at skulle føre Jordens mennesker ind i. Dette forstås bedre, når vi senere kommer frem til forklaringen om reinkarnationens og udviklingens analyser. I kraft af dette guddommelige kosmiske forældre- eller verdensgenløsningsprincip har de forskellige folkeslag igennem tiderne altid haft deres verdensgenløserne eller de af dem stiftede religioner. Nævnte guddommelige væsener har således været banebrydere for deres tilhængeres mentale og moralske udformning.

3 De ufærdige menneskers kosmiske forældreprincip

Efterhånden som menneskeheden udviklede sig fra primitiv naturmennesketilstand og frem til en mere human og kulturel væremåde, måtte de naturligvis have verdensgenløserne eller kosmiske førere af tilsvarende højere humane og kulturelle kvalifikationer. Og de store, i dag gældende, verdensreligioner viser da også, at deres ophav har været i stand til at give menneskene store urokkelige, kosmiske facitter fra livsmysteriets løsning, men ganske vist

kun som postulater eller dogmer uden intellektuel underbygning eller bekræftelse. Dette skyldes ikke verdensgenløserne, men derimod den omstændighed, at menneskene endnu ikke var intellektuelle og humane nok til at kunne forstå disse facitters logiske eller videnskabelige udredning. Vi ser f.eks. hvor lidt menneskene har kunnet forstå af Jesu Kristi store facitudtalelser. Han var derfor allerede i sin tid klar over dette og vidste, at det næste skridt i verdensgenløsningshjælpeudfoldelse for menneskene måtte vente, til de havde gennemgået dommedagens lidelser og her fået deres bevidsthed, deres intellektuelle og humane evner mere udviklede. Og da måtte verdensgenløsningshjælpeudfoldelse for menneskene blive – ikke postulater eller dogmer – men derimod ren, kosmisk videnskab, altså en fundamental intellektuel underbygning af de kosmiske facitter i sammenhængende tankerækker, kontrollerbar igennem udviklet human og intellektuel tænkning. Det er denne videnskab, han udtrykker som "talsmanden den hellige ånd". Denne overførelse af kosmisk eller åndelig videnskab til menneskeheden bliver verdensgenløsningshjælpeudfoldelse sidst store hjælpeindsats. Igennem denne videnskab når menneskeheden frem til dens færdiggørelse i Guddommens skabelse. Igennem den bliver det jordiske menneske efterhånden til "mennesket i Guds billede efter hans lignelse". Og Guds skabelse af mennesket er dermed sket fyldest. Det er selv blevet til vejen, sandheden og livet. – Og således er verdensgenløsningsprincippet et fundamentalt bærende kærlighedsprincip, der gør Guddommen til forsyn og fader for alle levende væsener. ■

Kilde: Det Tredie Testamente – Det Evige Verdensbillede I, side 16-18.

Symbol nr 2.
Verdensgenløsningsprincippet

“

Trappeformationen midt på symbolet symboliserer de jordiske menneskers udviklingsstadier eller udviklingstrin fra "dyr" til "menneske".

Det orangefarvede felt symboliserer "dyreriget". Af dette rige er det ufærdige menneske ikke fri, så længe det endnu ikke har overvundet sine dyriske tendenser.

Det gule felt symboliserer det totalt fuldkomne "menneskerige", hvor alle elsker alle, og hvor der hverken er krig, døds-krig eller pine. Her er hele menneskeheden blevet til ét folk, én hjord og én hyrde.

Det lysende felt med stjernen foroven symboliserer Guddommen, som er forsyn og fader til alle levende væsener.

Strålerne, der udgår fra stjernen og ned over trappeformationen symboliserer Guds ånd i form af verdensreligionerne og dermed verdensgenløsningsprincippet. – At der kun er tre stråler betyder ikke, at der kun er tre verdensreligioner, tværtimod. De skal netop betyde, at der er mange religioner.

Den nederste del af disse stråler er orangefarvede, det skal betyde, at her stimulerer religionerne det dyriske eller dræben-

de princip i menneskene. Gudsdyrkelsen vil derfor her være mere eller mindre inhuman eller "hedensk". De gule felter på strålerne symboliserer, at her på disse trin er menneskene vokset frem til de humane religioner, hvortil kristendommen hører.

Når strålerne øverst oppe er hvide og går sammen i lysfiguren eller stjernen, der som nævnt symboliserer Guddommen, betyder det, at her er alle verdens religioner afløst af kosmisk videnskab. Kosmisk videnskab kan kun udgøre den absolutte sandhed, der er selve livsmysteriets løsning. Og denne kan kun være ens for alle.

På det øverste trin er menneskets næstekærlighedsevne og den heraf følgende intuitionsevne blevet så udviklet, at det pågældende væsen i kraft af dette bliver bevidst i Guds bevidsthed eller den såkaldte "hellige ånd". Det når her frem til at blive til "mennesket i Guds billede efter hans lignelse", hvilket igen vil sige: det totalt fuldkomne menneske. Det er her det selv bliver til vejen, sandheden og livet.

Om kristenkommens fornyelse, og den begyndende ny humane verdenskultur

Af Jan Langekær

Martinus sagde selv om sit epokegørende livsværk Det Tredie Testamente, at det var fortsættelsen, fornyelsen og fuldkommengørelsen af kristendommen. Og at hans åndsvidenskab vil danne grundlaget for den nu begyndende humane verdenskultur som til sidst vil omslutte hele jorden, med alle dens folk og racer.

Martinus skriver også om både “en gammel verdenskultur” og “en ny verdenskultur”. Det er to kulturer, som hver især omfatter hele menneskeheden. Den gamle verdenskultur er Moseskulturen, “øje for øje og tand for tand” altså en hævnkultur, som hører dyreriget

til. Den er døende og er et levn fra dyreriget. Og den er inde i en slags døds kamp for tiden. Men den vil lidt efter lidt blive afløst af den ny verdenskultur, som opstår på grund af den menneskelige udvikling, fra primitivitet mod en højere udviklet menneskelig væremåde.

Denne fornyelse af kristendommen, er en retfærdiggørelse af Kristi Mission befriet fra overtro og misforståelser og fra hedenskaben i den nuværende kirkelige dogmatiske kristendom. I denne fornyelses af Kristendommen er bl.a. reinkarnationen, skæbnedannelsen og karmaloven videnskabelige selvfølgeligheder.

Og der er ikke knyttet nogen form for

ceremonier, ritualer eller ulogiske dogmer til den, og den giver ikke grundlag for dannelsen af et nyt trossamfund, en sekt eller forening, som man kan blive medlem af.

Martinus sagde selv: ”tag det af mine kosmiske (åndelige) analyser som du kan bruge, og lad resten ligge.”

Hvordan og hvornår realiseres den fornyelse af Kristendommen og denne nye verdenskultur?

Det sker ikke pludseligt som ved en revolution, men den ny verdenskultur er “begyndt at fødes på Jorden”, som en langsom organisk proces. Vi behøver ikke passivt vente på det, men kan allerede nu, hver især, begynde at realisere den i os selv.

TIDSSKRIFTET ER GRATIS

Forlag og redaktionsadresse for *Den ny Verdensimpuls*:

Forlaget Fonden Det Tredie Testamente (Publishing House The Third Testament Foundation),

Vestre Gade 6A,
DK-2605 Brøndby
mobil: 20 15 78 11
jan@langekaer.dk
CVR-nr. 29146721

Ansvarshavende Redaktør: Jan Langekær
Tel: 20157811, e-mail: jan@langekaer.dk

dettredietestamente.info

(her kan du også gratis downloade de forrige numre og det herværende nummer af tidsskriftet)

ISSN: 0904-0633

Har du lyst til at bidrage til *Den ny Verdensimpuls*, så benyt:

DANSKE BANK

Reg. nr. 3572 konto nr. 3572030989

MobilePay: 227366

Fra udlandet skal anvendes:

IBAN Konto nr. DK6030003572030989
og SWIFT/BIC-kode: DABADKKK

Fra udlandet:

IBAN konto nr. DK6030003572030989
og SWIFT/BIC-kode: DABADKKK

*Kærlig hilsen,
Den ny Verdensimpuls*

Den ny Verdensimpuls

Tidsskrift for Det Tredie Testamente
Martinus åndsvidenskab

INDHOLD

<i>Symbolforklaring – Verdensgenløsningsprincippet symbol nr.2</i>	2-3
<i>Redaktøren fortæller om kristendommens fortsættelse og fornyelse</i>	4
<i>Indholdsfortegnelse</i>	5
<i>Kristendommens verdensepøke af Martinus</i>	6-11
<i>De store spørgsmål!</i>	12-19
<i>Martinus – apropos Kristi genkomst</i>	20-22
<i>London-udstilling og foredrag og dialog</i>	23
<i>Om åndsvidenskab og kristendom</i>	24-25
<i>Gudsbegrebet og bønner</i>	26-31
<i>Martinus tale til præsterne på Island</i>	32-35
<i>Social arv – et overgangsbegreb</i>	36-40
<i>Martinus citater</i>	41
<i>Om børns vilkår</i>	42-43
<i>Er kærligheden blevet kold?</i>	44-46
<i>Tossegodhed</i>	47
<i>Det Tredie Testamente, for- og bagsidesymbolerne</i>	48
<i>Om udgivelsen af Den ny Verdensimpuls</i>	49
<i>Kurser og foredrag om Det Tredie Testamente</i>	50-51
<i>Guds tale til det jordiske menneske</i>	52
<i>Bog anmeldelse – Strukturen at praktisere Det Tredie Testamente</i>	53
<i>Åndsvidenskab og materiel videnskab</i>	54-59
<i>Omkring alkohol</i>	60-61
<i>Det Tredie Testamente – hvad der er – og det ikke er</i>	62-63
<i>Bog anmeldelse – Livets evige dans</i>	64-65
<i>Hvem var Martinus?</i>	66-67
<i>Martinus citater</i>	69
<i>Udleveringssteder, studiegrupper og foredrag</i>	70
<i>God sommer</i>	71

Kristendommens verdensepoke

Af Martinus

I din sæd skal alle jordens slægter velsignes

Mange mennesker kender ikke kristendommen til bunds, men den er i virkeligheden det sidste udviklingsstadium, før mennesket skal opfylde bestemmelsen om at blive ”mennesket i Guds billede”. Det kan måske synes mærkeligt, hvis man ikke kender kristendommen, men den strækker sig ikke blot fra Jesu tid, den går endnu længere tilbage og blev bebudet længe før, han blev født. Vi hører første gang om den, da Gud siger til Abraham: ”I din sæd skal alle Jordens slægter velsignes”. Abraham var jo en god mand, der var parat til at ofre, hvad det skulle være for guddommen. Han var parat til at ofre sin elskede søn under den prøvelse han kom ud for, og det var allerede en stor opfyldelse af kristendommen. Der begyndte kristendommen, og den blev forkyndt igennem jødedommen. Profeterne talte om denne verdensfrelse, og der var stor forventning om en frelser og en ny verdensepoke, der skulle komme.

Kristendommens mål er det færdige menneske i Guds billede

Det jødiske folk var det første folk, der begyndte at tro på én sand Gud. De andre folkeslag rundt omkring jøderne troede på flere guder. Går vi endnu længere tilbage, ser vi, der har eksisteret mange kulturer på jorden, og de har alle været med til at føre menneskene fremad i skabelsen af mennesket i Guds billede. Naturligvis har ikke alle mennesker, der levede før jødedommen

og kristendommen, fuldført deres udvikling her. Mange har måttet fuldføre de sidste stadier på andre kloder. Der er masser af andre kloder, hvor udviklingen ligger højere end her, og ligeledes hvor den ligger lavere eller er på samme stadium som her.

Når væsenerne udvikler sig til et stadium, hvor de på en klode ikke kan få den fornødne åndelige næring og tilfredsstillelse, har den ingen tiltrækningskraft for dem under reinkarnationen. De må fødes der, hvor disse betingelser eksisterer, og det gælder ikke blot for menneskene men også for dyrene. Men til sidst vil der komme en udviklingstilstand her på kloden, hvor menneskene kan nå det færdige stadium og her i fysisk materie blive til ”mennesket i Guds billede”. Nu er denne epoke kommet takket være kristendommen, takket være Jesu forkyndelse og den væremåde, han præsterede.

”Guds udvalgte folk”

Jødedommens moral var ”øje for øje og tand for tand”, det vil sige hævn og straf. Man troede, det var i guddommens favør, fordi guddommen var vred og ville straffe og hævne sig på væsener, der ikke opfyldte loven. Der var ikke noget med at elske Gud; det var et væsen, man skulle frygte og være bange for, og man måtte opfylde loven af skræk. Det ses tydeligt, at en sådan kulturbasis ikke kunne være endemålet. Det kan ikke være meningen, at væsenerne som dresserede dyr opfylder loven for tilværelse, men det er et stadium på vejen. Jøderne kaldte sig selv Guds udvalgte folk og de andre for

hedninger. De mente, at de var i særlig yndest hos guddommen. Men vi ser, at det var de ikke, der er ingen, der kommer i særlig yndest hos guddommen. Guddommen er ikke et væsen, der har særlige favoritter, et væsen man kan indsmigre sig ved og komme til at stå sig godt med eller komme i særlig yndest hos. Der er intet væsen, som guddommen elsker mindre end andre, uanset om det er dyr eller mennesker. Hele universet er baseret på kærlighed.

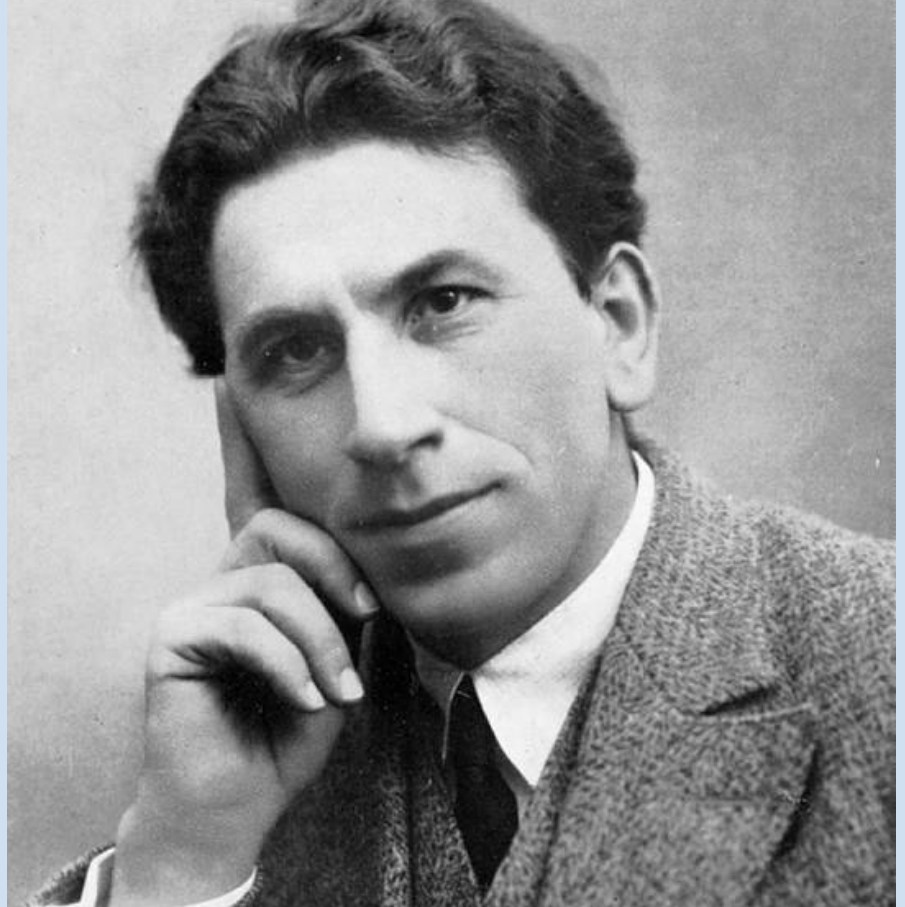
Bebudelser og profetien om Messias

I kristendommens udvikling har vi tilbagelagt to epoker, og vi er nu inde i begyndelsen af en helt ny epoke. Den første epoke var som tidligere nævnt jødedommen, og den anden var kristendommen, som var en eneste stor bebudelse i jødedommen, en vældig bebudelse om en verdensfrelser, en Messias, der skulle komme. Dette princip med bebudelser gør sig gældende i alle kulturer. En kultur kommer ikke overrumplende ind som en vældig overraskelse, den er altid bebudet i forvejen, og i vor tid er der også mange bebudelser om fremtiden, om en kultur, der skal komme. I forbindelse med vor tids bebudelser, er det interessant at se på, hvordan bebudelserne i fortiden er blevet opfyldt.

Profeterne bebudede, at der inden for jødefolket skulle fødes en verdensfrelser, og det vil altså sige, at jøderne var klar over, at den kultur, de havde, ikke kunne være det færdige stadium. De ville frelses, de var ikke tilfredse, for ellers var der ingen grund til at vente

“

Jo mere man selv har lidt, desto bedre forstår man andre, der er inde i tilsvarende lidelser.

sig, at der skulle komme en bedre tilstand. De var indstillet på, at kun jøder var i Guds favør, andre mennesker betød ikke noget, dem var det lige meget med, dem behøvede man ikke at tage særligt hensyn til. Jøderne selv derimod var Guds udvalgte folk. De havde en begyndende tro på den ene sande Gud men forestillede sig, at denne Gud måtte være ligesom menneskene. Denne kultur blev derfor baseret på ”øje for øje og tand for tand”, på straf og hævn. Billedet af guddommen havde ikke meget med kærlighed at gøre, man så Gud som en stor hersker, som et vældigt, almægtigt væsen, som kunne straffe, dræbe og myrde, når som helst man ikke fulgte de foreskrevne love, som profeterne og Moses havde givet. For at dette kunne ændres måtte der ske noget, og ændringen eller den ny epoke begyndte i jødedommen.

Messias – verdensgenløseren

Der skete det mærkværdige, at der fødtes et menneske, der var meget anderledes end menneskene i almindelighed. Han viste sig allerede i 12-årsalderen at være meget klog på psykiske foreteelser, og da han som 30-årig stod i sin manddoms begyndende kraft, havde

han en overvældende visdom, som ikke blot åbenbarede sig igennem hans tale og prædikener, men endnu mere i hans væremåde. Han var et mærkeligt menneske, der ganske afveg fra de jødiske love. De havde nok ventet, at der skulle komme noget, der kunne skabe en højere kultur, men at man skulle vende den højre kind til, når man blev slået på den venstre, at man ikke skulle straffe men tilgive i alle mulige situationer, det kunne ikke være rigtigt, det kunne en kultur da ikke bygges op på. Næsten hele Jesu liv var en modsætning til det, man plejede at leve på, og selvfølgelig kæmpede man imod denne mentale tilstand og regnede med, at det var noget, der måtte fjernes fra menneskeheden, det var en vildfarelse, og man korsfæstede Kristus.

Kristendommen vokser som en plante

På det tidspunkt da man korsfæstede Kristus, var sæden til den ny epoke allerede nedlagt i menneskene. Der var en hel del mennesker, i hvem Jesu ord, lignelser og væremåde var blevet til kendsgerning, var blevet til kød og blod, var blevet til deres liv. Vi så, hvordan de senere kunne lade sig henrette, korsfæ-

ste og kaste for vilde dyr, fordi de ikke ville fornægte det, de havde oplevet. Således var en ny verdensepoke født i kød og blod. Den kunne ikke dræbes, den kunne ikke ødelægges, den var en plante, der voksede og voksede. Den voksede ud over jødedommen og ud til hedningerne, og her bredte den sig og gjorde de folk og stater, der accepterede den, til verdens største og stærkeste magter.

Jødernes skæbne og landflygtighed

Da jøderne ikke forstod det og endnu ikke var udviklede nok, degenererede jødedommen, og de kom i landflygtighed, som de tidligere havde været under deres særlige kultur i Palæstina. Undertiden var de i landflygtighed, til andre tider var de i deres eget land, men til sidst kom den store landflygtighed, hvor det jødiske folk blev spredt over hele verden. Hvad nu med dette, at de var det udvalgte folk? – Ja, vi kan ikke komme uden om, at de alligevel var så fremragende udviklet, at i dette folk kunne denne Messias fødes. Inden for denne kulturs område var der virkelig mennesker, der var så modne, at denne kosmiske sæd kunne nedlægges i dem.

Når vi ser på jødedommen, ser vi et fuldstændigt sidestykke til det, vi har set i vore dage. Vi ser en grusom tortering af og mishandling af jødernes krigsfanger, en grusom opførsel over for dem, de besejrede, akkurat ligesom vi har set det under anden verdenskrig, hvor kolossale grusomme kræfter i særlig grad blev rettet mod jøderne. Hvorfor blev de nu rettet mod jøderne? – Ja, nogle siger, at det var fordi de korsfæstede Kristus. Det var ikke derfor, men der var alligevel en særlig mening i det. Det var fordi, de ikke var udviklede nok, de havde ikke fået lidelser nok. De var ikke på højde med dem, der blev Jesu disciple og kunne derfor ikke være jordbund for denne nye sæd. Det kunne kun de inden for jødedommen, i hvem Jesu væremåde kunne opfattes som noget guddommeligt. Da de øvrige jøder ikke var modne til det, måtte det smuldre. Der var ikke noget grundlag for, at de kunne bevares som et folk, og derfor blev de spredt ud over hele verden.

En god jordbund for kristendommens videre vækst udenfor jødedommen

Verdenskulturen eller den kristne epoke fortsatte således igennem hedenskabet, altså igennem de stater uden for jødedommen, som nu er kristne. Navnlige her i Europa var disse stater på et stadium, hvor de var ved at være trætte af de gamle guder. Her var der mange mennesker, der var udviklet til at føle lede ved straf, drab og mord og en tilværelse, hvor de hele tiden skulle frygte og være bange. De var begyndt at vokse bort fra den gamle hedenske forestilling, og derfor var der her god jordbund for fortsættelsen, for den videre vækst af kristendommen. Den voksede frem til at blive det fundamentale for disse magters regeringer og lovgivning osv., men naturligvis kunne de ikke leve op til modellen. Kristus var modellen, og kernen i den nedlagte sæd var Jesu bjergprædiken, hans væremåde, hans opfattelse af de daglige situationer

og af menneskenes indbyrdes forhold, at de skulle lære at elske hverandre, således som han elskede menneskene. Et hedensk folk kunne naturligvis ikke fuldstændig gå over til at efterleve modellen. Det er ligesom et lille barn, der skal lære at spille, det kan ikke blive virtuoso lige med det samme, der må gå lange tider.

Religiøsitet baseret på instinkt og følelse

På trods af at mennesker i snart 2000 år har været indstillet på den kristne væremåde, har de endnu ikke nået den, da den stadigvæk ligger så højt. Desuden giver kristendommen ingen særlig videnskabelig forklaring på sin vejledning eller sine facitter. Den siger blot: ”Du skal elske din næste som dig selv og Gud over alle ting”. ”Du må ikke stjæle, du må ikke lyve”, ”Det man vil, at andre skal gøre imod os, det må vi gøre imod dem” osv., men den giver ikke en logisk forklaring på disse facitter.

I jødedommen havde man ikke evner til at bedømme guddommen på anden måde end, at han måtte være som menneskene i almindelighed dvs. hævnende og straffende. At Gud eksisterede, oplevede man med instinktet, og med følelsen forsøgte man at danne sig forestillinger og billeder, men det blev ulogiske fantasibilleder, selv om man mente, at det var logisk.

Materialismen er et led i kristendommens skabelse

Men menneskene skulle ikke blive stående på samme stadium med indskrænkede evner, og der udviklede sig i dem en evne til at analysere. De fik intelligensevne og begyndte at udvikle intellektualitet, og de blev derfor meget optaget af det, de kunne opleve igennem denne evne. En helt ny verden viste sig for dem. De havde hele tiden været indstillet på det åndelige, som de ikke i særlig grad kunne opleve realistisk, men nu blev de indstillet på en verden, som de kunne tage og føle på. Man kunne

tilegne sig en kolossal mængde viden og oplysninger, her måtte vejen til Gud og livsmysteriets løsning ligge. Bevidstheden og interessen blev selvfølgelig tiltrukket og bundet af de områder, hvor man kunne komme til realistiske kendsgerninger, og områderne med overleveringer fra andre mennesker og det man skulle tro på degenererede. Her fik kristendommen en anden form, og her begyndte dette med Gud, et evigt liv, at man kunne leve videre efter døden, reinkarnation osv. at forsvinde. Det havde man ikke tid til at beskæftige sig med, man kunne få meget bedre oplysninger på den nye måde med f.eks. mikroskoper og store kikkerter. Man fik en masse andre apparater, og det blev ved med at vokse og vokse, og man nåede frem til at kunne beherske den fysiske verden. Man kunne beherske materien og lade naturens enorme kræfter arbejde for sig. Dette vældige område måtte selvfølgelig fuldstændig optage menneskene, og det skulle det også, det var ikke nogen synd, ugudelighed eller frafald, det var et led i kristendommens skabelse.

Følelses- og intelligenserfaringer

På det tidspunkt da Jesus blev født, havde man følelse nok til, at kristendommens højere etik kunne sås, men man havde ikke erfaringer nok til at kunne ændre sin væremåde til at være i kontakt med Jesu væremåde. Der måtte flere erfaringer til. Menneskene måtte erfare og prøve, hvad det vil sige at ignorere de gamle sandheder, at danne regeringer og forhold mellem staterne på rent materialistisk grundlag. Efterhånden som man ikke beskæftigede sig med religiøse ting, med Guddommen, blev det eneste virkelige fundament for kulturen og et lands beståen våben og militarisme.

Den materielle kulmination

Det drejede sig om at have de bedst mulige våben, og derfor koncentrerede man sig på at skabe de mest geniale mordvåben, og her opnåede menneske-

“

De måtte komme til at forstå, at det at lyve og bedrage, at hæve sig op på andres bekostning er forkert, at straffe, myrde og henrette er ækelt og grusomt

Foto, Unsplash

heden sin allerhøjeste dygtighed. Det var kulminationen af den materielle udvikling, og denne epoke blev i høj grad opretholdt ved våbnenes magt. Mange mennesker blev undertrykt, og de stærke stater undertrykte de andre stater. Hvilke stater var det, der i særlig grad undertrykte de andre stater? – Ja, det var dem hvori kristendommen var sået. De kristne stater var blevet de stærkeste magter i verden. Det forekommer måske underligt, men det var et led i skabelsen af kundskab, det var et mægtigt stort skoleområde, hvor menneskene fik lov at gøre, som de selv mente var rigtigt, hvor de fik lov at forlade profeter, hellige bøger og forskrifter og de psykiske principper for helt og holdent at stole på de materielle foreteelser.

En ny epoke i kristendommens skabelse

Da nåede menneskene frem til det nuværende stadium, der er en epoke i kristendommens skabelse, hvor man er ved at opleve, at der alligevel er en mening med livet. Man er kommet til et stadium, hvor man savner en mening med tilværelsen og har opdaget, det ikke kan være tilfældigheder, der regerer verden. Jo mere der forskes i mikrokosmos, makrokosmos og mellemkosmos, jo mere ser man, at naturens skabelse overalt i sit slutfacit er til glæde og velsignelse for levende væsener. Man begynder at forstå, at tingene ikke er færdige, hvor der i naturens skabelse er lidelse, smerte, sorger og bekymringer. Menneskene er nu ved at afslutte en epoke, hvor de ikke kan komme længere

ved den rent intelligensmæssige materielle forskning, der ikke giver dem det mindste holdepunkt for moral. At de kan bygge vældigt geniale maskiner, og at de kan veje sol, måne og stjerner og bestemme lysets hastighed giver dem hverken styrke eller mod, når de skal til at dø eller trøster dem i sorgen, når de mister nogen af dem, de holder af. De begynder at opdage, at mennesket ikke blot er en materiel ting, og de kommer ud for en masse ting, som videnskaben ikke kan hjælpe dem med eller give en forklaring på, fordi der ikke er nogen mulighed for at komme til det ad hjerne- eller intelligensmæssig vej. Hvad betyder det, at man er æret og anset, at man har en vældig materiel position og besidder mange penge og rigdomme, når det viser sig, at det ikke danner det mindste grundlag for fred i sindet? – Det kan glæde et menneske i en tid, men det skaber også lidelser, bekymringer og sorger, og man begynder at opdage, at man ikke kan komme til freden ad denne vej, og man ser da også, at menneskene er mere og mere imod krig.

Menneskets længsel efter fred

I menneskene bor der en vældig længsel efter fred. Der er intet menneskene hellere ville end at slippe for alle de enorme militærudgifter, at slippe for at have hær og flåde, at slippe for at være bange for krig. Denne fredstrang måtte udvikle sig i menneskene, for at de kunne blive fuldstændig modtagelige for kristendommen. De måtte komme til at forstå, at det at lyve og bedrage, at hæve sig op på andres bekostning er

forkert, at straffe, myrde og henrette er ækelt og grusomt. Medfølelsen og medlidenhedsevnen har udviklet sig igennem alle krige, sorger og bekymringer, som menneskene har oplevet som et resultat af deres egne lidelsesvoldende handlinger. Jo mere man selv har lidt, desto bedre forstår man andre, der er inde i tilsvarende lidelser. Det var ikke nok, at der var blevet nedlagt en sæd i menneskeheden; der måtte komme en epoke, hvor der skulle gødes, graves og luges ligesom ude på marken. Det er nu blevet gjort. Menneskehedens mentalitet er blevet kulegravet ganske kolossalt, og i fremtiden bliver det ikke muligt for ukrudtet at vokse op og kvæle den kristne sæd.

Krigen vil udrydde sig selv

Vi vil endnu opleve en vis lidelsestilstand, men dermed vil krigen myrde krigen. Krigen vil komme til at ødelægge sig selv, og menneskeheden vil komme ind i en helt ny epoke, der vil blive båret af dette, at man ikke kan nænne at gøre ondt. De, der i dag kan nænne at gøre ondt, vil også blive forandrede, for når man gør ondt, er man imod hele universet, og så kommer lidelserne tilbage. Universet i sin helhed gør overhovedet ikke noget ondt, men fører alting frem til glæde og velsignelse. Universet eller naturen er i færd med at lære menneskene, at de ikke må dræbe eller bringe sorger og bekymringer over andre mennesker, men at de udelukkende er skabt for at være til glæde og velsignelse for alt levende. Vi er livets højeste væsener i mellemkosmos her på jordkloden, alle andre er

efter os i udviklingen, og derfor kan Gud i størst udstrækning manifestere sig igennem os, og da ville det være godt, om Guds højeste manifestationsredskaber kunne blive til glæde og velsignelse. Denne længsel efter freden viser, at menneskene i virkeligheden meget gerne vil komme ind i en højere form for tilværelse, et langt skønnere liv, end det de nu har. Nu har de kendskab til krig, bedrageri, undertrykkelse, fattigdom, nød og elendighed, de har et overdådigt kendskab til alle disse realiteter, og derfor vil modsætningen virke som strålende lykke og salighed. Dette måtte til i den materialistiske epoke for at omdanne menneskene til at blive jordbund for den kristne sæd.

Den kristne sæd – Kristi væremåde

Hvad er så den kristne sæd? – Ja, der er allerede for længst givet en model. Kristi væremåde er i alle situationer modellen for det fuldkomne menneskes væremåde. Han var et væsen, der havde gennemgået den sidste udviklings epoke på en anden klode, hvor han havde oplevet den store indvielse eller den store fødsel og var blevet mennesket i Guds billede. Dermed kunne han blive modellen for de jordiske mennesker, han kunne fødes her i verden og med sit liv være fuldstændig i kontakt med livets mening. Men én ting kunne han dog ikke være i kontakt med. Han måtte have en krop, der hørte denne verden til. I hans egen verden var der en fysisk organisme, der passede til hans væremåde. Den findes endnu ikke her på jorden, men den vil komme i den nu begyndende epoke.

Bebudelser om fremtiden

Denne nye begyndende epoke vil efterhånden bringe menneskene over i en human tilstand. Der har længe udviklet sig humane foreteelser, der er mange slags forsorg, hjælp til gamle, hjælp til syge osv., og det udvikler sig videre til denne nye kultur eller verdensstilstand, som er bebudet i form af

“

Det var ikke den sande kristendom, der bevirkede, at vi kom ud i denne materialistiske tilstand, det var opfattelsen af, at Kristus var kommet til verden for at lide for de synder, som vi havde begået

”én ny himmel og én ny jord”. Det er også bebudet, at der skal blive ”en hjord og en hyrde”, hvilket vil sige, at alverdens mennesker skal samles om den samme oplevelse af sandheden, guddommen og guddommelig væremåde. Det skal alverdens mennesker nå i den nu begyndende epoke, der vil blive en fredens epoke, der absolut vil adskille sig fra det, vi tidligere har oplevet. Vi ser på mange områder, hvordan Forsynet arbejder bagved, og nu er menneskene ved at være modtagelige for den sande kristendom.

Den kirkelige kristendom

Det var ikke den sande kristendom, der bevirkede, at vi kom ud i denne materialistiske tilstand, det var opfattelsen af, at Kristus var kommet til verden for at lide for de synder, som vi havde begået. Gud var en meget streng og straffende guddom, der forlangte, at det og det skulle opfyldes, og da menneskene ikke kunne det, mente man, at Kristus var kommet for med sin lidelsesfulde korsfæstelse at sone de synder, som menneskene havde begået, og dem de ville komme til at begå. En bedre opfattelse eller evne til at forstå havde man ikke, og det var en afsporing fra det virkelige. Det ville aldrig have fundet sted, hvis menneskene på det tidspunkt havde haft den udvikling, de har i dag.

I dag har menneskene nået en sådan udvikling, at kun videnskaben på det

åndelige eller kosmiske område kan hjælpe dem. Den forklarer det af Kristi væremåde, som man dengang ikke forstod eller tog fejl af, fordi man følte, at det var umuligt at være som ham, der var som en guddom. Man havde ikke spor forståelse af lidelsens natur, og man kom ind på, at man kunne frelses ved nåde. Man havde ikke forståelsen af, at lidelsen var nødvendig, at den var et gode, og at kun kroppene var noget, der gik under, mens ånden vokser videre igennem livene.

Andsvidenskabens epoke

Hele menneskeheden går nu ind i en epoke, hvor de store kræfter arbejder på at samle alverdens mennesker til ét folk, til én nation, om én Gud og én væremåde. Men hvordan kan det ske? – Ja, det kan aldrig ske så længe menneskene i øst og vest, i syd og nord har hver sin opfattelse. Hvordan skal menneskene få den samme opfattelse? – Naturen får det til at ske, den giver efterhånden menneskene i øst og vest, i syd og nord den samme viden og de samme erfaringer, oplevelser og kendsgerninger. Disse kendsgerninger udløser sig i slutfacittet, at Kristi væremåde er det fuldkomne menneskes væremåde, den er livets mening, og den væremåde Gud talte om, da han sagde: ”Lader os gøre et menneske i Vort billede efter Vort lignelse”.

Det skal blive til videnskab, at Kristi væremåde er modellen for det fuldkomne menneske i Guds billede. Det skal ikke være noget, som dét selskab eller dén religion mener; det skal være noget videnskaben siger. Når videnskaben konstaterer en kendsgerning, må den blive til kendsgerning for alle mennesker. 2 plus 2 er 4, det er det både for kristne, muhamedanere og alle andre mennesker. Således må også de store sandheder blive det samme for alle mennesker, men det kan de ikke blive, så længe de har forskellige meninger. Igennem erfaringerne og lidelserne åbenbarer sandheden sig, og man

“

Det tredje stadium er Det Tredie Testamente eller åndsvidenskaben, som vil danne grundlag for menneskets videre udvikling og garantere, at menneskene indenfor denne epoke vil komme til at blive ét med Gud.

kommer til at indstille sig på et højere tilværelsesplan, og måden at leve på bliver til videnskab.

Åndsvidenskaben er født, der eksisterer en hel analyserække, som er tilgængelig for almindelig intelligens, og som kan kontrolleres af en sådan intelligens. Den viser på alle områder, hvordan alle naturens principper er inkarneret i Kristus, modellen for væremåde. Denne analyserække eller dette verdensbillede viser som en videnskabelig sandhed, at man skal være til glæde og velsignelse for alt levende, og at elske Gud over alle ting og sin næste som sig selv er alle loves fylde. Denne lov arbejdes der på helt nede i mineralriget, i planteriget, i dyreriget og fremme i menneskeriget bliver den udviklet til fuldkommenhed. Alt er baseret på at føre de levende væsener frem til denne tilstand at være mennesket i Guds billede. Når det bliver til mennesket i Guds billede, får det lov at opleve kulminationen af lys i den materielle verden, og når det er færdig med denne verden, får det lov at fortsætte i de allerhøjeste verdener. Indgangen til de højeste verdener er dette, at man bliver ét med Gud. Så længe man ikke er det, må man være her, hvor man mærker lidelser, sorger, bekymringer og frygt, der netop er udtryk for, at man ikke er ét med Gud. Det menneske, der er ét med Gud, forstår det hele, det forstår sine fjender så vel som sine venner, og for disse fjender stråler det med kærlighed lige så vel som for sine venner. Det har overhovedet ingen fjender, for det er noget, vi selv bestemmer. Vi kan ikke bestemme, om andre vil have os til fjender, men vi kan bestemme, at ingen andre er vore fjender. Det bor i det fuldkomne menneske, det har i sig denne tilstand. Det er frugten af den sæd, der blev nedlagt i Betlehem, og som kom til

udtryk i Jesu væremåde, og som nu igennem snart 2000 år har ført menneskene fremad.

Hvorfor kristendommen ikke giver oplysninger om reinkarnation

Hvordan kunne kristendommen føre menneskene ud i et materielt stadium? – Det kunne den, fordi den ikke gav oplysninger om reinkarnation. Den skulle kun give oplysninger om det ene liv, og derved kunne menneskene uden de mange liv ikke få den rigtige forklaring på livets mysterium. Kristus kendte udmærket til reinkarnationen, men det skulle menneskene ikke, for så ville de ligesom i østen blive ved med at være religiøse og ikke give sig fuldstændig hen i materien. Men netop ved at kristendommen var bygget på denne måde, måtte det ende med, at menneskene til sidst fuldstændig hengav sig til materien og derved kom til at opleve kulminationen af mørket og af, at man ikke kan klare sig uden at have forbindelse med Gud og de højere verdener. Derved bliver de modne til at kunne lytte til den endelige kristendom eller åndsvidenskaben.

Den tredje epoke i kristendommens skabelse

Åndsvidenskaben er ikke åndsvidenskab, hvis den ikke på alle punkter bekræfter Jesu bjergprædiken; kun dér er den i kontakt med livets mening. Der hvor menneskene søger at opfylde Jesu væremåde, at have ham til model og gøre ligesom han i de særlige daglige situationer, dér er den ny kultur allerede ved at skabes. Det er det, Kristus kalder himmeriges rige, det er den sande kristendom, den sande guddommelige væremåde, den sande kærlighed til næsten. Når den kommer rigtigt frem i alle mennesker, lever vi en helt anden tilværelse, der ikke er til at kende igen.

Menneskene er blevet til engle eller guddommelige væsener. Vi vil leve i en ny materiel verden, i hvilken alle jordens værdier er tilgængelige for alle i kraft af en retfærdig verdensadministration. I verdensstaten lever ingen på andres bekostning, her er der en helt ny åndelig opfattelse, hvor man er ét med Gud og den åndelige verden og lever i kontakt med livets største love.

Det Tredie Testamente

Vi ser således, at det sidste stadium i den kristne verdensepoke, den nye verdenskultur allerede er indbygget i de tidligere kulturer. Kristendommens verdensepoke består af tre store stadier, hvor det første udgøres af Det Gamle Testamente og jødedommen og det andet af Det Nye Testamente og kristendommen, hvor den materielle tilstand skulle udvikles. Det tredje stadium er Det Tredie Testamente eller åndsvidenskaben, som vil danne grundlag for menneskets videre udvikling og garantere, at menneskene indenfor denne epoke vil komme til at blive ét med Gud.

Fra et foredrag holdt af Martinus i 1955. Bearbejdet af Ole Therkelsen. Bearbejdelsen godkendt af rådet. Første gang bragt i KOSMOS, nr 11 1991.

■

“

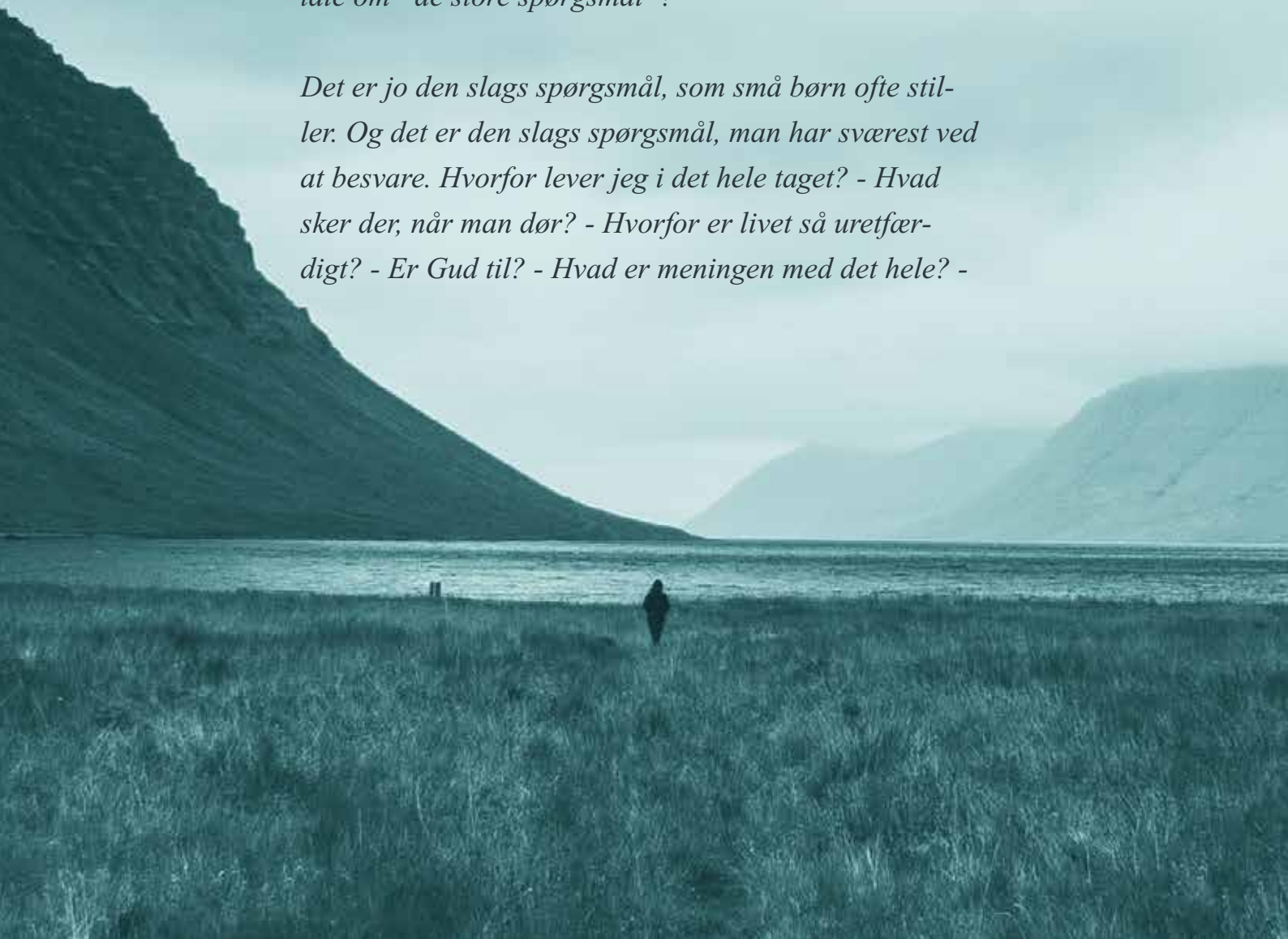
Derved bliver de modne til at kunne lytte til den endelige kristendom eller åndsvidenskaben.

De store spørgsmål!

“

Undertiden hører vi nogen sige, at den eller den person havde modet at stille “de store spørgsmål”. De rigtigt dybe spørgsmål. En komiker for eksempel, som jo mest ønsker at more andre mennesker, har ofte også en dybt alvorlig side. Hvad er det så, man tænker på, når der er tale om ”de store spørgsmål”?

Det er jo den slags spørgsmål, som små børn ofte stiller. Og det er den slags spørgsmål, man har sværest ved at besvare. Hvorfor lever jeg i det hele taget? - Hvad sker der, når man dør? - Hvorfor er livet så uretfærdigt? - Er Gud til? - Hvad er meningen med det hele? -

Egentlig starter børn i den rigtige ende. De ønsker svar på livets mest fundamentale spørgsmål, først som sidst. De starter derfor ofte med ”de store spørgsmål”. Så snart de har lært at tale, ja, jeg husker det fra min egen barndom. Men spørgsmålene hører efterhånden op. Her famler selv de voksne, mere eller mindre, i blinde. Stillet overfor de største mysterier, tvinges også de til kapitulation. Og i deres hjælpeløshed advarer de måske imod at tænke for meget på den slags spørgsmål. ”Du må ikke tænke for meget på den slags, fordi så kan du blive tosset”. Det er ikke underligt, at børnene lidt efter lidt holder op med at spørge.

Så går der en tid, og de små spørgsmål bliver mange og ”store.” De fylder så meget, at der ikke mere er plads for de rigtigt dybe og store spørgsmål. Nu er man så i fuld gang med at leve. Man ruster sig for at kunne deltage i alt det, der sker omkring én, man skal finde det rette job, blive økonomisk uafhængig, finde et sted at bo, gerne finde en kæreste, og så starter det om igen, man får børn, og da får man rigtig travlt på mange måder. Så stiller børnene de store spørgsmål, ligesom man selv gjorde det engang. Hvad er egentlig meningen med livet? - Og man kan ikke give andre svar end dem, man selv engang fik, men som man lagde til side på grund af underernæring, med et hjertesuk om, at ”den slags kan man ikke vide noget om”. Man må nøjes med at forholde sig til det praktiske og håndgribelige. Ja, nogle mener, at der overhovedet ikke findes nogen viden, som på tilfredsstillende vis kan give svar på livets gåde. Livet er og bliver en gåde, et mysterium, mener mange. Det forekommer derfor nyttesløst at beskæftige sig med den slags spørgsmål.

Her taler jeg om den slags spørgsmål, vi kalder for eksistentielle spørgsmål. De

er store, netop fordi de opleves som uløselige. De opleves derfor som særdeles ”store”. Det man kan er jo let. Det er en type spørgsmål, der tilhører den religiøse forestillingsverden. De er blevet placeret i en særlig skuffe med etiketten ”uløselige spørgsmål”. I den kristne verden handler det meget om tro, håb og kærlighed. Når man ikke magter selv at finde løsningen, er det jo en recept som såvel kan berolige som stimulere. Hvis man nu også har evnen til at tro.

Men ubesvarede spørgsmål forsvinder ikke, ved at vi lader, som om de ikke eksisterer. En gåde forbliver en gåde, indtil løsningen er fundet. Ligeegyldigt hvor stærk en tro, man har. Og denne gåde tier ikke stille, pludselig kan den ramme os og blive højaktuel. Mest tydeligt er det, når vi tvinges til at sige farvel til en partner, et barn, en ven eller anden nærtstående. Er man nu skilt for altid? - Er den person, man har delt sit liv med og føler sig som en del af, partneren og børnene, nu borte for altid? - De store spørgsmål lever stadigvæk, de er ikke forsvundet. De var blot lagt til side. De lever videre som et sår, en pil lige ind i selve hjerteregionen. Man må så kæmpe med at dysse smerten ned. Det gør ondt at skilles fra dem, man elsker, de nære og kære. Glædens bagside er sorgen. Man kan tabe dem man elsker.

I en svensk avis, Aftonbladet, den 11. marts 2019 kan vi læse følgende:

Den amerikanske professionelle cykelrytter Kelly Catlin er død. Hendes far siger, at hun begik selvmord. Smerten er ubeskrivelig, siger han.

Kelly Catlin er kendt som en af USAs fremmeste velodromcyklister. Hun var en del af det amerikanske hold, som vandt tre VM-guldmedaljer på stribet mellem 2016 og 2017 og en OL-sølvmedalje i Rio i holdstafet. - Vi er

utroligt kede af hendes bortgang. Kelly var mere end blot en sportsdøver for os, og hun vil for altid forblive en del af den amerikanske cykelfamilie. Vore tanker og bønner går til familien Catlin i denne ufatteligt hårde tid, siger Rob DeMartini, præsident for det amerikanske cykelforbund, i en udtalelse.

Kelly Catlin blev 23 år gammel. Hendes far, Mark, siger til hjemmeside *VeloNews*, at hun begik selvmord. - Der går ikke et minut, hvor vi ikke tænker på hende og på det fantastiske liv, hun kunne have levet. Hvert sekund tænker vi tanken, at vi hellere ville have byttet vores egne liv ud med hendes. Smerten er ubegribelig, siger faren.

Her har vi så et meget drastisk eksempel. På billedet ser vi Kelly stråle med sin guldmedalje om halsen. Et ungt, smukt menneske, et fysiskt pragteksempel midt i en strålende idrætskarriere, vælger at tage sit eget liv, kun 23 år gammel. Her lyder alle alarmsignaler med fuld kraft. De mange ubesvarede spørgsmål, netop de barnlige spørgsmål, trænger sig nu pludselig voldsomt på! - Smerten er ubegribelig, siger Kellys far. Han ville gerne give sit eget liv for, at hans elskede datter skulle få mulighed for at leve sit liv fuldt ud.

Jeg kender ikke baggrunden til denne sørgelige historie. Hvad får et ungt fremgangsrigt menneske, blot 23 år gammel, til at vælge denne ”udvej”. Og er selvmord en udvej? - Ja, det er den slags spørgsmål, der hører til emnet ”de store spørgsmål.” Hvad er egentlig meningen med det hele? - At vinde olympisk guldmedalje var ikke nok for

den unge, og indenfor det sportslige, så fremgangsrig Kelly. Vi er nu indfanget af ”de store” spørgsmål. Dem som børn ofte formulerer tidligt. De voksne må da vide alt, tror børn. Findes der nu nogen trøst at hente i det, vi her er vidne til? - Noget der giver mening?

Der findes sikkert mange forskellige forklaringer, som man kan klamre sig til ved en så traumatisk oplevelse. Hvis man finder en forklaring eller trøst som fungerer, er det jo glimrende, ligegyldigt hvilken. Så genfinder man jo sin sjælsbalance for en tid, og behovene er som bekendt forskellige. Ikke bare følelsesmæssigt, men også intellektuelt. Man kan lidt efter lidt samle oplysninger og indfaldsvinkler, mens man søger efter det, man har brug for.

Jeg vil her beskrive, hvordan denne drastiske begivenhed kan tolkes ud fra *Det Tredie Testaments* evige verdensbillede. Jeg er dog nødsaget til at springe over en stor og vigtig del af dette værk, nemlig begrundelserne for, at dette livssyn nu også passer med virkeligheden. Det er indlysende, at netop det er en højst central del. Det gør forskellen mellem fantasi og virkelighed. Dette finder dog sted på en usædvanlig grundig måde i værket. .

Det Tredie Testaments udgør en åndelig videnskab, og den må naturligvis begrunde alle påstande

Åndsvidenskab er netop beregnet på at besvare de store spørgsmål på logisk vis, i kontakt med livet og naturen. Men det vil føre for langt i en kort artikel at begrunde ethvert tankeled i det evige verdensbillede, vi her bliver præsenteret for. Jeg må derfor henviser til værket, for en dybere forklaring. Dette er blot en smagsprøve. Lad os så reflektere over det, der er sket med Kelly, set ud fra *Det Tredie Testaments* livssyn. Er Kellys problemer nu løst i og med selvmordet? Hvad der førte frem til denne beslutning, melder historien ikke noget om. Men vi har et facit. Hvad håbede Kelly

på med denne meget drastiske handling? - Hun må have håbet på at komme ud af noget, hun følte, hun ikke orkede at leve med. Selvmordet var et håb om befrielse fra dette onde. Selvmordet var den mest effektive løsning, hun kunne se i den situation, hun befandt sig i. Ubehaget føltes så stort, at hun ikke orkede at bære det. Kelly måtte jo ellers forventes at være i besiddelse af en usædvanlig veludviklet viljestyrke, ellers vinder man ikke en olympisk guldmedalje. Men på trods af disse succes'er, må hun have håbet på, at hun med selvmordet kunne slippe af med sine andre uoverskuelige problemer.

Ifølge Det Tredie Testamente findes der overhovedet ingen død

Alle levende væsener er uden undtagelse ”evige realiteter”. Ligeså evige som verdensaltet selv. Så Kelly opnåede ikke det ønskede resultat. Hun vil opdage, at hun alligevel ikke er død, omend hun gjorde det af med sin veltrænede fysiske organisme. Kelly kom blot lidt for tidligt over på det åndelige plan. Der vil vi jo alle havne, vi som ”bor” i en fysiske organisme. Den fysiske organisme har, som alle ved, en begrænset levetid, inden den degenererer, bliver gammel og udslidt, og vi bliver ligefrem taknemmelige for at blive befriet fra den.

Så Kelly lever stadig. Men ikke i den fysiske verden. Nu befinder hun sig i en åndelig verden. Og hun befinder sig således stadig i sin egen tankeverden. Hun har de samme tanker og følelser, som hun havde lige før, hun begik selvmordet. Men nu kan hun ikke gå ud i naturen, ikke tage en tur på cyklen, ikke gå hen til sine forældre, søskende eller venner for at finde opmuntring. Hun kan ikke mere kommunikere med dem fysisk. Nu afgøres kontakten med omverden udelukkende af den måde, hun selv tænker på, dvs. af hendes egen personlige sindstilstand. Her fungerer det efter princippet tiltrækning og frastødning. Man tiltrækker det, man selv er på bølgelængde med. Det sker jo

også her i denne verden. Grupper dannes ud fra fællesinteressen, sympatier og antipatier. Når sindstilstanden er mørk og ulykkelig, når man går over til den åndelige verden, tiltrækker man mere mørke og pessimisme. Krage søger mage. Kelly er nu pludselig dumpet ind den åndelige verden. Til stor sorg for hendes forældre, nære og kære. Og her ender jo alle, der bor i en fysisk organisme. Ikke kun Kelly. Ja, vi alle befinder os faktisk altid i den åndelige verden, omend vi ikke altid tænker på det. Organismen er ligesom en frakke vi tager på, når vi fødes i en fysisk organisme, men det ”bagvedliggende” åndelige er virksomt, også uden at ”frakken” er på. Den åndelige side af vores natur fungerer altid. Den er evig. Organismerne slides op eller dræbes, bliver syge og ubrugelige. Men vi dør ikke.

Den verden, Kelly nu så pludseligt er trådt ind i, er ikke så ukendt, som vi måske i første omgang forestiller os. Vi sover cirka en tredjedel af vores fysiske liv. Vi oplever også, når vi sover. Indimellem husker vi også noget af det. Men i søvnen oplever vi ikke via de fysiske sanser. De er netop slået fra. Slukket ned. Det er jo derfor, vi siger, at vi sover. Ved søvnen bliver den fysiske organisme holdt vedlige. Efter en god nats søvn er vi, når alt fungerer normalt, igen friske og veloplagte. Vi har således andre sanser til rådighed end blot de fysiske. Vi har også åndelige sanser, som virker uafhængigt af den fysiske organisme. Alle levende væsener er udstyret med åndelige sanser, men ikke alle er bevidste om dem. Men ikke desto mindre eksisterer de. Når vi dør, benytter vi udelukkende de åndelige sanser. Ligesom når vi sover dybt og ikke husker noget som helst. Drømme husker vi, fordi den fysiske hjerne ikke helt har været i hvile. Det man da husker, er ofte meget forvirrende. Dog sker det undertiden, at man i drømmen kan opleve helt realistiske klardrømme. Ja, man kan få oplysninger om begiven-

Ifølge Det Tredie Testamente findes der overhovedet ingen død. Alle levende væsener er uden undtagelse "evige realiteter". Ligeså evige som verdensaltet selv. Så Kelly opnåede ikke det ønskede resultat. Hun vil opdage, at hun alligevel ikke er død, omend hun gjorde det af med sin veltrænede fysiske organisme. Kelly kom blot lidt for tidligt over på det åndelige plan.

heder, der endnu ikke har fundet sted i den fysiske verden. Altså information om fremtiden! - De åndelige sanser muliggør således en fortsat oplevelse af livet efter den fysiske organismes undergang.

Hvad kendetegner så en livsform, der finder sted helt uafhængigt af en fysisk organisme?

Ja, her skal man ikke spise og drikke, bygge huse, biler, flyvemaskiner eller cykle, dvs. bruge hænder, arme og ben eller tekniske hjælpemidler, som vi gør her, for at vedligeholde og flytte rundt på vores organisme. På dette plan lever vi udelukkende i vores tankeverden. Tankeverdenen er nu direkte synlig for omgivelserne. Alt sker her på tankens bud. Og det sker med det samme. Uden at vi flytter os en millimeter. Når vi tænker det, så sker det. Tankeverdenen er nu en ydre synlig verden. Det gælder ikke blot ens egne personlige tanker, men også andres. Her er tankerne

således ikke toldfrie. De er åbent stillet til skue. Når vi er i en fysisk organisme, er tankeverdenen skjult, og vi siger, at tankerne udgør en indre verden. Vi kan derfor let tage fejl af andres menneskers tanker.

Derfor kan man, hvis man ønsker det, i den fysiske verden manipulere omgivelserne med list, fup og fiduser. Det lader sig ikke gøre i den åndelige verden. I den fysiske verden formidles tankerne indirekte, i den åndelige verden er de direkte tilgængelige, nøjagtigt som vi selv, med tanken, former og forestiller os dem. Når vi tænker det, så sker det.

Så kan man spørge: hvis man nu kan leve uden en fysisk organisme, hvad skal man så overhovedet med den fysiske organisme? - Er det ikke forvirrende? - Det er jo den forvirring, der har fået os til at tro, at når vi dør, så eksisterer vi ikke mere! - De fleste tror, at vi kan takke den fysiske organisme for, at vi er til. Derfor er såvel livet som

døden et mysterium. Den fysiske organisme opfattes gerne som identisk med livet. Livet og den fysiske organisme opfattes da som et og det samme. Og når den ikke mere virker, så er det slut, og så kan vi ikke rigtigt se, hvordan en fortsat livsoplevelse er mulig. Vi kan jo ikke opleve ved hjælp af noget ingenting. Og når den fysiske organisme ikke mere er til, hvad er der så tilbage? - For normalt kan vi ikke svare på spørgsmålet: "Hvad lavede du inden du blev født?" - For da var du jo ikke til. Du eksisterede ikke. Men hvis vi kan opleve livet uafhængigt af den fysiske organisme, så må vi have oplevet livet også før den nuværende fysiske organisme blev til i moderlivet. Vi var, før vi blev født i moderlivet, det samme "sted" henne, som vi kommer til, efter at den nuværende fysiske organisme er gået til grunde og er blevet til støv. Før vi blev født, opholdt vi os også i den åndelige verden, som er den samme verden, vi besøger hver nat, når vi

sover, så længe vi er udstyret med en fysisk organisme. Så selv her på det fysiske plan kan vi se, at vores oplevelse af livet veksler mellem åndelig og fysisk oplevelse. Men det realistiske kendskab til den åndelige livsform er nærmest latent i dag. Derfor opleves døden også så trist og sørgelig af de fleste mennesker.

I omgangen med den fysiske materie vækkes de åndelige sanser gradvis til live, sådan at de kan bringes til funktion og blive bevidst som et ligeså realistisk oplevelsesredskab, som de fysiske sanser nu er blevet det. Det vil sige i omgangen med den fysiske materie udvikles åndelige organer, dvs. evnen til at tænke og skabe. Det er her i den fysiske verden, vi lærer denne kunst. Tænkning kræver også organer. Vi kan, som sagt, heller ikke opleve i den fysiske verden uden organer. Vi har organer for syn og hørelse. Når vi taler om evolution, så handler det af naturlige grunde først og fremmest om den fysiske, rent materielle side af udviklingen, den man direkte kan se. Man kan se, hvordan fuglenes næb tilpasses til gavn for indsamling af den føde de lever af, giraffens lange hals er også til fordel ved indsamling af føde. De fysiske organismer er redskaber, der tilpasses overlevelselsesbetingelserne. Og hvad er det så der bevirker denne tilpasning? - Jo, tankeverdenen, som altså baseres på evnen til benytte åndelige organer. De åndelige organer er af stråleformig, elektrisk natur. Disse stråler overgår langt lysets hastighed. Med tankens kraft kan vi rejse på en måde, som gør, at den måde, vi i dag rejser på, må siges at ske i sneglefart. Denne side af vores natur beskrives derfor som åndelig. Denne "primære side" af vores natur analyseres grundigt i Det Tredie Testamente. Denne stråleformige, elektriske, åndelige kraft opbygger alt i den fysiske verden. Det er selve den Guds ånd, der svæver over vandene, som det står skrevet. Først dannes der fysiske sanseredskaber i den tunge

fysiske materie, og derefter begynder de åndelige, for de fysiske sanser usynlige organer, at udvikles. Ånd sammenlignes i biblen ofte med vind. Sammenligningen fører tanken til noget usynligt, der skaber bølger på havet, og rusker om i træernes grene og blade. Den åndelige verden kan - ligesom vinden - ikke ses direkte med de fysiske sanser. Det er i kraft af et voksende herredømme over de fysiske usynlige, åndelige organer at det jordiske menneske er blevet alle andre dyr overlegne. Det er nemlig sket ved hjælp af tankens kraft. Derigennem er den menneskelige forestillingsevne blevet udvidet kolossalt. I dag kan man få naturens vældige kræfter til at arbejde for sig, blot gennem tryk på knapper. Vi er her vidne til det, der kan kaldes for åndens sejr over materien! Det der truer mennesket i dag, er den manglende humane kontrol over tænkeevnen. Man tænker stadigvæk i vældig grad i angrebs- og forsvarsmodellens favør, dvs i dyrebevidsthedens favør.

Hvad sker der så med Kelly, når hun opdager at hun stadig lever?

- Er hun ligeså ked af det, ligeså mørk i sindet efter selvmordet, som inden det blev begået? - Ja, det er hun - for en kort tid. Men kun frem til det øjeblik, hun råber om hjælp! - Hun behøver blot tænke tanken om hjælp, så er den der. At råbe om hjælp er jo i virkeligheden en bøn, om end ubevidst. Den er ikke så sjældent rettet imod noget, man ikke kender, råbet på hjælp er ganske uafhængigt af, om der er nogen synlige hjælpere til stede eller ej. Den er da nærmest ubevidst og aktiveres per automatik. Og kan Kelly ikke formulere bønnen i ord, så virker "råbet" alligevel. Hjælperne står parat. Kelly er således ikke alene. Når hun så opdager, at hun stadig lever, kan hun blive både chokeret og bange. Men i samme øjeblik råbet om hjælp manifesteres, er hjælpen der. Hun bliver hjulpet af gamle venner og kærlige mennesker, som forstår hendes ulykkelige situation. Der findes således fødselshjælpere også i

den åndelige verden, ligesom der gør her, hvor vi er. Her på det åndelige plan er der jo mange kære, der er gået forud til den åndelige verden. Det kan være en bedstefar eller mor. Nogle der kender Kelly godt, personer der har kærlighed til Kelly, og som derfor kommer hende i møde. Personer Kelly er på bølgelængde med. De bliver hendes skytsengle, og står parat.

Vi kan for øvrigt se i naturen, at de åndelige evner er under gradvis udvikling. Selve kimen til disse er tilstede i ethvert levende væsen. Planten aner behag og ubehag, men føler ingen fysisk dagsbevidst realistisk smerte, dyret derimod gør det. Dyrene kan føle smerte, de kan skrike i dødsøjeblikket, når de bliver overfaldet af et rovdyr og dræbt. Men så snart et andet dyr i flokken er dræbt, går de andre dyr kort efter roligt og spiser, og plages ikke af tanken om, at det muligvis er deres tur næste gang. De får ikke nervesammenbrud af den, egentligt uhyggelige scene, de nu heldigvis er sluppet levende fra. En af flokkens medlemmer er blevet dræbt og spist, lige foran deres øjne! - Et menneske ville få mareridt af mindre! - Men dyreflokken går øjeblikket efter, det er sket, helt uden frygt, stille og roligt og spiser, som om det, der er sket, aldrig har fundet sted. Dyrenes forestillingsevne er endnu ikke udviklet nok til at "regne ud", at det, der er sket, kan ramme dem selv næste gang. At regne ud, hvad der vil ske fremover, er netop en åndelig funktion. Det er mental funktion. Den foregår ikke i den fysiske materie. Det er heller ikke hjernen, der tænker, det er åndelige kræfter, der bruger hjernen til at tænke med. Men det er et stort åndsvidenskabeligt emne. Jeg nævner det blot helt perifert her.

Hos det jordiske menneske er forestillingsevnen langt, langt mere udviklet. Ja, her er det sommetider sådan, at de ulykkelige scenarier, vi forestiller os, overgår de virkelige og aktuelle farer.

Det levende væsen eksisterer i en stråleformig organisme, der ikke kan iagttages med fysiske sanser. Hvad er det levende væsen da selv? Det levende væsen repræsenterer en anden form for materie end den rent fysiske.

Og mennesker ruster sig for at være forberedt, hvis en fjendtlig handling rettes imod dem. Jeg tænker da især på nationerne. En nation kan jo betragtes som en kollektiv organisme, som man vil forsvare. Et fysisk, territorialt begrænset område, som man mener man har ejendomsret over. Man frygter fjender, dvs andre nationer. Man frygter, at landområdet skal stjæles. Men blot det, at man låser sine døre, gemmer ting og sager væk, opbevarer værdisager i særligt udstyrede sikkerhedsbokse, vidner jo om, at man heller ikke stoler på de mennesker, man er omgivet af. Man frygter dem ligefrem. Man "forudser", at noget kedeligt kan indtræffe. Menneskeheden er stadig hjemmehørende i dyreriget.

De forskellige nationer mener, det er nødvendigt med en stående hær i fuld beredskab, for det tilfælde at en fjende angriber og truer nationens territorium. Nationerne forholder sig her akkurat som dyrene, de er indstillede på angreb og forsvar. Det er lovligt at slå andre mennesker ihjel, når det sker i nationens navn. Så kan man ovenikøbet få medalje. Men er man så sluppet af med fjenderne? - Det er man ikke, de er blot kommet lidt tidligt over på det åndelige plan. Og de vil igen fødes. Og ikke nok med det: de vil have den samme bevidsthedsindstilling, som da de blev dræbt i krigen. Man bekæmper således tanker med kanoner. Eller endnu værre våben. Det kan aldrig lykkes. Derfor må nationerne være forberedt, være oppe på mærkerne, enten for at forsvare eller angribe. Vi taler om en form for krigstilstande, også når der ikke sker direkte konfrontationer. I mennesket bliver denne angrebs- og forsvarsbevidsthed intellektualiseret. Det er vores

"arv" fra vores ophold i dyreverdens kampmiljø i tidligere fysiske inkarnationer. Her bliver denne indstilling indarbejdet som vane. Den går i gang, uden at vi behøver tænke. Der er tale om et forsvars- og angrebsinstinkt. For at bremse og modvirke denne vane, kræves der bevidst tænkning og en fast vilje. Det er det, vi bliver stimuleret til at gøre gennem kristuseksemplet: Stik sværdet i skeden. Tilgiv og elsk din næste! - Ikke blot syv gange, men halvfjerdsindstyve gange syv gange - dagligt.

Den væremåde er nemlig i kontakt med livslovene. Det er sådan, vi skaber en lykkelig skæbne for os selv og vor næste. Opfyldelsen af kærlighedslovene er adgangsbilletten til at blive permanent hjemmehørende i de højeste åndelige lysverdener. Det er disse alkærlighedens love, vi gennem de mange jordliv, de mange inkarnationer i fysisk materie, uddannes til at kunne overholde. Det er vejen til det fuldkomne liv. Det var den verden, Kristus var bevidst om og kaldte himmeriges rige. Hvis man kunne hade og kriges også i den åndelige verden, ville denne jo ikke være et paradys eller et himmerigets rige.

Det såkaldte Guds rige vil blive en realitet på jordens kontinenter. Et rige befriet fra alle dyriske bevidsthedsten-denser, manifesteret i praksis, ét rige, én hjord og én hyrde. Det er selve beviset på, at vi lært at tænke fuldkomment. Fuldkommen tænkning er nemlig absolut udrenset for ethvert selvisk begær til fordel for, med hele sin sjæls fulde kraft, at elske og tjene sin næste. Det er selve formålet med de mange inkarnationer i den fysiske materie.

Dette rige er et rige, hvor de åndelige sanser er blevet fuldt udviklet. Når disse evner er færdigudviklet og er blevet dagsbevidste, behøver vi ikke fødes i den fysiske verden mere. Så har vi ikke mere at lære her. Så begynder i virkeligheden det fuldkomne liv. Det er en verden, hvor alle elsker alle. Da er det forbi med gråd og tænders gnidsel! - Det virkelige liv kan begynde, og vi er født i åndens verden.

Her nogle klip direkte fra Det Tredie Testamente:

"Det levende væsen eksisterer i en stråleformig organisme, der ikke kan iagttages med fysiske sanser. Hvad er det levende væsen da selv? Det levende væsen repræsenterer en anden form for materie end den rent fysiske. Det eksisterer i en stråleformig organisme, i vibrationer eller bølgelængder, der ikke kan iagttages med fysiske sanser. Det er dette forhold, der udgør årsagen til, at det almindelige jordiske menneske endnu ikke kender sin egen højere, åndelige natur. Det tror, at dets fysiske legeme er identisk med det selv. Det mener derfor, at dets liv står og falder med dets fysiske legeme. Det ved endnu ikke, at dets virkelige legeme, dets kosmiske struktur, er af elektrisk natur og kun forbundet med det fysiske legeme i kraft af et hjerne- og nervesystem, og at det som følge heraf altid overlever den fysiske organismes undergang.

En selvmorder er et menneske, der er kommet så meget i konflikt med livet, at dette er blevet til et uudholdeligt onde. Da et sådant menneske ikke kender til, hvad det vil sige at dø, tror det, at den er ensbetydende med total udslettelse. Det

betrakter derfor døden som et mindre onde end at blive ved med at leve. Derfor begår det selvmord. Men her vil det så opdage, at det, det troede at blive befriet for, det som det troede at kunne dræbe eller udslutte, nemlig alle de ulykkelige tanker, der fik det til at begå selvmordet, er lige levende, lige smertefulde. Det opdager meget hurtigt efter selvmordet, at det stadig befinder sig i den ulykkelige tilstand, som det befandt sig i, før det begik selvmordet, ja, at denne tilstand nu er yderligere forværret derigennem, at der i den livssfære, hvor det selv har bragt sig, ikke findes nogen som helst oplivende momenter. Her eksisterer alt som mentalt mørke i renkultur. En selvmorder er efter døden kun i stand til at kontakte mennesker, der er på samme åndelige bølgelængde, som han selv. Han vil kun være i stand til at opleve en verden, hvis beboere alle er præget af et kulminerende mentalt sortsyn. Da han ikke mere er i besiddelse af fysiske sanser, idet han jo har ombragt sit fysiske legeme, er han afskåret fra at kunne opleve de lysets impulser, han ellers kunne have fået fra den fysiske verden. I den verden, han nu har betrådt, findes der ingen blå himmel, intet behageligt lysende og varmende solskin, ingen skøn blomsterverden og ingen glade mennesker. Der findes med andre ord ingen af de oplivende eller stimulerende oplevelser, han i den fysiske verden havde mulighed for at kontakte. Disse foreteelser befinder sig alle på langt højere eller finere bølgelængder end de, han nu er i stand til at opleve. Han kan derfor nu kun sanse eller opleve livet gennem den bølgelængde, den triste sansemæssige tilstand, selvmordet har bragt ham i. Da denne tilstand er endnu mere mørk end den, han ved sin handling forsøgte at flygte fra, bliver han hurtigt endnu mere ulykkelig. Men med denne forstærkede ulykkes følelse åbner der sig en i ham eksisterende, automatisk funktion, nemlig evnen til at råbe på Gud om

hjælp. Gennem dette råb, denne bøn, udløser han kræfter eller vibrationer, der er i stand til at hidkalde hjælp. Kærlige væsener, de såkaldte ”skytsengle”, træder ind i hans mørke tilstand og befrier ham gennem deres kærlige vejledning for de bevidsthedslag i hans psyke, der førte ham til selvmordet. Efter at disse mørke bevidsthedslag er bortsuggereret fra hans sind, har han nu kun evnen tilbage til at tænke og opleve lys. Han vil derefter indgå i de åndelige tilværelsesplaners normale liv. Han kan her slet ikke erindre noget som helst om sin før så ulykkelige tilstand. Først når han igennem reinkarnationen vender tilbage til den fysiske verden og her når den alder, hvor han i sit foregående liv begik selvmordet, vil han på ny befinde sig i samme situation og må så her tage kampen op imod de mørke bevidsthedstendenser.

De mørke skæbneudløsninger kan således ikke udløses på det åndelige plan. På det åndelige plan kan kun lyset udløses. Andre mennesker, der lever i en lignende mørk skæbnetilstand her på jorden, vil ligeledes efter døden blive befriet fra deres lidelser, ved at evnen til at opleve smerte bliver fjernet fra deres psyke, således at de så hurtigt, det kan lade sig gøre, kun kan sanse eller opleve lysets bølgelængder eller vibrationer”.

Når vi forlader vores fysiske organisme, er vi således på gæstebesøg i åndens verden

At vi er gæster betyder, at der så er andre, der befinder sig her, som ikke er gæster. De er hjemmehørende i den åndelige verden. Vi må altså videre. Vi er kun på gæstebesøg. Vi må altså igen fødes i en ny fysisk organisme. Det er gennem udskiftningerne af de fysiske organismer - helt nede fra planteverdenen og videre gennem dyreverdenen og det jordiske menneske, og videre fremefter imod lysets og alkærlighedens højeste livszoner, i kulminerende visdom - at vi udvikler de åndelige

organer, som fører os frem til ikke mere at fødes i denne verden.

I den tunge fysiske materie kan vi opdage, når vi tænker forkert. Her lærer vi at tænke. Her lyster materien ikke tanken betingelsesløst. Når vi skaber fysisk, må vi lære naturens og materiens love at kende. Alt det såkaldte onde i verden er således et resultat af ufuldkommen tænkning og en på denne tænkning baserede handlinger. Gennem loven for tiltrækning og frastødning vender vores udsendte handlinger tilbage til os selv, og vi lærer på vores egen krop og sind, hvad der gør godt og ondt. Tiltrækning og frastødning indebærer, at vi høster det, vi sår. Vi bliver modtagelige for handlinger fra omgivelserne, der svarer til den bevidsthedstilstand, vi selv udstråler. Samme tiltræknings- og frastødningsprincip virker på det åndelige plan.

Når vi er ”indpakket” i fysisk materie, omskabes vi til at blive i Guds billede. Gud er ånd. Den fysiske verden er åndens livmoder. Gud skaber ikke mennesket, fordi mennesket og de levende væsener er allerede på forhånd evige, omend disse væsener endnu ikke er bevidst om dette. Gud indblæser i alle levende væsener - sin ånd, sin fuldkomne bevidsthed. Og det sker lige for vores øjne, gennem alt det, vi vekselvirker med i form af naturen og verden. Det, vi oplever bliver til erfaringer, og det vi gør imod vor næste, bliver til skæbne, som igen bliver til erfaring og undervisning, som igen udvikler evnen til at skelne mellem, hvad der ondt og godt. De voksende erfaringer medfører en bevidsthedsudvidelse, og da erfaringerne ikke er bundet til det fysiske legeme, medbringes de til de efterfølgende inkarnationer eller jordliv. Der føres nøje ”regnskab” med alt, hvad der sker. Ingen erfaring eller oplevelse går til spilde. Bevidsthed er et andet ord for ånd. Det ender så med, efter at vi har sået og høstet gennem mange jordliv, at

vi bliver moralske genier, så vi ligesom Gud kan skelne mellem ondt og godt. Mennesket er under Guds skabelse og vil, når processen er færdig, blive i Guds billede.

Vi er under udvikling til at blive en levende fungerende celle i Guddommens bevidsthed. Vi vil ligesom Kristus opleve at blive "Ét med Faderen". Det er målet med alt, hvad der sker i den fysiske verden. Det er udfra dette syn, at Det Tredie Testamente beskriver livet og verden. Og her får vi så endnu nogle ord med på vejen fra forfatterens selv, om den "såkaldte død", som mange jo ligefrem imødeser med frygt.

"Døden er en fødsel til lysets riger

Som man vil forstå, er der intet som helst at frygte af døden, der i sin virkelige natur er en fødsel til de lysets riger, mennesket ved sin åndelige søgen higer imod. Døden afbryder ikke kontakten med vore kære her, og den bringer os ikke bort fra noget af det, vi med vort hjerte føler os knyttet til. I sin inderste natur er døden kun lys, thi igennem den opstår det jordiske menneske på ny i de høje, rene åndelige

verdener. En rejse gennem smertens, lidelsens og sorgens regioner er med den fuldbyrdet, og gudesønnen med dens indtræden vendt tilbage til sin evige Faders lyse boliger".

Som vi kan se, vil det gå godt for Kelly, som i sin ulykkelige tilstand, i sin ungdoms fulde kraft, på trods af store sportslige fremgange, tabte livslysten og selv tog sit fysiske liv. Sagaen og eventyret er uden ende og begyndelse. Efter mørket kommer lys ... ■

Citaterne er fra artiklen
"Hvad betyder døden?",
Kontaktbreve 17, 1958

Læs videre:

Martinus: Gennem dødens port
Litteratur: martinus-webcenter.dk
Yderligere information:
www.det-tredie-testamente.dk
– Introduktion

“

*Det Tredie Testamente
beskriver livet og verden.
Og her får vi så endnu
nogle ord med på vejen
fra forfatterens selv, om
den "såkaldte død", som
mange jo ligefrem imø-
deser med frygt.*

MARTINUS OM KRISTI GENKOMST

Kristi genkomst

“

En vidunderlig beskrivelse af Kristi genkomst af Martinus fra Det Tredie Testamente, Den intellektualiserede kristendom.

KOMMER TIL MIG

Hvad er det, Kristus har udtrykt under begrebet ”genkomst”? - Som vi har set, har han ikke sagt, at han atter kommer igen som en fysisk person, prædiker ordet, laver mirakler og skal ses af hele folket både her og der. - Nej. Han har tværtimod advaret menneskene imod denne antagelse. Når han ved denne ”genkomst” hverken kan findes i ørkenen eller i kamrene og heller ikke findes hverken her eller der, kan hans genkomst absolut ikke være som en Kristus i form af en almindelig fysisk person. I så tilfælde måtte han være let at finde og genkende et eller andet sted. Han advarer stærkt imod at tro på dem, der kommer og siger, at de er Kristus eller siger, at han findes her eller der. Hans virkelige genkomst skal således ikke i nogen særlig grad være af fysisk natur. Han kommer ikke mere på jorden for at være en for alle fysisk synlig åndelig autoritet og fortæller, at han er Kristus. Han kommer ikke mere for at være et fysisk synligt tilbedelsesvæsen og styrke sin guddommelige autoritet ved mirakler og sit kærlige væsen.

Tiden står ikke stille. Og Guds skabelse af mennesket er nået frem til et langt højere udviklingsstadium, hvor menneskeheden kan begynde at modtage ”det meget”, Kristus endnu ikke kunne fortælle i sin tid i Palæstina. Når kristendommen i dag ikke tilfredsstiller de humant og intelligent udviklede mennesker, skyldes det dens uintellektuelle tilstand. Disse kristendommens lignelser passer glimrende til begyndende humant udviklede, men endnu uintellektuelle mennesker på Jesu tid. Men de to årtusinder, der nu snart er gået siden den uintellektuelle kristendoms fødsel, er begyndt at forandre mange menneskers humane følelse og intelligens fra primitivitet til intellektualitet. Og denne udvikling vil snart komme i stærk vækst. For disse mennesker er den uintellektuelle kristendom kun dogmer eller påstande,

da der ikke for den er ført logiske udredninger eller bevisførelser til støtte for kristendommen som kendsgerning. Men det var denne mangel, Kristus var på det rene med, at den uintellektuelle kristendom ville afføde for fremtidens mennesker. Og det var derfor, han bebudede, at kristendommen i hele sin sandhed ville blive åbenbaret senere for menneskene, når tiden herfor var inde. Og det er denne bebudelses opfyldelse eller virkeliggørelse, der er blevet kaldt ”Kristi genkomst”. Denne genkomst er altså kristusmissionens videreførelse fremover til sit færdige stadium, der vil være det samme som menneskenes indvielse i hele kristendommens mysterium, der er det samme som livsmysteriets løsning. Det er således ikke selve Kristi fysiske identitet, der skal være det primære i hans såkaldte ”genkomst”. Han udtrykker meget bestemt, at det er ”den hellige ånd”, som Faderen i hans navn skal sende til menneskene. Denne ånd, som Kristus også udtrykker som ”sandhedens ånd”, skal vejlede menneskene til hele sandheden. - Hvad er det for en sandhed, denne ånd skal lede menneskene til? - Er det ikke netop kristusmissionen, der skal føres videre? - Siger ikke netop Kristus, at den skal tage af hans viden og give menneskene? - Hvad kan det være andet end den viden, han i sin tid bebudede menneskene senere hen, da de under hans fysiske inkarnation på jorden ikke var udviklede nok til at kunne antage alle kristendommens gigantanalyser, der er selve verdensaltets analyser? - Han siger ikke, at han selv fysisk kommer og fortæller menneskene dette. Han siger derimod, at Gud skal sende ”den hellige sandhedens ånd” til menneskene. - Men hvad er i realiteten det, der udtrykkes under begrebet ”ånd”? - Ånd er erfaringer, tanker og viden. Den hellige sandhedens ånd er altså det samme som hellige erfaringer, tanker og viden. Men hvad er hellige tanker og viden? - Er det ikke netop de allerhøjeste oplevede erfaringer, tanker og viden, som udtrykker ”Guds eksi-

stens” og ”livsmysteriets løsning” og dermed ”alkærligheden” som livets evige fundament som kendsgerning og ”væsenernes oplevelse af udødelighed og evig eksistens i Guds billede efter hans lignelse”? - Hvilke tanker kan være højere og mere hellige eller rene end selve disse tanker som videnskab eller kendsgerning i renkultur og dermed være den absolut evige, urokkelige sandhed om livet? - Var det ikke netop dette, Kristus bebudede, at Gud ville sende menneskene denne højeste guddommelige sandhedens ånd, der kun kan være den allerhøjeste sandhed eller videnskab om livet? - Kristus siger ikke, at han selv personligt som en fysisk Kristus vil give menneskene denne høje viden. Han siger, at Gud skal sende menneskene denne viden, hvilket igen vil sige, at Gud vil give menneskeheden denne højeste, hellige viden som en kosmisk videnskab, som er forståelig for mennesker med udviklet humanitet eller alkærlighed, intelligens og intuition.

Denne talsmanden, den hellige ånd eller ”Kristi genkomst” er ”kristendommen i intellektualiseret form”, der igen er det samme som ”livsmysteriets løsning”.

”Kristi genkomst” er altså en viden eller videnskab, Gud vil lade opstå i menneskeheden, når den befinder sig i ragnaroks mørke. Siger han ikke netop: ”Men når I høre om krige og krigsrygter, da lader eder ikke forskrække, thi det må ske; men enden er ikke endda. - Thi folk skal rejse sig mod folk, og rige mod rige, og der skal være jordskælv her og der, og der skal være hungersnød og oprør. Dette er veernes begyndelse” (Mark. 13,7-8). - ”Og evangeliet”, altså den ”hellige ånds budskab”, ”bør først prædikes for alle

folkeslagene" (Mark. 13,10).

Vi kan ikke komme nærmere ind på dette emne her. Vi kommer tilbage til det senere. "Sandhedens ånd" vil således også fortælle menneskeheden om mørket eller djævlementaliteten. Det er ikke nogen ringe verdensgenløsningsbegivenhed, der allerede er begyndt at forstå, og hvis veer allerede er i gang. Men selv om det er kulminerende djævlebevidsthed, så er det i absolut forstand ikke helvede eller noget absolut ondt. Menneskeheden er inde i en "pyramideindvielse". Ligesom aspiranten i sin tid til denne pyramideindvielse for at kunne blive ypperstepræst og farao måtte finde igennem pyramidens mørke gang, før han nåede op i kongeværdighed, således må mennesket i dag passere mørkets kulmination, men for åbent tæppe, for at blive et kristusvæsen, blive ét med Gud i hans "billede efter hans lignelse".

Kristi genkomst skulle blive den høje, gigantiske viden om kristendommen, som menneskene i sin tid ikke var udviklede eller begavede nok til at kunne modtage. Men denne genkomst drejer sig altså ikke om hans fysiske fremtræden med mirakler og bjergprædikener og fremtræden som model for menneskenes kommende væremåde. Han behøver som før nævnt ikke en gang til at vise menneskene, at han kan tilgive selv en korsfæstelse fra sine bødlers side. Det har han i overdådig grad allerede bevist ved sin tidligere fysiske inkarnation. Kristus nævner slet ikke, at hans såkaldte "genkomst" skal være rent fysisk. Han udtrykker derimod denne som "talsmanden, den hellige ånd, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære eder alle ting og minde eder om alle ting, som jeg har sagt eder". - Han gentager endnu engang: "Men når han, sandhedens ånd kommer, skal han vejlede eder til hele sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og om de kommende ting skal han forkynde eder. Han skal herliggøre mig, thi han skal tage af mit og forkynde

eder. Alt, hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde eder". Hvorfor nævner han ikke sig selv her? - Hvem er denne "talsmanden, den hellige ånd" eller sandhedens ånd, som Faderen vil sende i Kristi navn, og som skal tage af Kristi kosmiske visdom, som altså er Faderens visdom, og vejlede menneskene til hele sandheden? - Hvad er "hele sandheden"? - Er det ikke den resterende del af kristusforkyndelsen, som menneskene ikke var begavede eller modne nok til at kunne modtage på Jesu tid, og hvorfor han måtte bebude dens forkyndelse til en senere tid? - Hvorfor nævner han ikke sig selv som den, der i fysisk skikkelse og fremtræden skal åbenbares for menneskene som Kristus? - Det sker udelukkende, fordi menneskene ikke mere trænger til en Kristus i fysisk manifestation. Hvad ville det nytte, at Kristus som en fysisk mand kom og fortalte menneskene, at han var Kristus? - Ja, selv om han lavede mirakler, ville man være umådelig skeptisk og overhovedet ikke tro på ham og i særdeleshed ikke, da fremtidens mennesker ikke kan føres ved tro, men kun ved virkelig viden og kendsgerninger. Ser vi ikke netop i dag, at millioner af mennesker for længst har tabt troen på Kristus? - Ja, der er dem, der benægter, at han overhovedet har eksisteret, men denne benægtelse skyldes kun disse menneskers religiøse instinkts totale forfald og en forvokset intelligens i forhold til human følelse. Den fysiske side ved kristusmissionen udførte Kristus med sin fysiske væremåde som model for den væremåde, menneskene efterhånden vil blive udviklet i for at blive til mennesket i Guds billede efter hans lignelse. Han udførte den i en så høj grad, at han på Golgatas kors under kulminationen af livets største smerte kunne tilgive sine bødler og bede: "Fader! forlad dem! thi de vide ikke, hvad de gøre" (Luk. 23,34). Menneskene ved ikke, at med disse ord lagdes grunden til en hel ny verdenskultur, en verdenskultur i

alkærlighed. Kristus behøver ikke mere at demonstrere den virkelige kristne eller kosmiske væremåde, der skal til for at opfylde Guds plan og gøre væsenet til det færdige menneske i Guds billede. Den har han i overdådig alkærlighed fuldbragt. Det drejer sig nu mere om den ånd, kraft og herlighed, som forekommer bag denne hans verdensgenløsnings mission, som han påbegyndte i Palæstina. Det drejer sig i dag om "det meget, han havde at sige", men som hans disciple og den øvrige menneskehed ikke kunne fatte eller forstå, da han fysisk vandrede på jorden som Kristus. Det meget, han dengang havde at sige, men måtte undlade at gøre på grund af menneskenes uintellektuelle tilstand, udgør netop det, der nu skal til at være den ny verdensepokes åndelige livsfundament. Det er en videnskabelig eller intellektuel forklaring af de store sandheder, som Kristus i sin tid måtte nøjes med at udtale som påstande, og som menneskene i dag kun opfatter som blot og bar tvivlsomme, fordi de netop er uden intellektuel underbygning eller bevisførelse. Den ny verdensepokes livsfundament vil altså blive kristendommens videreførelse ind i sin intellektuelle åbenbaring eller afklaring. Den vil fortsætte som en åndelig videnskab, altså en åbenbaring af kendsgerninger, der er tilgængelige for et sansesæt, der har en udviklet næstekærlighed eller alkærlighed, intelligens og intuition. I den ny verdensepokes begyndelse, som mange mennesker allerede er fremme i, vil der opstå mørke karmabegivenheder, der netop vil udvikle de nævnte sanser til en sådan kapacitet, at de vil acceptere denne kristendommens videnskabelige eller intellektuelle afklaring som livsfundament og føre dem frem til kosmisk bevidsthed, der gør mennesket til det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse.

Det Tredie Testamente.

Den intellektualiserede kristendom, stk. 14, s. 34-38.

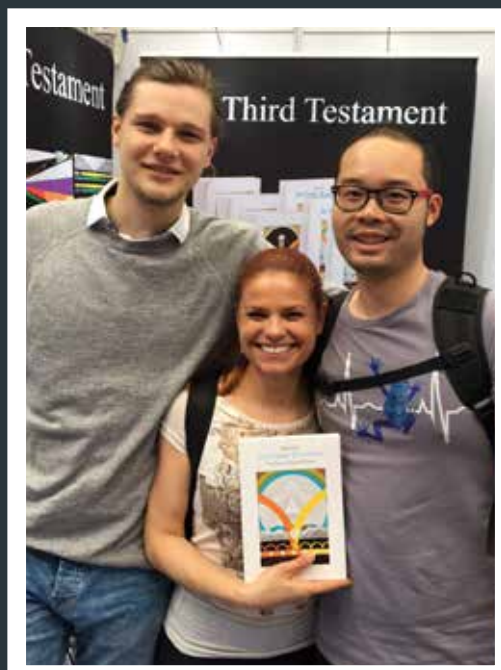

London

Exhibition Olympia, Kensington, London, 24th-27th May 2019

Next: Introduction, Talk and Dialogue Sunday 29th September 2019 1 pm to 4 pm, Speaker: Jan Langekær

At The Theosophical Society, more info: thethirdtestament.info facebook: The Third Testament

Alex White, Sylviya og Alexander er frivillige og interesserede hjælpere fra London.

Om åndsvidenskab og kristendom

Af Jes Arbov

Åndsvidenskabens forhold til kristendommen er et af de tilbagevendende temaer i Det Tredie Testamente. Undertiden bliver det overset, at der er en meget klar ansvars- eller arbejdsfordeling mellem de to. Forstået på den måde, at Det Tredie Testamente er det teoretiske fundament for kristendommen, og at kristendommen demonstrerer teorien i praksis ved at vise den fuldkomne væremåde.

Hvis man går alle Det Tredie Testaments analyser igennem, vil man opdage, at der netop er medtaget de analyser og begreber, som er nødvendige for på et logisk og højintellektuelt grundlag at vise, at Jesu forkyndelse og væremåde var i overensstemmelse med den højeste videnskab om universet og Gud. Der er ikke en eneste analyse, der ikke i sit facit peger på dette faktum, og samlet set lanceres netop de begreber og tankerækker, der er nødvendige for at underbygge

og dermed konsolidere Kristi budskab åndsvidenskabeligt – eller teoretisk om man vil.

Når man derfor indimellem hører udsagn i retning af, at kristendommen er sekundær eller måske ligefrem uvedkommende i forhold til åndsvidenskab, kan intet være mere forkert.

Martinus har – som ingen anden forfatter har kunnet gøre det – *relanceret* kristendommen og gjort den tidssvarende ved at give den det åndsvidenskabelige eller teoretiske fundament, som Jesus ikke havde mulighed for at formidle til sin samtid på grund af dens begrænsede fatteevne.

Som Martinus selv formulerer det, er det derfor først nu, at kristendommen for alvor skal til at begynde. Med Det Tredie Testamente er alle de fejlagtige og overdrevne forestillinger om arvesynd, fortabelse og frelse, befrielse for konsekvenserne af sine handlinger og

Kristi gudestatus fjernet og den højintellektuelle kerne afdækket.

Det er blevet sagt, at det var lidt specielt, at Martinus havde Kristus som sit forbillede – underforstået at det i dag kan forekomme gammeldags og måske ligefrem uselvstændigt eller umodent. Dertil må man sige, at der her er tale om en forhastet slutning. For kristendommen ligger ikke bag os, men foran os. Det forbillede, Martinus havde, vil vi alle få.

Det er nemlig målet for den jordmenneskelige bevidsthedsudvikling, at vi skal tilegne os Kristi væremåde. Så enkelt og så ultrakort kan det siges.

Mens åndsvidenskab leverer teorien, leverer Kristus det praktiske eksempel, der viser hvordan teorien efterleves i praksis.

Ethvert menneske søger forbilleder inden for den nærmeste udviklingszone,

og for rigtig mange af os her på kloden er evnen til at praktisere næstekærlighed – i følge åndsvidenskaben og i overensstemmelse med udviklingens retning – ”det eneste fornødne”. Nogle er sig det mere bevidst end andre. Men det er målet for alle, der nu og i kommende liv inkarnerer på jordkloden.

I samme grad som man i sit eget personlige liv oplever dette som en eksistentiel sandhed, vil man have en Kristusskikkelse som sit forbillede. Om det konkret er Kristus eller en tilsvarende højt udviklet person er underordnet. Her må vi dog indrømme, at næppe nogen på Jorden offentligt har demonstreret den fuldkomne væremåde mere overbevisende end netop Kristus, der i sin døds-kamp på korset under det største fysiske smerter var i stand til at tilgive sine bødler: ”Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør”. (Luk. 23,34)

I forbindelse med Det Tredie Testamente kan man sige, at Kristus på en gang er

eksemplet og prototypen på det fuldkomne menneske. Og dermed repræsenterer Kristus det, vi alle skal blive og den moral, som det på vores nuværende udviklingstrin drejer sig om at tilegne sig. Kristus er dermed ikke blot en historisk person, men også et symbol.

At nogle erkender dette klarere end andre er kun naturligt, men ingen kommer til Faderen – dvs. den højeste videnskab om eksistensen og universet – uden gennem Det Tredie Testamente (teorien) og Kristus (praksis).

PS

Hvis man forarges over dette, står det enhver frit for at indsætte et andet værk og en anden moralsk personlighed, der repræsenterer et tilsvarende højintellektuelt bevidsthedsniveau. Problemet er blot: Hvor finder man lige det her på kloden ...? ■

Gudsbegrebet og bønner

Del 2: Bønnens kosmiske struktur

“

Gud åbenbarer sig overalt i form af vores samlede livsoplevelse. Livet er en vedvarende kommunikation mellem ethvert levende væsen og Guddommen. Udviklingen fører os til at lære at forstå denne livets direkte samtale, så vi ved at etablere et personligt gudsforhold kan begynde at kommunikere med dette højeste væsen på en bevidst måde. Bønnen fører os ind på et spor, der er den hurtigste, direkte vej mod kosmisk bevidsthed.

Af Ingemar Fridell

Mødet med den personlige Guddom

Det gælder altså om at forstå, at Gud viser sig for os som vores samlede omverden, uanset hvad og hvem vi møder. Af denne grund kan man rent faktisk udtrykke det på den måde, at livsoplevelsen er et evigt møde med en *person*! Og "personen" er Gud! Alle livserfaringer er Guds synliggørelse og personligt tilpassede svar på hvert enkelt menneskes bønner. Hvis man har brug for hjælp på det fysiske plan, er det naturligvis mest hensigtsmæssigt, at man i første omgang henvender sig til sine fysiske medvæsener. Men der kan være mange situationer, hvor man oplever, at der ikke findes hjælp i den fysiske verden. Det er i sådanne situationer, at man kan henvende sig i bøn og samtale med Gud i sit "kammer" (jf. *Grand Kursus*, stykke 403, om at gå ind i sit lønkammer, det vil sige at rette sin koncentration direkte mod Gud). Martinus anbefaler denne inderlige private henvendelse frem for at bede i "flok" og eventuelt med høj stemmeføring sammen med andre.

I *Livets Bog IV*, stykke 1085, forklarer Martinus, at livet er en vedvarende samtale, en dialog mellem hvert enkelt levende væsen og Guddommen. Denne samtale foregår på et *højintellektuelt* niveau set fra Guds side og med alkærligheden som grundtone, hvilket betyder, at livet er *helligt*. Fordi Guds kommunikation er perfekt, bliver væsenets egen livoplevelse gradvist omdannet, så man til sidst opnår kosmisk bevidsthed og ved egen kraft kan opleve livets fuldkommenhed. Universet er overalt gennemsyret af fuldkommen kærlighed, og ingen kan derfor opleve livet på det fysiske plan uden at samme kærlighed før eller senere vil vokse frem inde i en selv. Til sammenligning har den fysiske synsevne udviklet sig i kraft af lyset eksistens. "Ingen kan bade i vand uden at blive våd."

Bønnens inderste formål er at etablere et personligt, inderligt og intimt gudsforhold for derved at lade den enkelte betræde den absolut hurtigste vej mod udvikling af kosmisk bevidsthed! Gud er overalt og hører alle slags bønner. Med bøn overføres kraft fra stærkere til svagere væsener (jf. *Livets Bog VI*, stykke 2383). Bønnen kan hjælpe mennesker med at opleve en urokkelig tryghed og indre fred, uanset hvad der sker i ens liv.

At lære at forstå livets direkte tale

I *Livets Bog VI*, stykke 2052, forklarer Martinus, at vores samlede livserfaring for den opmærksomme iagttager afslører "vejen, sandheden og livet". Den materielle verden er som en *tekst* med et usynligt indhold, men uden kosmisk bevidsthed er vi som "analfabeter" og kan kun opleve denne livets store *tekst* i livet som papir og blæk.

Vores fysiske eksistens er en vandring i bogstaver og tekster, der udtrykker en vældig guddommelig tale, en henvendelse fra en evig Guddom til en evig gudsøn. Det eneste nødvendige for os er at lære at læse livets tekst og tyde livets direkte tale for derigennem at lære Guddommen at kende og dennes tanker som er udtryk for alkærlighed (jf. *Livets Bog VI*, stykke 2064).

For at forstå et andet væsen må man forstå det *sprog*, som det taler. For at forstå Guddommens tanker må man på samme måde forstå Guds sprog (jf. *Livets Bog II*, stykke 489-). Så længe vi ikke forstår hinandens sprog, misforstår vi let hinanden. *Fjendskab* er livets største misforståelse, og vi lever her i en permanent misforståelse af livet og Gud. For alt hvad vi gør, gør vi imod Gud!

Tilgivelsen af ens formodede fjender og modstandere i form af betingelsesløs kærlighed er således den eneste logiske måde at forholde sig til sine omgivelser på. Allerede i *Fortalen* til *Livets Bog I*, stykke 19, skriver Martinus, at man ved at *tilgive* sin næste befrier sig fra de

"sandsække", der holder en bundet til lavere og mindre udviklede tilværelsesplaner, og at man da i stedet bliver ført frem mod en lysere og lykkeligere tilværelse. Da Kristus udtalte sætningen "Fader, *tilgiv* dem, for de ved ikke, hvad de gør" (Luk 23,34), var dette ifølge Martinus den største demonstration i hele menneskehedens historie af sand næstekærlighed. Denne episode betød et totalt vendepunkt for jordklodens væsenets bevidsthedsindstilling, der siden da gradvist har påvirket alle jordens kulturer med en helt ny måde at tænke på: *ikke længere at forsvare sig med vold!* Den dybeste betydning af Kristi guddommelige udtalelse er, at ingen kan handle fra et højere udviklingsstadium end det man til dag dato har opnået (jf. *Livets Bog VII*, stykke 2658, punkt 31). Alt, hvad man møder, har sin oprindelse i ens egne tidligere handlinger, intet kan opstå og komme udefra, og derfor bliver det logisk at tilgive alt og alle. Teoretisk tilgivelse er bedre end slet ingen, men ægte tilgivelse omfatter både forstand og hjerte! (jf. *Livets Bog VII*, stykke 2409)

Hvis livet nu viser sig at være en vedvarende dialog mellem Gud og gudesøn (=gudebarn), er der al mulig grund til at lære at *forstå* Guds sprog for at komme til klarhed over det guddommelige budskab i alt, hvad vi møder i livet (jf. *Livets Bog II*, stykke 489). Uden at forstå livets direkte tale, er vi som spædbørn, der endnu ikke forstår forældrenes sprog. Vi forstår heller ikke, at alt, hvad vi tænker, og alt, hvad vi gør, er identisk med vores ureflekterede svar på det, som livet fortæller os. På det kosmiske spædbarnsstadium svarer vi ofte på en måde, der kan sammenlignes med spædbarnets pludren og uartikulerede lyde. Vores mest presse-

rende opgave er derfor at vokse op og lære livets sprog, så vi kan begynde at tale med Guddommen som en jævnbyrdig samtalepartner.

Den rigtige indstilling til bønnen

Nu er spørgsmålet selvfølgelig, *hvordan* vi skal bede og hvilken slags samtale vi helst skal føre med Guddommen, når vi praktiserer den mest intime form for bøn i vores "kammer" (jf. *Livets Bog III*, stykke 755). Den kirkelige kristendom har lært os at "bede i Jesu navn", en opfordring der dog er blevet misforstået gennem tiderne. Det handler ikke om at indsætte Jesu fysiske navne i sine bønner, men om at bede direkte til Gud i den samme *ånd*, som Jesus selv praktiserede gennem sin personlige adfærd, der i alle henseender var gennemsyret af alkærlighed. Det er altså ikke bønnens egentlige formål, at den skal anvendes til rent egoistiske formål. Jesus formulerede bønnen "*Fader Vor*" som en hjælp til os. Den indeholder i princippet alt, hvad vi behøver at bede om. Martinus har grundigt analyseret alle sætninger i denne bøn, dels i bogen *Bønners mysterium* og dels i artiklen *Meditation*.

Den allerhøjeste form for bøn er at indstille sig på, at Guds vilje først og fremmest skal ske, før min egen vilje og opfyldelsen af mine egne ønsker. Dette blev stærkest udtrykt i Jesu bøn til Gud i Gethsemane. Han blev taget til fange og korsfæstet: "Min fader, hvis det ikke er muligt, at dette bæger går mig forbi, men jeg skal drikke det, så ske din vilje." (Matt 26,36-56). Det er en forudsætning for at kunne indtage en sådan holdning, at man har fuld fortrolighed med og tillid til Gud, og at man derfor tør overgive sig i Guds hænder uden den mindste bekymring, i tillid til at livet altid vil os det godt, og at selv de ubehageligheder, vi møder, viser sig at bekræfte den evige alkærlighed, der gennemtrænger hele universet.

Det ubehagelige, som alle jordiske væsener støder på, er en vigtig del af livet, men det betyder ikke, at livet er en straffeforanstaltning. Det er meningen med livet, at alle mennesker gennem deres lange vanding i den fysiske sfære skal få deres øjne åbnet og på ny udvikle deres kosmiske bevidsthed. I Bibelens skabelsesberetning udtrykkes denne kosmiske sandhed symbolsk: Slangen sagde: "Vist skal I ikke dø! Men Gud ved, at den dag, I spiser af den [frugten], bliver jeres øjne åbnet, så I bliver som Gud og kan kende godt og ondt." (1 Mos. 3,4-5) Ved at blive konfronteret med det ubehag, som vi selv har skabt på grund af vores uvidenhed om livets love, bliver vi indviet i mørket for at lære at skelne mellem godt og ondt, rigtigt og forkert. Det er på den måde bevidstheden vokser og udvikles. "Spisningen af kundskabens frugt" er således det samme som den kosmiske bevidstheds gradvise udvikling.

Martinus forklarer at kærligheden i tilværelsen faktisk er så stor, at alle normale ønsker vil blive opfyldt før eller senere, men at de fleste af os har så mange ønsker, at de umuligt kan opfyldes i et enkelt liv. De uopfyldte ønsker beskrives af Martinus som usynlige tråde, der forbinder os med kommende inkarnationers nye muligheder (jf. *Livets Bog III*, stykke 716). Det eneste, der kan forhindre at ønskerne bliver opfyldt, er de skæbnemæssige forhindringer, som vi selv har skabt ved at tænke og handle på en måde, der strider mod livets love, og som forhindrer os i at opleve det, vi længes efter. Det gælder også, at når man beder til Gud, bør bønnen harmonere med ens praktiske handlinger i hverdagen. Hvis nogen for eksempel beder om fred i verden, mens personen selv bidrager til at skabe krig og konflikter, da kommer denne persons egne handlinger til at overdøve bønnen om fred. Når man på den måde taler "med to tunger", opfyldes bønnen ikke.

For at modtage hjælp gennem bøn kræves desuden at vi opfylder visse betingelser. Man må først selv gøre, hvad man kan for at hjælpe med at skabe de forhold i livet, som man vil opnå (jf. *Grand Kursus*, stykke 401). Vi har selv et ansvar, og man kan ikke regne med Guddommens beskyttelse, hvis man ikke tænker sig om. Hvis man for eksempel går ud på en trafikeret gade uden at se sig for, kan man ikke forvente Guds beskyttelse. En sådan uforsigtighed kan beskrives som et såkaldt "intelligensbrud", fordi vi ikke benytter den forstand, som vi har udviklet. Vi bliver kun beskyttet i samme grad, som vi selv forsøger at leve op til livets love, så godt vi nu kan. Meninger er, at vi i alle henseender skal lære at skelne mellem godt og ondt og forstå hvordan livet fungerer. Så længe vi ikke fuldt ud har lært dette, kan vi ikke regne med at være fuldstændigt befriet fra lidelse og ubehag.

Livet må indeholde kontraster af mørke og lys

En livsoplevelse, der indeholder mange *kontraster*, stimulerer allerbedst den menneskelige udvikling. Livet kan indeholde perioder, hvor alt går godt, og hvor de ubehagelige skæbneudløsninger udskydes til en senere lejlighed, hvilket indebærer at de sættes på "venteliste". Sådanne behagelige perioder kan betegnes som livets sommer. Men ligesom sommeren ikke varer evigt, men afløses af et noget mere dystert efterår, kommer der før eller senere perioder hvor den skæbne, man har skabt for sig selv, uundgåeligt kommer til udløsning. Årsagen til dette er, at vi skal udvikles yderligere. Intet stopper før det tilsigtede mål er nået. Hvor lang tid disse lyse og mørke livsperioder varer afhænger af, hvad der bedst tjener individets personlige udvikling. Nogle gange kan en lys periode være en hel inkarnation, og så kan man kalde dette en "hvileinkarnation". Men selv en mørk periode kan have en lang varighed. Det ubehag man da møder kan

tolkes som et signal om, at det er på tide at foretage en kovending og betræde en helt ny vej i livet.

Som tidligere nævnt når alle bønner frem og bliver hørt væsener på det åndelige plan. Disse bønner besvares *uden undtagelse* i form af alt som sker inden for individets personlige livssfære, men måske ikke altid på den måde, som var forventet. Der kan således være stor forskel mellem *bønhørelse* på den ene side og forventningen om *opfyldelse* af personlige ønsker på en anden. Jeg har selv oplevet en mangeårig mørk periode i mit liv, som nu for længst er overstået. I denne periode bad jeg intenst og som aldrig før til Gud, men den hjælp jeg modtog oplevede jeg, var meget begrænset. Man kan sammenligne situationen med en, der er faldet i vandet og er ved at drukne. Den eneste hjælp der var til rådighed, var hjælp til at "holde hovedet over vandoverfladen"; der var ingen hjælp til at "komme op af vandet". Som jeg har forstået det, drejer det sig om den type livserfaring, der undertiden omtales som "*sjælens mørke nat*". Udover den ændrede livssituation, der fulgte efter denne mørke periode, tolker jeg det selv sådan, at meningen frem for alt var at opbygge en mere stabil indre styrke og fasthed. Ved i nogen grad at "hærdes" kan livskraften øges. Men det betyder naturligvis ikke, at det behøver at føre til bitterhed eller manglende følsomhed, tværtimod! Vi

må ikke glemme, at det endelige mål for os alle er at forvandles til et Kristusvæsen, som i kraft af sin gudskontakt har opbygget en sådan stabil mental immunitet for alt ydre ubehag, at man til sidst ikke engang – om nødvendigt – vilger tilbage for en korsfæstelse.

Der er mange mennesker i dag, der ganske vist kan være åbne for muligheden af Guds eksistens, men som alligevel oplever det som meningsløst at bede, for eksempel fordi de ikke synes at få den hjælp, de havde håbet på. Men først og fremmest er det ikke nok at bede en enkelt gang og tro, at alle ens problemer løser sig med det samme. Det kræver *træning* at lære at bede på den rigtige måde, præcis som alt andet, man vil lære, kræver træning! Enhver, der er vedholdende og ønsker at lære at bede på den rigtige måde, vil opdage, at man *vokser* trin for trin, åndeligt og mentalt. Hvis vi er skuffede over, at vores ønsker ikke bliver opfyldt, som vi havde håbet, bør vi måske begynde at reflektere over om denne opfyldelse virkelig ville være det bedste for os. Til sammenligning giver fornuftige forældre ikke deres børn is i stedet for et rigtigt måltid, selv om barnet foretrækker dette og måske ligefrem skriger sin skuffelse ud over ikke at få sin vilje. Gud opfylder ikke ethvert egoistisk og ufornuftigt ønske, når det ikke gavner vores fortsatte udvikling. Vi forstår måske ikke altid, at det faktisk er udtryk for Guddomens

kærlighed, at vi ikke altid får opfyldt vores egen ufuldkomne vilje.

Bønnen er til for vores egen skyld. Forskellige former for bøn
Et spørgsmål, der kan opstå, er selvfølgelig, hvorfor man overhovedet skal bede, når alt er fuldkomment, og alt alligevel sker, præcis som Gud vil (jf. *Grand Kursus*, stykke 392). – Bønnen er imidlertid ikke hovedsageligt til for Guds skyld, men for *vores*! Det er *os*, der har brug for at bede for vores egen skyld! Bønnen gør os observante og *opmærksomme* på at alt, hvad vi oplever som vores omgivelser, er Guds personligt henvendte tale til hver enkelt af os. Intet af det som sker er tilfældigt! Det er ikke tilfældigt, hvornår og hvordan noget sker, og det er heller ikke tilfældigt, hvem eller hvad man møder i hverdagen. Alt har en mening, og ved hjælp af bøn kan vi lære at tyde og forstå livets direkte tale og begynde at kommunikere direkte med Guddommen på en bevidst måde. Bønnen fører os ind på den direkte vej til kosmisk bevidsthed, og der ingen anden metode, der kan måle sig med bønnens magiske virkning.

Her melder sig selvfølgelig spørgsmålet om *hvad*, man skal bede om. – Man kan bede om alt muligt og på mange forskellige måder. For det første behøver ingen at gå ned på knæ for at Gud kan høre ens bøn. Det er heller ikke nødvendigt at folde hænderne eller

lukke øjnene, medmindre man føler, at det forbedrer koncentrationen. Bønnen kan udvikles til en inderlig, intim, personlig og fortrolig samtale. Der er intet, som kan skjules for Gud, og der er heller ikke noget, som man behøver at skamme sig over. Man kan helt enkelt bede om netop alt! Gennem bøn kan gudsforholdet blive så nært og tæt, at man oplever Gud som sin allerbedste ven. Forholdet kan udvikle sig i en sådan en grad, at man til sidst oplever Gud som *mere* håndgribelig og realistisk end noget andet medvæsen. Herunder findes nogle eksempler på, hvordan bønnen kan anvendes:

- Bøn for “vort daglige brød”
- Forbøn for andre
- Bøn for kraft til at tilgive ens “fjender”
- Bøn om at være til glæde og velsignelse for sin næste
- Bøn om at forstå og acceptere sin skæbne
- Bøn om visdom og opmærksomhed
- Bøn om kraft, inspiration og livsglæde
- Bøn og meditation
- Taknemmelighedsbøn
- Bøn som en personlig, intim samtale

De fleste af os har sandsynligvis brugt bønnen som en slags “ønskeseddel”, der sendes til Gud. Man forestiller sig næsten Guddommen som en slags “julemand”, der deler gaver ud til jul. Det er naturligvis aldrig forkert at bede om det “daglige brød”. Det vil sige alt, hvad vi har brug for fysisk og mentalt for at kunne overleve i denne verden. Vi har brug for at spise og drikke, vi har brug for et sted at bo, vi har brug for tryk, og vi har brug for at tjene til livets ophold ved at have et arbejde. Man kan også bede om vejledning til at komme sig over en sygdom eller i det mindste forbedre betingelserne for at kunne leve med og acceptere en sygdom, man lider af. Det er heller ikke på nogen måde forkert at bede om at møde en passende partner for at kunne tilfredsstille sine følelsesmæssige og seksuelle behov. Normalt er det ikke

meningen, at et menneske skal være henvist til at leve alene *ufrivilligt*. Alle disse nævnte ønsker er helt relevante, og sådanne bønner kan meget vel blive opfyldt, hvis man ikke selv har skabt uoverstigelige skæbnemæssige forhindringer gennem sin tænke- og handlemåde. Denne traditionelle type ”ønskeliste-bøn” er dog ikke bønnens primære formål. Især ikke hvis man beder om unødvendig rigdom og andre privilegier på bekostning af sin næstes ve og vel. Bønnens primære formål er at udvikle et personligt gudsforhold i form af en altid nærværende, permanent, fortrolig og fordringsløs samtale. Tænk hvis vi kun kommunikerede med vores bedste ven, når vi havde brug for hjælp til noget specielt og ellers ikke! Hvad skulle man kalde et sådant forhold, hvor alt handler om at udnytte den anden uden at give noget igen?

En anden form for bøn er *forbøn*. Det vil sige når man beder for *andre*, for eksempel at de skal komme sig over en sygdom eller på anden måde kunne opnå en større fysisk og mental livskvalitet end den, de for øjeblikket lever i. Bønnen er som nævnt en magisk kraft, og sådanne bønner kan helt sikkert påvirke andres livssituation, hvis der ikke er skæbnemæssige hindringer for det.

At bede for sine modstandere og oplevede “fjender” og få kraft til at tilgive alle dem, som man synes opfører sig ubehageligt, er en bøn der er overordentlig vigtig, ikke mindst for ens eget mentale velbefindende.

At bede om at være til glæde og velsignelse og betyde noget for sin næste er en fuldstændig uselvsk bøn, der meget vel kan gå i opfyldelse.

Når man beder om visdom og opmærksomhed, kan dette indebære, at man udvikler sin evne til at læse livet og integrere det guddommelige budskab, som er indfældet i ens daglige livsoplevelse.

For at kunne være til gælde og velsignelse for sin næste, har vi naturligvis brug for kraft, inspiration og livsgælde. Mange mennesker oplever i dag en unaturlig træthed, der kan skyldes en slags mentalt “vokseværk”. Samfundet stiller mange krav til sine borgere, krav som ikke alle kan leve op til. Vi lever i en tid med mange store forandringer, der kræver en god tilpasningsevne og indre stabilitet, på samme tid som vi selv befinder os i en intensiv proces, der gradvist bringer os ud af dyrerigets sidste resterende stadier på vej mod en ny og mere human væsenstilstand. At bede om kraft og livsglæde er i højeste grad en legitim bøn.

For Martinus bøn var en form for meditation, lige som meditation kan praktiseres som bøn. Som nævnt analyserer han den dybeste betydning af alle sætningerne i Kristi bøn *Fader Vor*, både i bogen *Bønners Mystorium* og i artiklen *Meditation*. Når man formulerer sine tanker i *ord* ved hjælp af *sproget*, bliver tankerne tydeligere på det åndelige plan, hvilket øger mulighederne for at blive bøn hørt gennem åndelige væseners indgriben. Sproglig bøn er derfor overlegen i forhold til meditation, hvor man undertiden blot gentager en form for mantra. Dermed er ikke sagt, at ufarlige former for meditation ikke kan hjælpe den enkelte til at blive mere rolig og mentalt afslappet.

Derefter har vi dette med *taknemmelighedsbøn*, som desværre ofte er en forsømt form for bøn. Vi glemmer nemt at takke for alle de gode ting i livet i den tro, at bønnen kun er til for at opfylde vores egne forventninger til livet. Bønnen kan gøre os opmærksomme på al den kærlighed vi møder, og som rummes i livet, og som vi ikke har været i stand til at opdage tidligere på grund af vores egoisme, der gjorde os blinde. Livet indeholder både behag og ubehag, lys og mørke. Det man fokuserer på, lærer man at skelne. Hvis man fokuserer for meget på mørket, ser man ikke lyset.

Men hvis man i stedet forsøger at fokusere på lyset, kan verdenens mørke til sidst "miste sin brod", så ens indre balance ikke mere forstyrres. Bøn kan give os et helt nyt syn på livet som Guddommens fysiske åbenbaring og stemme!

Sammenfattende kan man sige, at bønnens primære formål er at være en personlig, inderlig samtale direkte henvendt til Gud. Bøn er en form for kunst, der forbinder os med livets

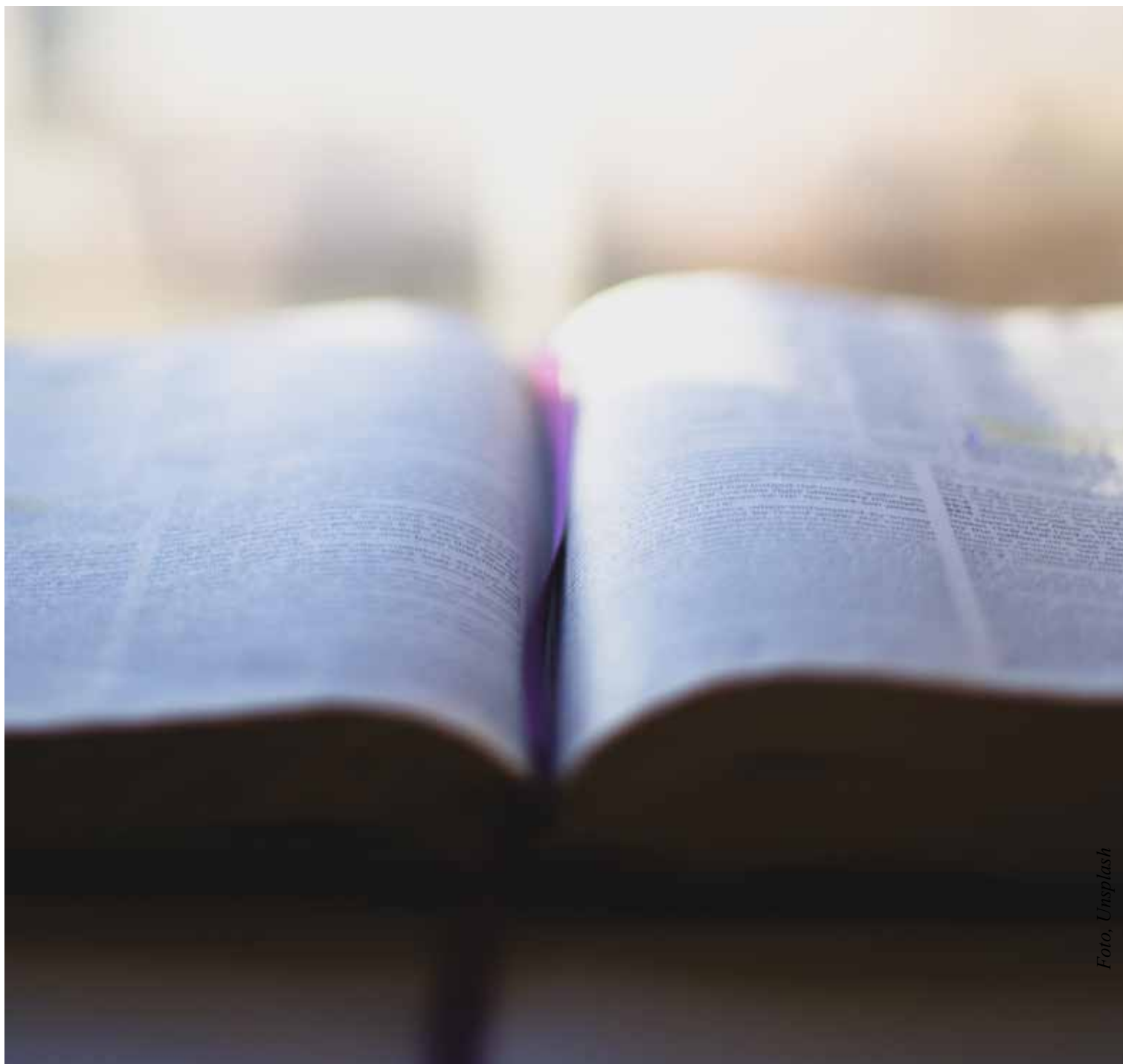
højeste sfærer og hjælper os med hinsides alt det mørke at åbne øjnene for den altomfattende kærlighed som råder overalt i tilværelsen. Den fysiske verden beskrives af Martinus som en livmoderzone og en indvielsespyramide for det egentlige liv med kosmisk bevidsthed (jf. *Livets Bog VI*, punkt 2387).

Gennem bøn kan man få et så lyst syn som sin ulykkelige situation, at man endog takker Gud for den. Bønnens princip er en åben dør til Gud og de

højere verdener. Gud lytter til sin evige "søn" i nødens stund. Gennem denne åbne dør tager han sin ulykkelige "søn" til sit hjerte. Livets kærlighedsstruktur kan ikke overdrives (jf. *Det Evige Verdensbillede II*, Symbol nr. 21, stykke 23).

■

*Nyhamsläge, 10 oktober 2018,
Ingemar Fridell
Oversat fra svensk af Jes Arbov*

Martinus tale til
præsterne på Island

Martinus besøgte Island flere gange og fandt dér i vide kredse en helt usædvanlig tolerance og interesse for sine kosmiske analyser. Martinus blev meget begejstret for den islandske natur og befolkning. Her følger et uddrag af hans rejsebrev dateret den 22. juni 1955.

Af Martinus

Næste dag skulle jeg holde mit sidste kursusforedrag. Men rent bortset herfra var jeg af Islands biskop inviteret til et samvær samme dag med landets præster, der var samlede i Reykjavik til en synode. Lidt før kl. 15.00 kom pastor Arelius Nielsen og hentede mig i sin bil og førte mig til universitetet, hvor samværet skulle foregå i studenternes store spisesal. Her blev jeg præsenteret for Islands nye biskop, som bad mig til sæde ved sin højre side ved et af de meget lange kaffeborde, som fyldte den store sal. Ved min højre side havde jeg min sags gode ven pastor Arelius Nielsen. Ved kaffebordet blev jeg af biskoppen præsenteret for de tilstedeværende islandske præster, hvilket vil sige omkring et hundrede personer. Til stede var også en islandsk professor i teologi fra Amerika, samt en dansk præst. Jeg må også tilføje, at den islandske biskop selv har været professor i 25 år, før han blev biskop. Det var en ejendommelig oplevelse for mig, der aldrig selv har fået nogen som helst akademisk uddannelse eller nogen som helst anden form for religiøs undervisning end den, man i en primitiv skole på landet får gennem opremsning af salmevers og skriftstederne i Luthers Katekismus, at sidde over for denne lærde forsamling af universitetsuddannede, autoriserede sagkyndige i Kristendom. Biskoppen havde opfordret mig til om lidt at give denne forsamling et lille glimt ud fra mit eget syn på livet. Jeg betragtede disse mange forskelligt prægede præsteansigter meget nøje og tænkte på, hvordan man nu ville reagere over for mit syn på det fundamentale emne, som

jeg om lidt skulle give den store præsteforsamling. Pastor Arelius gættede mine tanker og hviskede kærligt til mig: ”Ja, De behøver jo ikke at være bange for, hvad De skal sige til os, thi De er i så rigt mål gennemstrømmet af den hellige ånd, så De vil altid kunne sige det rigtige, selvom De eventuelt slet ikke skulle være forberedt”. Han havde allerede i forvejen givet mig et lille vink om, at man gerne ville høre lidt om mit syn på Kristus. Og så kom det øjeblik, da biskoppen gjorde bekendt, at jeg ville tale til forsamlingen. Der blev meget stille, og jeg gav et koncentrat af mit syn på Kristus så godt, som det nu kunne lade sig gøre på de ca. 20 minutter, der var givet mig til mit foredrag. Jeg må dog her indskyde, at da mit foredrag udelukkende blev holdt pr. intuition og ganske uden manuskript, kan jeg ikke her gengive det ordret. Dog skal jeg forsøge at gengive mit syn på Kristus i en ordform, der ligger så nær den anden, at dér, hvor den eventuelt ikke udtrykkes ved de samme ord, så dog ord, der siger det samme som de, der blev benyttet ved foredraget, og hvorved helhedsindtrykket af dette er bevaret. Jeg begyndte med at forklare, at jeg ikke på nogen måde kunne acceptere den ortodokse opfattelse, at Kristus kom til verden for at påtage sig straffen for menneskenes synder, og at enhver kunne blive fri for at få virkningerne af sine slette handlinger, fordi Kristus var blevet korsfæstet. En Gud, der ikke kan tilgive en synder, uden at straffen for hans forseelse skal udløses på et andet menneske, som er ganske uskyldigt i den givne forseelse eller synd, elsker hverken synderen eller det uskyldige menneske. Hvis han virkelig elskede synderen, ville han tilgive ham

ganske uden at forlange straffen for hans forseelse påført et andet menneske. Og hvis han elskede den uskyldige, ville han umuligt kunne tillade, at denne skulle lide straf for en synd, han aldrig havde begået. Det vigtigste for denne Gud er således hverken synderen eller den retskafne, men derimod udløsningen af straffen. Denne skal for enhver pris udløses; kan den ikke udløses på den skyldige, må den udløses på den uskyldige. Det er altså hovedbetingelsen for ”syndernes forladelse”. Men en synd er jo ikke forladt eller tilgivet, når straffen for den ikke er ophævet. At lade en uskyldig lide straffen for den skyldiges forseelser er kulminationen af uretfærdighed, også i tilfælde, hvor den uskyldige frivilligt gerne vil påtage sig den. Den ortodokse, kirkelige syndsforladelsesopfattelse lader således Gud komme tilsyne som et ganske uretfærdigt væsen, totalt blottet for kærlighed til de levende væsener, men derimod med en så urokkelig vilje og lyst til at se udløsningen af straf og lidelse over de samme væsener, at han urokkeligt kun fritager et væsen for lidelse ved at overføre den til et andet væsen. En sådan Gud har altså aldrig nogensinde ophævet virkningerne af eller straffen for nogen synd. Hvis en mand ikke kan betale sin kreditor det pengebeløb, som han skylder ham, men der kommer en anden mand, som betaler gælden for ham, er det denne mand og ikke kreditoren, der har eftergivet gælden. Ligesom kreditoren her ikke har givet afkald på sit tilgodehavende hos debitor, således har Gud i den førnævnte syndsforladelsessituation heller ikke givet afkald på straffen over for synderen. Han lader bare en anden gengælde. At en sådan syndsforladelses-

opfattelse ikke kan overleve udviklingen af logisk tænkning og voksende retfærdighedssans hos menneskene turde være en selvfølge. At en livsopfattelse, der i sine dybeste, logiske konsekvenser lader Gud blive et væsen, der hverken er retfærdig eller kærlig, og hvis højeste, ufravigelige mål og interessesfære er straf eller lidelse over de levende væsener, umuligt kan danne basis for en guddommelig verdenskultur eller opfyldelsen af juleevangeliets fred på jorden og den heraf følgende store velbehagelighed for menneskene, turde ligeledes ufravigeligt være givet.

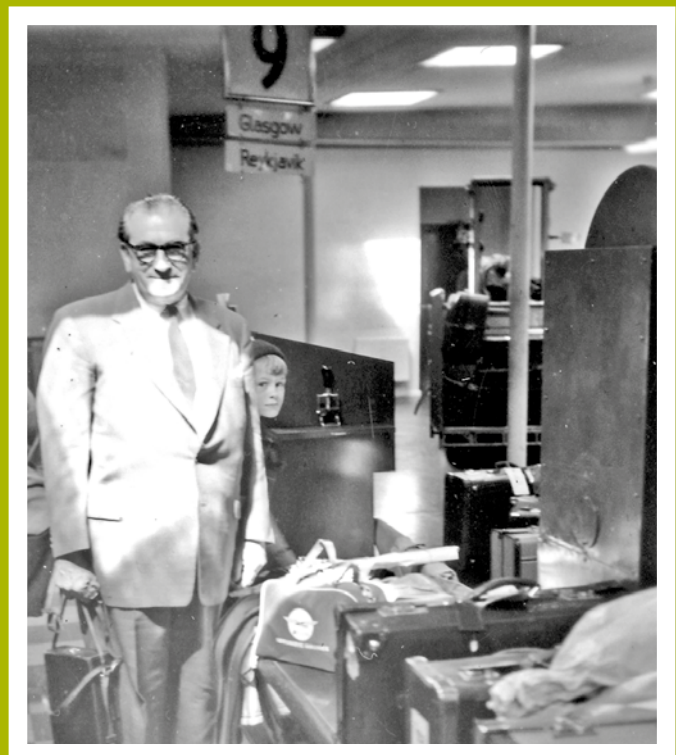
Nej, Kristi mission var ikke dette at lade sig slagte eller korsfæste for at formilde en vred og hævnøst Gud, lige så lidt som det var for at opdrage menneskene til ikke at tage konsekvenserne af deres forkerte eller slette handlinger. Livet selv udvikler eller opdrager alle levende væsener til at tage konsekvenserne af deres handlinger. Kommer et menneske salt i sin kaffe i stedet for sukker, må det finde sig i, at kaffen bliver salt. Og således vil alle mulige ubehageligheder i et væsens skæbne udelukkende kunne føres tilbage til den samme årsag. Det har været uvidende og handlet forkert. Disse forkerte handlinger udløser virkninger, der ligesom fejltagelsen med saltet, bliver af ubehagelig natur. Men denne ubehagelige natur, der ofte kan udløse sig i en kulmination af ulykke og lidelse, giver hele fundamentet for det, vi kalder udvikling. Fejltagelsernes ubehagelige virkninger afføder visdommen. Fejltagelserne og visdommen vil således uundgåeligt gennem reinkarnationen forvandle det nuværende ufærdige menneske til ”Mennesket i Guds billede”. Dette mål er anderledes en Gud værdig, end det fornævnte, perverse mål, at fritage skyldige mennesker for straf ved at overføre den til et uskyldigt menneske. Men hvordan bliver menneskene kendt med ”Guds billede”? Ja, var det ikke derfor, at dette måtte åbenbares i kød og blod? – Var det ikke meget strengt nødvendigt, at

der fødtes et menneske, der helt kunne udtrykke Guds billede i tanke, sind og væremåde? – Og er Jesus Kristus ikke åbenbaringen af dette billede? – En væremåde, der aldrig i nogen som helst situation kan udløse vrede over for nogen eller noget, en væremåde, der kan tilgive sin næste ikke blot syv gange dagligt, men tilgiver ham indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange dagligt, en væremåde, der vender den højre kind til, når dens ophav bliver slået på sin venstre, en væremåde, i hvilken det er saligt hellere at give end at tage, en væremåde, i hvilken dens ophav hellere selv vil lide, end at andre skal lide, en væremåde, i hvilken man aldrig i nogen situation kan dømme andre væsener til straf og lidelse, en væremåde, i hvilken man på korset i kulminationen af de sværeste lidelser med de sidste rester af sine døende kræfter kan kærtegne sine bødler eller korsfæstere med sit inderligste ønske om, at disse ikke selv skal komme til at gå disse lidelser igennem, en væremåde, indenfor hvilken man ved, at alle dem, der påfører andre væsener lidelser og smerte, i virkeligheden slet ikke ved, hvad det er, de gør, og derfor i realiteten ikke er ”syndere”, men uvidende og dermed ufærdige mennesker i Guds skabelse af mennesket i sit billede og således kun kan betragtes som yngre brødre, en væremåde, der ser, at alt i øjeblikket er et stadium i opbygningen af himmeriges rige på jorden, det er åbenbaringen af Guds billede. Det er kosmisk bevidsthed. Det er Kristus. Det er ikke så mærkeligt, at Kristus kunne sige ”Jeg og Faderen, vi er eet”. At et sådant Guds billede, manifesteret i kød og blod, manifesteret i fysisk væremåde, må få det gamle hedenske gudebillede med sin vrede, straf og evig fortabelse over syndere til at blegne, synke i grus, opløses og forgå, turde vel også være selvfølgeligt. Når et menneske i kød og blod kan

udvise en så ophøjet, fuldkommen bevidsthed i kulminerende kærlighed, må Guddommens bevidsthed eller stråleglorie være mindst ligeså funklen- de og lysende. Kristi mission var således at åbenbare Guds billede på jorden. Kristus er det fuldkomne menneske. Han er den model for guddommelig væremåde, efter hvilken al menneskelig væremåde må opbygges. Derfor er han vejen, sandheden og livet for alverdens endnu ufærdige mennesker. Uden denne væremåde ingen som helst fred i sindet, ingen fred mellem nationer og racer, ingen afskaffelse af sygdom, nød og elendighed. Livet selv bearbejder og modner mennesket til denne væremåde, men den dag, det selv kan begynde at være medvirkende til at gøre denne væremåde til talent og vane, da begynder det allerede at opleve himmeriges rige i sit eget indre. Og i samme grad som himmeriges rige vokser i dets indre, i samme grad er det selv ved at blive en Kristus eller ”Mennesket i Guds billede”.

Min tale vakte stærkt bifald, og biskoppen takkede mig for foredraget og sagde: ”Det kom fra hjertet, det kunne man mærke”. Herefter kørte Arelius Nielsen mig tilbage til min bopæl. Og hermed var jeg blevet en ejendommelig oplevelse rigere. M
Kosmos nr. 7, 1986. ■

“

Martinus skrev altid mange postkort og breve til sine venner og hjælpere. Her et postkort til hans personlige sekretær Tage Buch og dennes hustru.

Reykjavik d. 13/6-1970..

Kære Tage og Sysse! Blot her et lille live udtryk her fra den skønne sagø. Alt er til dato gået. Jeg bliver så at sige helt borte på hænder. Jeg har allerede holdt to foredrag her i Reykjavik med ca. 80 tilhørere til det første og over et hundrede til det næste. I aften er jeg inviteret til middag hos en ingeniør i havnefjord sammen med Vignirs. I Morgen søndag skal jeg holde foredrag for det teosofiske samfund her på Island. På Mandag aften skal jeg holde mit sidste foredrag her i Reykjavik. Emnet bliver "Mit livs mission". I det teosofiske samfund bliver emnet "Den højeste ild". Hvis den kedelige genralstrejke, som martrer Island i øjeblikket holder op onsdag, så skal jeg til Akureyri og holde foredrag der. Vi håber stærkt, at den holder op. Alt er jo standset her. Dette gælder også flyveselskaberne. Jeg sendte et brev til Institutet. Det var et fællesbrev, altså et brev til jer alle sammen. Jeg håber du og Sysse også får læst det. - Det gik jo godt med Londonrejsen. Jeg håber ikke, du blev altfor træt. Og i har sikkert været opp i sommerhuset i den forløbne uge? - Midt i al travlheden heroppe savner jeg jer meget og glæder mig til, når vi atter kan være sammen. Og det varer jo ikke så lang tid. Tiden løber så hurtig. Jeg har daglig samtaler med mennesker, der kommer til mig med deres problemer. Skal jeg med løn for dem - Nu over jeg i alufte, modtog hermed min kærlige hilsen Martinus

Social arv et overgangsbegreb

Foto, Unsplash

*Det er en udbredt opfattelse – også inden for videnskaben – at børn og unges ulige vilkår og muligheder skyldes **social arv**. Men det passer ikke. Det er kun **tilsyneladende**, at det forholder sig sådan. Begrebet **social arv** er et barn af den meget udbredte og nærmest urokkelige tro på, at vi kun har ét liv her på Jorden. Men idéen om kun ét liv er rent spekulativ – den er uden nogen som helst form for forskningsmæssig baggrund.*

*Videnskaben åbner da også døren på klem til et opgør med étlivstroen. Og det vil på sigt gøre det af med forestillingen om **social arv**. Kursen er sat. Vi styrer direkte og uafvendeligt i retning af dén forklaring på de ulige vilkår og muligheder, der fremgår af Martinus' åndsvidenskabelige værk **Det Tredie Testamente**.*

Af Preben Bagger

Et første skridt i den retning er nybruddet i synet på bevidsthed. Yngre bevidsthedsforskere tror ikke længere på, at videnskaben kan forklare *bevidsthed* ud fra hjerneaktivitet. Man bør i stedet definere bevidsthed i dens egen ret. Altså acceptere at bevidsthed ikke kan reduceres til noget fysisk. På det grundlag kan man så undersøge, hvor forbindelsen er til det fysiske.

I samme spor siger specialist i sundhedspsykologi Peter la Cour:

Synet på hvorvidt bevidstheden kan være adskilt fra vores krop, er ved at rykke sig ... vores bevidsthed er mere end et produkt af hjernen. Den skal forstås på et andet niveau, og det åbner for, at et liv efter døden bestemt kan være virkelighed.

(Kristeligt Dagblad, 15. apr. 2017)

Dertil kommer et gryende opgør med den støttepille for idéen om *social arv*, der hedder: *Vi er alle født lige*. Den irske neurogenetiker Kevin Mitchell mener nemlig, at børns forskelligheder i høj grad er medfødte. I en anmeldelse af hans seneste bog¹ hedder det:

Forestillingen om, at vi alle fødes som mere eller mindre ens blanke tavler, der udfyldes af miljø og kultur, er ikke længere holdbar, og måske kan større dele af tavlen være udfyldt på forhånd ... på vejen fra befrugtet æg til nyfødt barn.

(Weekendavisen, 5. okt. 2018)

Ifølge Mitchell er personlighedstræk og intelligens altså i høj grad medfødte. Netop *medfødte*, ikke *arvelige*. Han anser nemlig forskelle i disse egenskaber for et resultat af *små biologiske tilfældigheder* under hjernens opbygning.

Opklarende spørgsmål

Enkelte videnskabsfolk siger altså, at bevidstheden *ikke* er et produkt af kroppen, og at personlighed og intelligens er medfødte. Det nærmest *råder* på en nærmere forklaring. Spørgsmålene *hober* sig op:

- Hvis bevidstheden *ikke* er et produkt af kroppen, hvor kommer bevidstheden *så* fra?
- Kommer den overhovedet noget sted fra? Eller er den der bare altid? Er bevidstheden med andre ord evigt eksisterende?
- Er vi 'ved bevidsthed' ikke alene efter døden, men også før fødslen? – Ja, før undfangelsen?
- Kan 'efter døden' være lig med 'for en ny undfangelse'? Har vi altså mere end ét liv her på Jorden?
- Hvis evner og egenskaber er medfødte – som Mitchell siger – går det hårdt ud over *social arv* som forklaring. Men kan man på den anden side acceptere hans tanker om, at *små biologiske tilfældigheder* er forklaringen på vores personlighed og intelligensniveau?
- Hvorfor stiller den materielle videnskab ikke sig selv disse – forekommer det – nærliggende spørgsmål?

Erfaring + intelligens = viden

Det Tredie Testamente giver os svar på spørgsmålene allerede inden den materielle videnskab stiller dem. Videnskaben råder nemlig endnu ikke over de erfaringer, der skal til, for at den som noget ganske naturligt vil stille spørgsmål af åndelig karakter. Martinus skriver:

Da menneskene her på jorden i størst udstrækning er genstand for materielle eller fysiske oplevelser, er det disse, der foreløbig udgør det dominerende objekt for intelligensens søgelys. Og den første absolutte viden, menneskeheden derved kom i besiddelse af, måtte derfor i tilsvarende grad nødvendigvis blive af

materialistisk eller fysisk natur. Når den moderne videnskab udtrykkes som "fysisk" eller "materiel", så er det kun udtryk for, at dens dyrkere eller ophav endnu ikke har ret mange åndelige erfaringer eller oplevelser; på hvilke de kan rette deres intelligens. De er derfor i tilsvarende grad afskåret fra at tilegne sig åndelig viden, ligegyldigt hvor stor deres intelligens så end måtte være.

Ligesom der kræves fysiske erfaringer for at give fysisk viden, således kræves der også åndelige erfaringer for at give åndelig viden. Den moderne videnskab er derfor endnu ikke nogen autoritet på åndelige eller okkulte områder. Men det, den således ikke er i dag, vil den i fremtiden blive.² (Min fremhævnings)

Den amerikanske neurokirurg Eben Alexander er en levende illustration af betydningen og nødvendigheden af det rette erfaringsgrundlag. Inden han selv kom ud for at ligge i koma i længere tid, var nærdødsoplevelser efter hans mening smukke oplevelser – men ren fantasi! Han var stensikker på, at nærdødsoplevelser har deres rod i hjernen:

Hvis hjernen ikke fungerer, kan man ikke være bevidst. Det er, hvad jeg ville have fortalt dig, før min egen hjerne gik fuldstændig ned.

Efter komatilstanden – hvor hans hjerne slet ikke fungerede – skrev han bogen *Til himlen og tilbage*.³ Han, der efter eget udsagn er fortrolig med den mest avancerede hjerne- og bevidsthedsvidenskab, er nu – efter en grundig lægelig analyse af komatilstanden og de dermed forbundne oplevelser – urokke-

ligt overbevist om, at vi er ved bevidsthed og er i stand til at opleve, også efter at hjernen er død. Bevidstheden og personligheden lever videre.

Eben Alexander understreger, at den videnskab, som han har viet så stor en del af sit liv, ikke modsiger det, han har lært deroppe. De, der mener, at videnskab og et åndeligt livssyn ikke kan forenes, tager fejl, siger han. Og det er jo som talt ud af Det Tredie Testamente!

Ubegrænset adgang til viden

Under sit ophold i den åndelige verden lagde Eben Alexander mærke til, at hvis der i hans sind dannede sig et spørgsmål, så viste der sig øjeblikkeligt et svar ved siden af spørgsmålet. Han fik nærmest indtryk af, at spørgsmål slet ikke kunne forekomme, uden at de var ledsaget af svar.

Ud fra *Det Tredie Testamente* kan vi så notere følgende: Eben Alexander har i den *åndelige verden* haft kontakt med en åndelig funktion, som Martinus her i *den fysiske verden* var i bevidst og viljestyret kontakt med. En funktion der satte Martinus i stand til at erfare svarene på livets store spørgsmål, således at han kunne skrive *Det Tredie Testamente*. Martinus skriver:

[Jeg udgør] et levende Bevis for, at der virkelig findes et Stadium i den evige Udvikling, hvor man ganske uafhængig af Bøger eller af en af andre Væsener tillært teoretisk Viden – ved eget absolute Selvsyn – kan komme til den højeste Visdom og Kundskab.⁴

Om et af de helt store spørgsmål – om vi har mere end ét liv her på Jorden – viste der sig følgende svar for Martinus:

Jeg saa, at jeg var et *udødeligt Væsen*, og at alle andre Væsener i Tilværelsen var *evige Realiteter*, der ligesom jeg selv havde en uendelig Kæde af *tidligere oplevede Liv bag sig*, at vi alle var udviklede fra lave primitive Former for

Tilværelse til vort nuværende Stadium, og at dette kun var *et midlertidigt Led* i denne Udviklingsskala.⁵

Social arv – et begreb der slog an

Begrebet *social arv* blev lanceret i 1967 af den svenske psykiater Gustav Jonsson. Det skulle forklare, hvorfor børn af f.eks. kriminelle, alkoholikere eller højtuddannede har en større risiko/mulighed end andre børn for selv at blive kriminelle, alkoholikere eller højtuddannede.

Idéen er, at børnene under opvæksten overtager personlighedstræk, holdninger og tilbøjeligheder fra forældrene – altså at de får en social arv.

Idéen om social arv har to underforståede forudsætninger. 1) *Vi har kun ét liv her på Jorden*, og 2) *Vi er alle født lige*. Da de begge to er bredt accepterede i Danmark, kan det ikke undre, at man vidt og bredt taler om social arv, som om den var en kendsgerning. Nogle konkrete eksempler: (*min kursivering*)

- **Teater:** En hverdagskomedie om hvordan drømme kolliderer med *social arv*.
- **Videnskab:** *Den sociale arv* har man forklaret med socio-økonomiske faktorer, men det lader sig ikke gøre, for den *sociale arv* er delvis biologisk betinget.
- **Politik:** Vrede over at man bruger det stærke udtryk '*negativ social arv*' om alle, der er vokset op i jævne lag. Det lugter langt væk af kulturel selvgælde hos dem, der udstikker kursen.
- **Skole:** Vi har en idé om, at skolen skal bryde *den sociale arv*, men det er en håbløs idé. Skolen bryder ikke *den sociale arv* overhovedet. Man skal starte meget tidligere.
- **Litteratur:** Per Pettersson – modtager af Nordisk Råds Litteraturpris – undersøger i "Jeg nægter", hvad *social arv* betyder for et menneskes mulighed for at klare sig i livet.

Vi er alle født forskellige

Træerne vokser dog ikke ind i himlen. Og det gør idéen om *social arv* heller ikke. Med den udviklingsskala, som Martinus beskriver ovenfor, *skrider grundlaget under social arv som forklaringsmodel*.

For det første fordi dens hovedforudsætning – étlivstroen – lige så stille synker ned og lægger sig til rette blandt de mange nu forældede holdninger, der – ligesom étlivstroen – alene har haft *det tilsyneladende* som grundlag. Det er f.eks. synspunkter som '*Jorden er flad*' eller '*Det er Solen, der drejer rundt om Jorden*'. Opfattelser, der var ganske naturlige, indtil man kom i kontakt med viden om det modsatte.

Martinus fortæller f.eks., at han en dag – det har været sidst i 1890'erne – kom hjem fra landsbyskolen og fortalte sin plejemor, at Jorden var rund. "Sikke noget vrøvl!", sagde hun, "du kan da selv se, at den er flad!"

For det andet fordi Martinus' udviklingsskala også er hård ved den anden støttepille for *social arv*, nemlig forestillingen om, at *vi alle fødes lige*. Dén idé må bukke under sammen med étlivstroen. Vi fødes på lige præcis det trin i udviklingsskalaen, som vi hver især var nået frem til ved afslutningen af vores foregående liv på Jorden. Og da der ikke findes to mennesker, som igennem deres mange jordeliv har skabt sig nøjagtig de samme erfaringer, de samme evner og den samme skæbne, så gælder det tværtimod:

Vi er alle født forskellige

Og da forskellene er udviklingsmæssigt bestemt, kan man ikke sådan lige rette dem op. Ingen kan på noget som helst område springe ét eller flere udviklingstrin over.

Medfødte? Ja! Tilfældige? Nej!

Den ovenfor omtalte irske neurogenetiker Kevin Mitchell er altså på rette vej,

når han taler for, at børns forskelligheder er medfødte. Faktisk tager han med det synspunkt luften ud af *social arv*. Men når han mener, at forskellighederne skyldes *små biologiske tilfældigheder* under hjernens opbygning, altså under graviditeten, må vi med udgangspunkt i *Det Tredie Testamente* sige fra. Mitchell følger her en almindelig tendens inden for den materielle videnskab. En tendens til at bruge *tilfældighed* som 'forklaring', når man ikke kan finde årsagen til ét eller andet.

Som Martinus forklarer ovenfor, skyldes denne tendens til at bruge *tilfældighed* som 'forklaring', at den materielle videnskab endnu ikke råder over tilstrækkeligt med åndelige erfaringer til overhovedet at *overveje* årsager, der også omfatter åndelige elementer.

Det betyder, at den materielle videnskab er ude af stand til at se, at vores egenskaber og karaktertræk ikke er udslag af *tilfældigheder*, men at vi *arver* dem – **ikke fra vores forældre – men fra os selv!**⁶

Hvorfor ligner vi så vores forældre?

Troen på, at vi bliver udsat for *tilfældigheder*, er så dominerende, at udtalelser som de følgende stadig bliver fremført som den naturligste ting af verden og uden skygge af forbehold.

Først filosoffen:

Vi vælger ikke at blive født. Ej heller vælger vi vores gener, vores epigenetik (påvirkninger under fostertilstanden), vores forældre, vores opvækstforhold eller de samfundsforhold, vi vokser op under. (Weekendavisen 21. okt. 2011)

Og så lægen:

Har du bestemt, hvor du blev født, valgt dine forældre, valgt dine evner, dit helbred eller den kærlighed, du er blevet mødt med? I forhold til de vigtigste forhold i livet bestemmer vi ikke en snus. (Kristeligt Dagblad 2. jun. 2018)

I den verden, der tegner sig i disse

udtalelser, passer *social arv* som fod i hose. Men så er det også en verden, der i alle henseender godt og grundigt er vendt på hovedet i forhold til den verden, der skildres i *Det Tredie Testamente*. Martinus siger:

Men vi må her forstå, at når børn har samme egenskaber eller talenter som forældrene, så er disse egenskaber eller talenter ikke arvet fra forældrene, men er foreteelser, der mere eller mindre allerede var udviklede hos de pågældende væsener i deres tidligere jordliv. Det er således deres absolutte egen arv og ikke noget, de gratis får fra forældrene. Og det er netop denne afkommets egen arv fra en tidligere tilværelse, der bevirker, at de mere eller mindre bliver knyttet til forældre med samme mere eller mindre beslægtede egenskaber og talenter og derved kommer til at ligne forældrene.⁷ (Min fremhævelse)

Tiden mellem to jordliv tilbringer vi som en ferie i den åndelige verden. I løbet af ferien opstår der et stærkt ønske om et nyt liv på Jorden. Vi oplever nemlig, hvor uudviklede vores evner og moral er, og bliver derfor opsat på at videreudvikle dem. **Så jo, vi 'vælger' at blive født!** Og loven om tiltrækning og frastødning bevirker, at ønsket om et nyt liv på Jorden opfyldes på den for os bedst tænkelige måde.

Loven sørger nemlig for, at vi undfanges hos netop de forældre, der kan levere gener, der passer netop til os. Det vil sige gener, der harmonerer med den skæbne, som vi gennem vores handlinger selv har skabt i løbet af vores tidligere liv. **Så jo, vi 'vælger' vores forældre og vores gener!**

Leverandørerne af de 'rette' gener vil normalt være mennesker, der ligner den inkarnerende person i både begavelse, karakter og væremåde. Når børn derfor normalt ligner deres forældre, har det altså ikke noget med *social arv* at gøre. **Det ser bare sådan ud!**

De gode viljers overgreb

Troen på *social arv* må nødvendigvis føre til fejlgreb. Tag f.eks. evnen og lysten til at følge med i skolen. Som alle andre evner er den ikke lige udviklet hos alle. Nogle mennesker er fra tidligere liv betydeligt mere skole- og uddannelsesvante end andre.

Hvis man derfor i skolen – uden hensyn til dette – bare maser på i den tro, at man skal 'bryde den sociale arv', så alle kan nå det samme – ja, så forsøger man i virkeligheden at indrette børnene efter skolen i stedet for at indrette skolen efter børnene.

En umulig opgave!

Og selv om de stadige forsøg på alligevel at løse opgaven gøres i den bedste mening, så befinder sådanne bestræbelser sig på kanten af overgreb.

Det betyder ikke, at man ikke skal gøre noget for de elever, der har en svag uddannelsesmæssig baggrund. Det skal man naturligvis. Men indsatsen bør hvile på forståelse af svaghedens udviklingsmæssige natur og ikke tage udgangspunkt i myten om den sociale arv.

Medfødte IQ-forskelle

Intelligensforskningen er en videnskab, der rummer en særlig fortælling. Denne forskning har nemlig *meget længe* peget på, at forskelle i intelligens er medfødte. Det gælder både forskelle mellem enkelte individer og forskelle mellem etniske grupper. Og så peger intelligensforskningen også på, at disse IQ-forskelle (forskelle i intelligenskvotient) *ikke* kan fjernes ved hjælp af sociale programmer og undervisningstiltag. Altså netop de tiltag man bruger i forsøgene på at 'bryde den sociale arv'.

Men medfødte IQ-forskelle – især da mellem etniske grupper – er et kæmpe tabu i lighedssamfundet. Så intelligensforskningens resultater er blevet mødt

med en massiv mur af 'politisk korrekthed'.

IQ-forsker, uddannelsespsykolog og professor ved Delaware Universitetet i Newark i USA, Linda Gottfredson, har selv mærket denne mur. Allerede i 2011 gav hun udtryk for frustration over, at man trods årtiers forskning stadig nøler med at drage konsekvensen af vores viden om intelligens. Hun er endda blevet udråbt til racist på grund af sin forskning. Debatklimaet beskrev hun på følgende måde:

Emnet er forgiftet. Det er bestemt ikke karrierefremmende for forskere at udtale sig om det, og de, der har bevillingen at beskytte, gør det ikke. (Weekendavisen 22. jul. 2011 under den sigende overskrift: Det usigelige.)

I en tid hvor videnskab og forskning generelt er i høj kurs, kunne man godt fristes til at undre sig over, at 'politisk korrekthed' i længere tid kan overtrumfe forskningsresultater. Men Martinus skriver:

Men en opfattelse, der repræsenteres af et flertal, er en overordentlig suggere-rende magt, ligegyldigt om den er abnorm eller normal. Det er på denne suggererende magt, at alt, hvad der hedder "mode", "skik og brug", ja endog både religion og politik samt "den offentlige mening" er baseret. Denne flokkens mening eller massesuggestion kan endog være så stærk, at den totalt lammer fornuften, så væsenerne umuligt kan opfatte deres egen abnormitet der, hvor en sådan forekommer. Det er ikke nogen ukendt foreteelse, at det normale væsen midt i en gruppe abnorme væsener af denne flok bliver betragtet som et abnormt væsen, som en "særling".⁸

Hvad er der i vente?

Ifølge Martinus' udviklingskala ligger årsagerne til forskellene i vilkår og muligheder tilbage i tidligere liv, altså

hinsides den materielle videnskabs nuværende horisont. Det er derfor naturligt, at den materielle videnskab har skabt overgangsbegrebet *social arv*.

Men som antydnet ovenfor befinder den materielle videnskab sig i en gryende horisontudvidelse. Når den engang i fremtiden slår igennem, vil samfundet give langt større opmærksomhed til dét, som enhver nyttilkommen samfundsborger kan og har *talent* for, i stedet for at snakke om dét, som vedkommende ikke kan og ikke har særligt talent for – altså alt det, der nu går under betegnelsen *negativ social arv*. Man vil opgive alle vor tids forsøg på at indrette børnene efter skolen og i stedet indrette skolen efter børnene.

Reel ligestilling handler ikke om, at alle skal være ens, men om at give plads til individernes forskelligheder.

Martinus skriver:

[Sandt demokrati] er et system, hvis fornemste opgave er at finde ud af, hvilke talenter der skjuler sig i enhver borger, der kommer til verden, for derigennem at kunne garantere samme borger den højeste udvikling eller uddannelse af de samme talenter, vidende at kun på denne måde bliver individet til den højeste gavn og glæde for sig selv og staten. Det er således et system, der er baseret på menneskelige evner og talenter i stedet for på penge og guld.⁹ ■

NOTER

1. *Innate: How the Wiring of Our Brains Shapes Who We Are*. Af biolog og neurogenetiker Kevin Mitchell. Princeton University Press 2018.
2. Martinus: *Menneskehedens skæbne*, kap. 3, s. 15.
3. Eben Alexander: *Til himlen og tilbage*. Forlaget Det Blå Hus, Gyldendal A/S, 2013.
4. *Livets Bog I*, stk. 22, s. 24.
5. *Livets Bog I*, stk. 21, s. 21-22.
6. Se eventuelt artiklen "Opgør med tilfældighed" i *Den ny Verdensimpuls* nr. 003, s. 13.
7. *Det Evige Verdensbillede IV*, stk. 34.16.
8. Martinus: *Hinsides dødsfrygten*, kap. 12, s. 52-53.
9. Martinus: *Åndsvidenskabens nødvendighed*, kap. 10, s. 52-53.

Citater

MARTINUS

“

Om næstekærlighed

Netop fordi der findes saa farlige Faldgruber i Forholdet til disse høje Energier, er det, at jeg har gjort det til et Princip kun at undervise i den eueste naturlige Vej til den høje Bevidsthed, den, at træne sig selv i den Næstekærlighed, der er det rigtige Menne-skeriges Grundvold.

Denne Næstekærlighed er ikke fuldbyrdet med, at man gaar og klapper hinanden paa Kinden, siger smukke Ting og ellers fylder sit Sind med Sentimentalitet. Alt dette kan være meget pænt og smukt, men man skal elske hverandre paa en hensigtsmæssig Maade. Hører man, at et andet Menneske har talt mindre pænt om en, skal man øve sig i at tænke kærligt paa Vedkommende. Man skal ligeledes træne sig i altid at være neutral og undlade at bringe selv den mindste Form for Sladder videre. Kan man ikke sige noget godt om et Menneske, bør man i det mindste kunde tie stille. Og hvis man virkelig vil, vil der altid være noget godt at sige om et andet Menneske. Som skabt i Guds Billede, vil der altid være noget af hans Lys i dette Menne-skes Øjne.

*Fra: Julestjernen. Foredrag af Martinus Julen 1941.
Bearbejdet efter stenografisk Referat af Inge Nør-gaard og Lisbeth Dam.*

“

Om den virkelige kærlighed

“Den virkelige Kærlighed søger ikke sit eget, men er i absolut Renkultur og udløses ikke paa Basis af nogen som helst For-ventning om Gengældelse eller Gevinst.”

Livets Bog I, stk. 78, side 217:

Om børns vilkår

Af Ejnar Hjorth

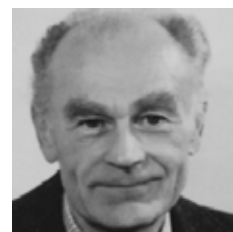
Martinus skriver ikke så ofte om børns vilkår, men i LIVETS BOG VII er der et afsnit, der er værd at tænke over. Han skriver, at mennesket nu lever i "de ulykkelige ægteskabers zone" og at vi ikke længere egner os til at leve i langvarige lykkelige ægteskaber. Det går selvfølgelig ud over børnene, især når ægteskabet ender med skilsmisse. Forældrene skaber for sig selv og for børnene ofte en ulykkelig skæbne.

Denne skæbnesituation er et spørgsmål om årsag og virkning og om en mang-

lende udvikling af næstekærligheden. Kun dem, som er nået så langt, at de er modtagelige for den undervisning, som findes i Det Tredie Testamente eller "livets egen tale", kan ændre skæbnen til det bedre.

Det er kun den ægte næstekærlighed, der kan råde bod på disse ulykkelige forhold.

"2512. Den forannævnte ulykkelige Tilstand gælder naturligvis ogsaa mange af de Børn, der bliver født udenfor Ægteskab og ikke kommer til at opleve et beskyttende Hjem under en virkelig Faders og Moders Pleje, Opdragelse og

Forsorg. I Stedet for denne varmende og lysende Beskyttelse kommer de paa Børnehjem og Opdragelsesanstalter, hvor Opdragelse i Væremaade sker fabriksmæssigt ved ansatte Lederes og Funktionærers kolde, disciplinerede Diktatur og Ensretning. Hvad er en Opdragelse i en saadan kollektiv kold menneskelig Udrugningsmaskine i Forhold til et Par kærlige Forældres

individuelle Opdragelse, tilpasset efter Barnets særlige individuelle, mentale Struktur og Opfattelsesevne? Selvfølgelig kan en saadan menneskelig Udrugningsinstitution umuligt præstere den samme individuelle kærlige Indstilling til hvert enkelt Barn, idet den er baseret paa at opdrage i Flok ligesom ved en Militæruddannelse. *Men en saadan Institution er dog et stort Fremskridt og Hjælp i en Verden, hvor der findes et Ocean af ansvars- eller samvittighedsløse Mennesker, der sætter Børn i Verden uden at tænke paa, at en saadan Manifestation eller Væremaade forpligter en til selv at være fysisk Skytsengel for sit eget Barn.* I modsat Fald maatte saadanne Menneskers Børn forsumpe, blive totalt forkvaklede eller afsporede fra almindelig moralsk Opfattelse og Væremaade. Men en saadan Institution er og kan i bedste Tilfælde umuligt blive andet end et godt Surrogat for den af Naturen bestemte kærlige Opdragelse og Beskyttelse igennem Forældrene, selv om disse Ledere af Børnehjem og Opdragelsesanstalter kan være nok saa meget humane og betragte denne deres Levevej som et helligt Kald. Disse Institutioner kan umuligt erstatte det virkelige normale og sande Familieskab mellem kærlige Forældre og deres Børn. Men da der næsten ikke forekommer noget Familieskab for disse Børn, der er født udenfor Ægteskabet og overladt til fremmede Menneskers Omsorg, maa man prise de Samfund, der skaber de kunstige Hjem eller Institutioner for disse af Familie og Forældre forladte Børn, hvor de dog kan blive plejet og passet, selv om de maa undvære et Par kærlige Forældre. Dette sidste kan et Samfund ikke give disse Børn. Men nogle Børn har dog, midt i denne deres hjemløse og forældreløse Situation, den Lykke at blive adopteret af virkelig kærlige Mennesker og saaledes faa en god Erstatning for den Kærlighed, de har mistet. Men det er ikke nær alle af de forældre- og hjemløse Børn, der har en saa heldig eller lykkelig Skæbne i deres nuværende Liv.“

Det Tredie Testamente, Livets Bog VII, stk. 2512, side 2740

“2519. *Væsenernes Skæbnesituation er udelukkende et Spørgsmaal om Aarsag og Virkning. Mennesket har fri Villie til at operere med denne Aarsags og Virkningskæde. Det kan skabe Aarsager, hvis Virkninger bliver til total Ulykke for dem selv, ja endog i flere Liv. Og det kan med sin Væremaade skabe Aarsager, der kommer tilbage med Virkninger, der bliver til Glæde og Velsignelse for det selv ligeledes igennem flere Liv. Det staar absolut Væsenet frit for saaledes at kunne gøre, hvad det vil. Det kan gøre Godt, og det kan gøre Ondt. Begge de to Slags Manifestationer staar til det ufærdige Menneskes Raadighed. Det kan her vælge, hvad det vil. Var det ikke saaledes, kunde Væsenet aldrig nogen Sinde lære, hvad der virkelig er ondt, og hvad der virkelig er godt. Hvordan skulde Kemikerne komme til at lære Stofferne at kende, hvis de ikke kunde eksperimentere med dem. Hvordan skulde det levende Væsen nogen Sinde blive Ekspert i at kunne gøre det Gode, blive til Mennesket i Guds Billede, hvis ikke det fik en Livsepoke, i hvilken det netop blev stillet frit overfor Adgangen til begge de nævnte Manifestationsarter og dermed kunde faa et virkeligt Kendskab til det Gode, som udgørende den ordinære og det Onde som udgørende den sekundære Væremaade, det Gode som selve Livsoplevelsens Kulmination i Viden, i Lys, Kærlighed, Velvære eller Salighed og det Onde som selve Livsoplevelsens Fostertilstand, repræsenterende Ufærdighed, Fejltagelser, Krig eller Kulminationen af Lidelsernes Helvedesdomæne. Imellem disse to Væremaader befinder det jordiske Menneske sig. Den mørke Væremaade, der fremtræder som „den dyriske“ i Mennesket, er netop nu i sin Kulmination, medens „det menneskelige“ er i sin første spæde Begyndelse. At det er saaledes, kan umuligt rokkes eller forandres, hverken ved Straf eller Vold, hverken ved Diktatur eller Frihed, hverken ved Religion eller Sakramenter, hverken ved Opdragelse eller Skolegang, hverken ved Tale eller Tavshed. Selv om de humane af disse Foreteelser*

er meget vigtige og absolut nødvendige, er det absolut uden Betydning med Hensyn til selve Mentalitetsforvandlingen fra Dyr til Menneske. Her er Kærlighedens Tilblivelse i Væsenet det absolut eneste, der faar det bort fra alle eventuelle livsnedbrydende Voldshandlinger og dræbende Tankearter overfor sine Medvæsener eller sin Næste.“
Det Tredie Testamente, Livets Bog VII, stk. 2519, side 2746

I 1972 var der 3,4 vuggestuebørn pr. voksen, mens der for børnehalebørn var syv børn til én voksen, viser tal fra en rapport fra 2017.
Livets Bog VII udkom i 1960.

44 år senere – i 2016 – var tallene vokset, så der var fem til seks vuggestuebørn pr. pædagog, mens der var 10-12 børnehalebørn pr. voksen.

Martinus selv oplevede at blive født uden for ægteskabet. Han blev ikke passet og opdraget af sin mor, men blev bortadopteret til hendes halvbroder og han kone, som var nogle meget kærlige plejeforældre for ham. ■

Er kærligheden blevet kold?

“

Ifølge Martinus ledes menneskeheden udvikling i overensstemmelse med en guddommelig plan. Mennesker med særlige åndelige evner har derfor undertiden været i stand til at forudsige store begivenheder længe før de fandt sted. I Bibelens nye testamente er der nogle mærkelige forudsigelser om vores tid, som Jesus skulle have udtalt for næsten 2000 år siden. Denne artikel er et forsøg på ud fra Martinus verdensbillede at tolke en del af indholdet af disse profetier om “de sidste tider”.

Lever vi i “de sidste tider”?

Af Ingemar Fridell

I Mattæus evangeliet kan vi læse følgende (Matt 24, 6-7): “I skal høre krigslarm og rygter om krig. Se til, at I ikke lader jer skræmme! For det skal ske, men det er endnu ikke enden. For folk skal rejse sig imod folk, og land imod land, og sted efter sted skal der komme hungersnød og jordskælv.”

Jesus talte altså om hvordan “kommen-de slægter” ville opleve hungersnød, jordskælv og “krigsalarm og rygter om krig”. Er dette en beskrivelse af *vores tid*? – Vi bliver dagligt i TV og andre massemedier fodret med nyheder om naturkatastrofer og “rygter om krig”. En kritisk indvending mod dette er, at krig og lidelse har eksisteret så længe, der har levet mennesker på jorden. Men hvad der er specielt for vores tid er, at verden er begyndt med at blive *international*, hvilket betyder, at folk over hele kloden lynhurtigt modtager nyheder fra

hele verden, og at vi gennem handelsforbindelser og andre kontakter blevet afhængige af hinanden på en helt anden måde end tidligere. Den teknologiske udvikling har desuden skabt våben- og miljøproblemer af et sådant omfang, at hele menneskeheden overlevelse synes at være truet.

At verdenssituationen er blevet så tilspidset og dramatisk, vidner ifølge Martinus om en vældig udviklingsproces, som skal dreje menneskeheden “mentale kompasnål” i retning af en helt ny kurs, og at denne proces nu er kommet ind i en helt afgørende fase. Vi oplever rent faktisk intet mindre end “fødselsveerne” til “en ny himmel og en ny jord”, dvs. den smertefulde overgangsfase til den nye tidsalder, hvor en international verdensorden efterhånden kan begynde at blive etableret, hvorefter kærlighed og fred efterhånden vil råde overalt på jorden.

De “falske profeter”, der ifølge den

samme bibeltekst (Matt 24) kan bedrage mennesker, henviser ikke nødvendigvis kun til forrykte religiøse sektledere. Ethvert menneske, der uberettiget gør sig til en autoritet og spreder selviske ideer og tanker, er på en måde en “falsk profet” (talsmand), og sådanne findes som bekendt også blandt politikere, forretningsmænd og forskere. – “I vil blive hadet og mishandlet og dræbt for mit navns skyld,” forudsagde Jesus, og der er mange eksempler på, hvordan moralsk fremtrædende mennesker i verden dømmes til lange fængselsstraffe og endog myrdes, netop fordi de holdt fast ved deres indre moralske overbevisning.

Foto, Unsplash

En moralsk krise der får kærligheden vil at blive kold

I den ovennævnte profeti er der en bestemt sætning, som gjorde et specielt indtryk på mig: “Og fordi *lovløsheden* tager overhånd, skal kærligheden blive kold hos de fleste!” (Mat 24,12) – Efter sigende er “lovløshed” en oversættelse af det græske ord “anomian”, som også betyder synd, ondskab, uretfærdighed. Netop fordi jødernes livsførelse på Jesus tid i høj grad var reguleret af religiøse “love”, blev enhver overtrædelse af disse love betragtet som “synd” og “lovbrud”. Hvad der menes med sætningen, er derfor antagelig ikke kun “lovløshed” i betydningen “kriminalitet”. – Tænk om det i stedet først og fremmest handler om den “normløshed” eller *umoral*, der lige nu breder sig i samfundet, fordi religionens gamle “love” og påbud fuldstændig har mistet deres mistet deres greb om mennesker i vor tid!

Hver dag afsløres nye tilfælde af korruption, lukrative “fratrædelsesaftaler” og umådelige børsgevinster, mens

vi på samme tid ser, at en voksende social udstødelse og arbejdsløshed giver næring for fremmedhad, kriminalitet og øget vold. En verdensanskuelser, der er resultatet af en ateistisk og materialistisk tankegang, kan ifølge Martinus umuligt stimulere mennesker til kærlighed og fælles forståelse. Rendyrket dyriske idealer som fri konkurrence, og dermed alles kamp mod alle, opmuntres, og i et sådant socialt klima må naturligvis til sidst “kærligheden blive kold hos de fleste”. Samtidig kan ingen nægte at disse primitive idealer, *set fra et rent materialistisk perspektiv*, rummer en vis lokal “logik”, og at de i denne sammenhæng forekommer at være mere konsekvente end ideer om solidaritet, lighed og kollektivt ansvar. Den eneste “retfærdighed”, som mennesker har reel viden om, er jo den, der hersker i *naturen*, hvor det er udtryk for den højeste logik, at den stærke besejrer den svage. Så længe der ikke er en *åndsvidenskab*, der kan danne grundlag for ægte retfærdighed og

kærlighed, er der fortsat risiko for, at den rene og rå selvtægt ophøjes til politisk ideal. Ateismens yderste konsekvens er *diktatur* og *undertrykkelse!* – Denne holdning er således direkte “livsfarlig” ifølge Martinus!

Følgende sætninger kan også læses i Mattæus evangeliet, kapitel 24: “Da skal mange falde fra, og de skal udlevere hinanden og hade hinanden.” “Se til, at ingen fører jer vild!” “Men den, der holder ud til enden, skal frelses”. Disse citater, hvoraf nogle er frit gengivet ovenfor, minder mig om, hvordan Martinus engang under en spørgetime efter et foredrag i Klint besvarede en tilhørers spørgsmål om, hvad man skal gøre, hvis der opstår en virkelig truende verdenssituation. Martinus betonedede her betydningen af at holde sig på ret “køl”, dvs. at holde fast ved sin evne til medmenneskelighed og kærlighed og ikke at lade sig trække ned i mørket på grund af tiltagende egoistiske strømninger rundt omkring i verden.

Internationalismens “evangelium”

”Dette evangelium om Riget skal prædikes i hele verden som vidnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme.” “Evangeliet om Riget” betyder måske ikke kun den kirkelige kristne doktrin, men snarere selve *essensen* af Jesu udtalelser, dvs. det *kærlighedsbudskab*, der peger frem mod en fælles international kultur og verdensorden: en verden, hvor alle elsker hinanden og lever sammen i en permanent fred! Fænomener som FN, menneskerettighedskonventioner, internationale hjælpeorganisationer mv. viser tydeligt, hvordan “evangeliet om Riget” er begyndt at sprede sig over hele jorden. – Ifølge ordforklaringen i min Bibel betyder ordet “vidnesbyrd” *love, lovtavler*. På den baggrund kan sætningen have en helt ny betydning: “Når kærlighedsbudskabet kommer til

udtryk i form af fælles *love*, som skal gælde for alle mennesker, begynder verden at kunne forenes til ét rige, hvilket igen betyder afslutningen eller *enden* på vores nuværende dyrisk prægede verdensorden!” Ordet “enden” behøver altså ikke udelukkende at fortolkes som “dommedag” eller verdens sammenbrud; det kan også henviser til det ultimative mål for den jordmenneskelige udvikling.

Martinus betragtede sit livsværk som “Det Tredie Testamente”, dvs. som en logisk *fortsættelse* af Jesu kærlighedsbudskab og livsgerning, men denne gang handler det ikke om religiøse dogmer, men om afklarende kosmiske analyser, der er rettet mod moderne tænkende mennesker. Hans litteratur kan ses som fundamentet for den

åndsvidenskab, der ifølge ham selv til sidst vil spredes over hele jordkloden i og med, at der nu finder et omfattende oversættelsesarbejde sted og etableres værdifulde kontakter med interesserede mennesker i mange andre lande. – Vil Martinus kosmiske analyser blive den livseliksir, der kan bringe nyt liv i et “nedfrossent” kærlighedsbudskab? Personligt tror jeg, at den åndsvidenskab, der fortæller om det evige liv og dets love, er en forudsætning for at genoptø kærlighedens slumrende flamme og få den til at brænde med fuld styrke! ■

Ingemar Fridell, Malmö, 26. januar 1994,

Revideret i Nyhamnsläge, 12. februar 2019, Oversat fra svensk af Jes Arbov

“
Martinus betragtede sit livsværk som “Det Tredie Testamente”, dvs. som en logisk fortsættelse af Jesu kærlighedsbudskab og livsgerning, men denne gang handler det ikke om religiøse dogmer, men om afklarende kosmiske analyser, der er rettet mod moderne tænkende mennesker.

Tossegodhed

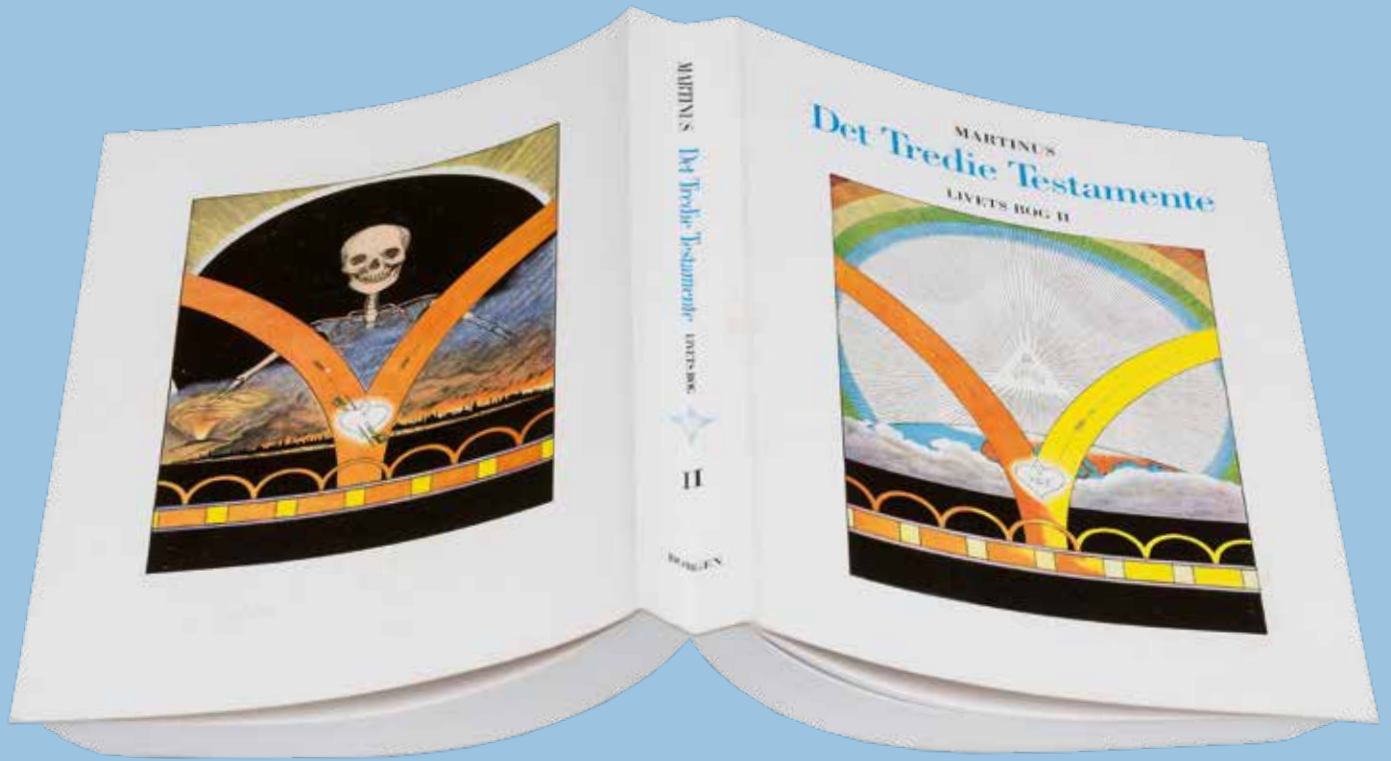
At den eneste Adgang til Oplevelse af selve Livets Analyser hinsides Materiens Analyser sker udelukkende kun igennem selve „Intuitionsevnen”. Men denne Evne kommer ikke til Udvikling i noget Menneske uden i Kraft af den humane Evnes Udvikling, hvilket er det samme som Næstekærlighedens Udvikling. Den humane Evnes Udvikling sker automatisk igennem de Lidelser eller ulykkelige Skæbner, som Væsenerne ved deres ufærdige eller uudviklede Væremaades Tilstand afføder. Humanitet er ikke noget, man kan tilegne sig ved Intelligens, saaledes som man kan tilegne sig Viden i Kraft af denne Evne. Har man først faaet udviklet den humane Evne, kan man med Intelligensen intellektualisere den, hvilket vil sige gøre den logisk. Den humane Evne er jo en udviklet stærk Sympati for alt Levende. Men en saadan Sympatifølelse kan lige saavel være ulogisk som logisk. En ulogisk

Sympatifølelse er det samme som det, vi i Livets Bog har udtrykt som „Tossegodhed”. Tossegodhed er at understøtte eller hjælpe „Svindlere” og „Bedragerer”, der under en camoufleret Nød, Sygdom eller Elendighed søger at udnytte Mennesker med stor Sympatifølelse og saaledes uberettiget eller under falsk Foregivende søger at leve højt paa disses Gavnildhed. At understøtte saadanne Mennesker er det samme som at føre disse Mennesker i Fordærv. En saadan Sympatifølelse kan derfor ikke udtrykkes som „Kærlighed”. Derfor maa et Væsens Sympatifølelse netop intellektualiseres, saaledes at den kan udløses logisk eller paa en saadan Maade, at den ikke bliver til Fordærv. En saadan intellektualiseret Sympati eller Følelse er det samme som den absolutte rene „Kærlighed”. *Det Tredie Testamente, Livets Bog VII, stk. 2658, punkt 29, s. 2887.*

MARTINUS

Det Tredie Testamente

Bibelens fortsættelse og afslutning – Talsmanden den Hellige Ånd
Martinus åndsvidenskab – Alkærlighedens videnskab

livetsskole.info

dettredietestamente.info

thethirdtestament.info

Om udgivelsen

Kære læser

Formålet med artiklerne er først og fremmest, at de skal vække interesse for den nye verdenskultur ved at henvende sig bredt til det omgivende samfund, og dermed også til dem, som endnu ikke kender Det Tredie Testamente eller Martinus analyser, som indeholder viden om alkærligheden.

Ved tilrettelæggelsen må vi tage hensyn til økonomien og for hvert nummer overveje, hvor mange sider og artikler det kan indeholde, og hvor mange eksemplarer kan vi trykke. Det afhænger helt af, hvor mange der støtter bladet økonomiske med frivillige bidrag. Heldigvis har der været en stor gavmildhed fra læserne. Tak for det. Det er vi meget taknemmelige for.

Tidsskriftet er gratis og skal helst også findes i en papirudgave, så det kan ligge fremme på landets biblioteker, i studiegrupperne, på vores snesevis af udstillinger, og på de udleveringssteder (se liste på side 23).

Indtil nu har vi sendt tidsskriftet gratis med post til de tidligere betalende abonnenter. Det kan vi med en gavebaseret økonomi desværre ikke blive ved med, da porto alene udgør omkring 10.000 kr. for hvert nummer.

Hvis du vil modtage bladet med posten, skal du derfor indbetale 100 kr. Alle der indbetaler 100 kr. på nedenstående mobile pay eller konto nr. og samtidig angiver navn og adresse med bemærkningen ønskes tilsendt vil modtage de kommende to numre med posten.

MobilePay: 227366
Danske Bank reg. 3572 konto
3572030989
IBAN kontonummer:
DK6030003572030989
BIC (SWIFT-adresse): DABADKKK

Vil du være med til at udbrede kendskabet til Det Tredie Testamente er ethvert bidrag til tidsskriftet naturligvis velkomment. På forhånd tak til alle, som ønsker at virke til gavn for den ny humane verdenskultur.

Kærlig hilsen
Den ny Verdensimpuls
Vestre Gade 6A,
2005 Brøndby
Jan Langekær
Redaktør
Mobil: 20157811
Forhåbentlig har det glædet dig at læse dette nummer af *Den ny Verdensimpuls*.

Kurser & foredrag

FOREDRAG AF JAN SCHULTZ

*Inspireret af ”Det Tredie testamente” af Martinus
- Alle kurser og foredrag har fri adgang og gratis entré.*

”Fritidscenteret” Randers - 18-21, gratis entré / gaveprincip
Onsdage: 25. september, 23. oktober, 27. november

”Stationen - brugerhus” Viborg - 18-21, gratis entré /
gaveprincip. Torsdage: d.29. august, 26. september, 24.
oktober, 28. november

”Huset” Aalborg - 18-21, gratis entré / gaveprincip
fredage: 30. august, 27. september,
25. oktober, 29. november.

Bornholm:

Rønne Bibliotek

2. tirsdag i måneden (start 13. aug - slut 10. dec) 18-21
gratis entré / gaveprincip

Svaneke Bibliotek

2. onsdage i måneden, (start 14. aug - slut 11. dec) 19-22
gratis entré / gaveprincip

Program for mine foredrag i danske byer kan tilsendes.
kontakt: janschultz52@gmail.com

HUSK: SOMMERKURSUS / ODENSE

*Søndag, den 30. juni til den 6. lørdag juli 2019. En uges intensiv undervisning i
Det Tredie Testamente, Martinus åndsvidenskab
Alkærlighedens videnskab -
Alle kurser og foredrag er frie og gratis.*

Et kursus som giver en kærlig, positiv og logisk livsforklaring for nutidens mennesker. Åndsvidenskaben er ifølge Martinus en videnskab om alkærligheden. Martinus har, via sin intuitiv-onsevne og kosmiske bevidsthed, skrevet sit epokegørende livsværk Det Tredie Testamente.

H.C. Andersen kunne gøre et eventyr ud af virkeligheden, og man kan sige, at Martinus har gjort eventyret til virkelighed ved at forvandle verdensreligionernes evige kerne og ubegrænsede kærlighedsbudskab til åndelig videnskab.

- CITY DANHOSTEL, Odense (det gamle Jernbanehotel) Østre Stationsvej 31 5000 Odense C
H.C.Andersens fødeby
- Søndag den 30. juni til lørdag den 19. oktober formiddag.
- Gratis parkering 300 meter mod Øst på Enggade.
- Tilmelding:og kursusprogram på livetsskole.info eller på mobil 2015 7811

SKANDINAVISK EFTERÅRSKURSUS / TRÆF BORNHOLM

*Søndag, den 13 oktober til den lørdag den 19. oktober 2019
Rundt om ”Det Tredie Testamente” af Martinus.
- Alle kurser og foredrag er frie og gratis.*

Bornholms Efterskole i udkanten af Rønne med bus fra færgen til døren – midt i en skov og stenkast fra havet - vil godt lægge hus til 20 – 50 personer. Der forefindes 14 dobbeltværelser og 10 tremandsværelser (alle med håndvask). Bad og toilet på gangen. Dyner og puder forefindes, så sengetøj og håndklæde skal med. Fuld forplejning vegetar og vegansk, 3 måltider dagligt. 2000 dkr. pr. uge for det hele. Ingen kursusafgift, og fri adgang og gratis entré.

Det Tredie Testamente, Martinus åndsvidenskab også kaldet alkærlighedens videnskab, er helt i overensstemmelse med den fysiske videnskabs sikre resultater.

- Bornholm kalder i uge 42
- Søndag d. 13. oktober eftermiddag – lørdag d. 19. oktober formiddag.
- Tilmelding:Kontakt Jan Schultz (2993 3085)
mail: janschultz52@gmail.com
Bankoplysning, ugeplan etc. tilsendes.

Guds Tale til det jordiske Menneske igennem en fuldkommen Sommerdags sollyse Middagstime vil derfor overført til Menneskenes eget Sprog være at udtrykke som følgende:

“

Ligesom jeg i en sollys Sommerdags Middagstime gaar hen over Jorden og paa denne min Bane forgylder Kontinenter og Have, kaster mit overjordiske Lys langt ind i Slugter, Kløfter og Afgrunde og med min Aands funklende Straaleglorie, dens Lys og Varme overskygger alt og alle paa det, at de levende Væsener i min Bane ikke skal mærke Vinterens Kulde eller Nattens Mørke, men hvile trygt i mit himmelske Favntag, saaledes skal ogsaa din Aand være et funklende Lys væld, der overskygger din Næstes Kontinenter og Have og trænger dybt ind i hans mørke Slugter og Afgrunde. Og ligesom jeg i mit funklende Skin bragte mit Hjertes Varme til at sitre, bølge og vibrere hen over Jorden, hen over alle Væsener i Sommerdagens Middagstime, saaledes maa dit Skin ogsaa være en Aabenbaring af inderlig Hjertevarme, der kan faa mentale Isregioner til at smelte, skabe Vaarbrud og bringe en sollys Sommer til at sitre, vibrere og bølge hen over din Næstes Bevidsthedsterræner. Kun der, hvor du er disse Terræners funklende Middagssol, udgør du min Ild, min Aand, min Kærlighed. Og kun der vil du selv kunne se mit Aasyn i dit eget Billede”. Det Tredie Testamente. Blade af Guds billedbog, kap. 10.

“

Enhver, der kan forme sit Møde med Væsener og Ting saaledes, at Resultatet bliver som en livgivende Sommermorgens Solopgang med et Væld af glædefrembringende Foreteelser eller salighedsudløsende Harmonier, der faar Livet til at være et frembrusende Væld af himmelske Toner overskyggende alt og alle med Fest, opnaar bevidst at blive eet med Faderen og opleve sin Identitet som udødelig Gudesøn. Overalt, hvor han gaar op over Horisonten, bryder Dagen frem, thi der vil Gud forgyldte Verden, der vil jublende Toner stige op imod den eviges Trone. Blade af Guds billedbog, kap. 10.

Af Jes Arbov

**Strukturen,
att praktisera Tredie Testamente**

Af Christer Malmström.
Med forord af Rolf Elving.
Ebog, 2019.

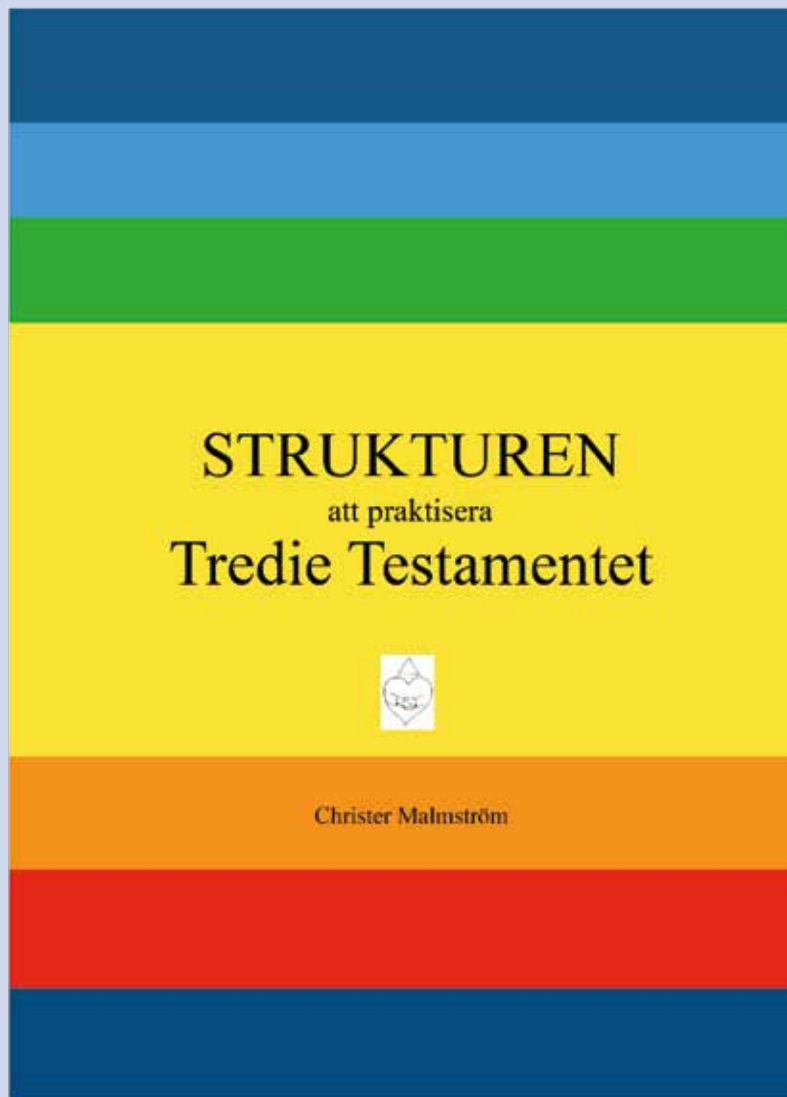
Christer Malmström indleder bogen med en definition af, hvad struktur betyder: ”STRUKTUR: sammenhæng mellem enkeltdelen i en helhed, deres orden og forhold til hinanden, system. Modsætningen til struktur er KAOS.”

Det Tredie Testamente giver den teoretiske redegørelse for verdensaltets principielle opbygning og funktionsmåde og påviser, at verdensaltet er et velordnet eller struktureret verdensalt, hvor kærlighed er det gennemgående, organiserede princip.

Martinus ønskede, at studiet af Det Tredie Testamente skulle være helt frit, og fra forfatterens side stilles der ingen krav til, hvordan læseren modtager eller forholder sig til værket. ”Tag hvad du kan bruge og lad resten ligge”, var forfatterens holdning.

Mange har imidlertid erfaret, at et dybtgående studium af Det Tredie Testamente uvilkårligt fremkalder et stærkt ønske om til at omsætte analyserne i praksis. Dertil kommer, at man ét eneste sted på Jorden af Martinus er forpligtet til at arbejde i overensstemmelse med de kosmiske analyser, og det er på Martinus Institut i København.

I den sammenhæng er Christer Malmströms bog et værdifuldt pionerarbejde, fordi den praksisnært tager udgangspunkt i de udfordringer og vanskeligheder, der møder os i det øjeblik, vi forsøger at handle i overensstemmelse med de intellektuelle analyser i Det Tredie Testamente. Man kan opfatte *Strukturen, att praktisera Tredie Testamentet* som en manual eller en

”grønspættebog”, der er god at have ved hånden og lade sig inspirere af, fordi den viser, hvordan vi i konkrete situationer kan identificere og vælge den handlemåde, som er i bedst overensstemmelse med alt det nye, Martinus bragte, og som dermed også er den mest kærlige handlemåde.

Bogen er inddelt i tre hovedafsnit. I det første afsnit lægges fundamentet. Her beskrives principperne og metoderne, der nødvendigvis må følges for at et samarbejde mellem mennesker kan være til gavn og glæde for alle involverede. Derefter beskrives i de følgende afsnit eksempler på, hvordan to meget forskellige aktiviteter er blevet tilrettelagt og udført med udgangspunkt i analyserne. Det første eksempel er Rolf

Elvings organisering af undervisningen i Martinus åndsvidenskab i Klint, og det andet eksempel er Christer Malmströms egen skelsættende forskning, der påviste amalgams skadelige virkninger som materiale for tandfyldninger.

Strukturen, att praktisera Tredie Testamentet er umådeligt inspirerende og umiddelbart anvendelig, og den vil uden tvivl medvirke til, at der i fremtiden inden for Martinus Sag i langt højere grad end tidligere vil blive sat fokus på ikke kun at formidle, men også at praktisere de kosmiske analyser. Bogen kan downloades som ebog fra livetsskole.info, og den vil senere blive oversat til dansk. ■

Åndsvidenskab
og materiel videnskab

Af Jes Arbov

Den materielle videnskabs grænser for erkendelse

Martinus anså sit samlede værk, *Det Tredie Testamente*, for at være den første skriftlige præsentation af det *virkelige verdensbillede* på Jorden. Det var hans klare opfattelse, at ingen af de hidtidige religiøse, filosofiske eller videnskabelige tilværelsestolkninger har været fyldestgørende eller dækkende beskrivelser af *virkeligheden, som den er*. De har ganske vist klarlagt *enkelte brudstykker*, men de har samtidig været præget af væsentlige mangler og misforståelser, og ingen forfatter har endnu givet en samlet, logisk tilfredsstillende beskrivelse af tilværelsen og verdensaltets grundlæggende struktur.¹

Inden for den vestlige tradition er det især den kirkelige udlægning af kristendommen og den materialistisk orienterede naturvidenskab, der sammen og hver for sig har gjort krav på at levere den sande fortolkning af verden. Martinus mener, at begge traditioner rummer værdifuld viden og erkendelse, men han mener samtidig, at de begge lider under nogle afgørende mangler, der bevirker, at man uvilkårligt ser virkeligheden i et falsk perspektiv, hvis man lægger deres tilværelsestolkninger til grund for sin opfattelse af verden.

I løbet af de sidste især 200 år har kristendommen tabt terræn til videnskaben. Efter at naturvidenskaben i løbet af det 18. og 19. århundrede gradvist løsrev sig fra kristendommens metafysiske forståelseshorisont, har den tekniske udvikling, de forbedrede levevilkår, samt prioritering af selvstændig iagttagelse og logisk tænkning på bekostning af reproduktion af overleve-

ret viden, gjort kristendommens dogmer og trosforestillinger utidssvarende, og resultat har været, at de har mistet en stor del af deres appel. Trods sin succes på det rent materielle og tekniske område, som også åndsvidenskaben fuldt ud anerkender, bliver imidlertid også den materielle videnskab i stigende grad mødt med skepsis fra mange sider. Det skyldes ikke mindst, at den endnu savner grundlæggende begreber om, hvad liv og bevidsthed er, og at den som følge heraf er ude af stand til at levere videnskabeligt evidente svar og løsningsmodeller på de økonomiske, sociale, psykologiske, miljømæssige og sikkerhedspolitiske problemer, som verden er stillet overfor.

Den materielle videnskabs erkendelsesmæssige begrænsninger viser sig ikke mindst, når de videnskabelige undersøgelser bevæger sig ind på områder, der berører livet, dets formål og mening. Mens mange forskere erkender, at videnskaben dybest set intet svar har på disse spørgsmål, er andre mindre tilbageholdende. De betragtninger, de fremkommer med, vil dog som regel være fejlagtige. For spørgsmål vedrørende livets grundlæggende struktur kan, i overensstemmelse med den definition på liv som åndsvidenskaben fremlægger, ikke besvares på grundlag af en materialistisk omverdensforståelse. Hvorfor det forholder sig sådan, skal vi se nærmere på i det følgende.

Den materielle videnskabs erkendelsesteoretiske grundlag

Siden naturvidenskabens gennembrud i det 16. århundrede har det været dens erklærede program at tage udgangspunkt i det, der kan kvantificeres – dvs. tælles, måles og vejes – i form af data indsamlet via sanserne samt deres forlængelse i form af forskelligt

måleudstyr. Den skotske filosof David Hume formulerede det programagtigt på denne måde i afhandlingen *Enquiry Concerning Human Understanding* (1748):

“Det forekommer mig, at de eneste genstande for de abstrakte videnskaber eller bevisførelse er kvantitet og tal. (...) Når vi gennemgår bibliotekerne, idet vi er overbevist om disse principper, hvilke ødelæggelser må vi da ikke lave? Hvis vi tager et hvilket som helst bind i hånden om f.eks. teologi eller skole-metafysisk, så lad os spørge: Indeholder det noget abstrakt ræsonnement om kvantitet og tal? Nej. Indeholder det noget eksperimentelt ræsonnement om spørgsmål angående kendsgerninger og eksistens? Nej. Så overlad det til flammerne: for det kan ikke indeholde andet end sofisteri og illusion”.²

Humes position er radikal, for han afskriver hele den del af den teologiske og filosofiske tradition, der ikke lever op til et rent materialistisk objektivitetsideal. Med sit fokus på det kvantificerbare har den materialistiske videnskab udelukket store dele af virkeligheden fra sit forskningsområde. Resultatet heraf har været, at væsentlige sider af tilværelsen er forblevet underbelyste og af den grund fejlfortolkede i en grad, som de fleste i dag næppe gør sig klart. At det ikke er ligegyldige emner, det drejer sig om, ser vi deraf, at jo nærmere man kommer tilværelsens helt

grundlæggende, eksistentielle spørgsmål, jo vanskeligere har det været at nærme sig dem ad videnskabelig vej. Mange centrale etiske, psykologiske og eksistentielle problemstillinger er derfor forblevet ubesvarede. Dette er imidlertid på længere sigt en uholdbar situation, for da menneskets skæbne og lykke beror på kvalificeret stillingtagen til disse spørgsmål, er det i længden forbundet med store risici at skyde dem fra sig og dermed træffe beslutninger på et usikkert eller decideret fejlslagt grundlag.

Den materielle videnskabs opfattelse af liv

Den materielle videnskabs kortlægning af den stofflige verden, der omgiver os, er virkelig imponerende. Man kan her tænke på kvantefysikernes kortlægning af atomernes og de subatomare partiklers verden, på astronomernes fascinerende beskrivelser af stjernernes udviklingsfaser fra fødsel til død, og på biogenetikernes stadig mere detaljerede afdækning af den genetiske kode. Tilsvarende er der gjort enorme fremskridt inden for neurologiens område gennem kortlægningen af hjernens centre samt påvisningen af den trafik, der i komplicerede netværk via signalstoffer finder sted mellem hjernens millioner af celler. Klodens dyreverden er i dag kendt og beskrevet langt mere detaljeret end tidligere. Man kan blot tænke på de fascinerende, fænomenalt flot filmede tv-produktioner om dyreliv fra alle egne af kloden. Den materielle verden kortlægges uophørligt med stadig stigende intensitet.

Ikke desto mindre er det klart, at videnskaben trods disse fremskridt i forhold til begrebsmæssig afklaring og beskrivelse af *fænomenet liv*, har et erkendelsesteoretisk problem, der vokser i takt med at menneskets behov for at lære sig selv og sin egen dybeste identitet at kende blive stadig mere påtrængende. Indtil nu har den materia-

listisk orienterede videnskab udelukkende koncentreret sig om at analysere stoffet, eller hele det område, som Martinus i sin terminologi betegner som X3, og som kun er et *delaspekt* af det levende væsens analyse. Man kender til grundstofferne og kemiske forbindelser og til de forskellige organismers opbygning. Men man er næsten totalt uvidende, når det gælder udforskningen af de bagvedliggende love som er bestemmende for, hvorfor stofferne og organismerne dybest set eksisterer og fremtræder, som de gør.

Lad os tage det nyfødte barn som eksempel. Man ved, at barnet er blevet undfanget som et resultat af en sædcelles indtrængen i en ægcelle. Under graviditeten vidner fosterets udviklingsstadier om en evolutionær proces fra langt mere primitive dyreformer, hvilket da også stemmer fint overens med den materielle videnskabs (palæontologiens) opfattelse af arternes udviklingshistorie. Så langt er den materialistiske videnskab og åndsvidenskaben enige. De mener begge, at den menneskelige organisme er resultatet af en lang udviklingsproces. Efter denne konstatering skilles vandene imidlertid. For mens åndsvidenskaben har sit primære fokus på det *levende væsen*, har den materialistiske videnskab i sin udforskning det afgørende fokus på *stoffet* og dets reaktioner med andre stoffer. Mens åndsvidenskaben anser stoffet for at være et resultat af levende væsens skabende aktivitet, ser den materialistiske videnskab de stofflige reaktioner som et resultat af livløse processer. Inden for rammerne af den materielle videnskabs forståelsehorisont bliver levende væsener derfor også til som et resultat af grundlæggende upersonlige, mekaniske og biokemiske processer. Dybest set opstår liv ved en *tilfældighed*, og når disse processer ikke længere samarbejder og opretholder organismen som en funktionsdygtig enhed, ophører væsenet med at eksistere. Hver enkelt levende

væsens eksistens står og falder således med stoffets tilstedeværelse og organisation som en konkret organisme. Det, som derfor først og fremmest karakteriserer den materielle videnskabs syn på levende væsener, er dens principielle *reduktion af liv til stof*. For den konsekvente, materialistisk indstillede forsker er liv identisk med forskellige grader af intelligent adfærd, og intelligens er en konsekvens af tilstedeværelsen af komplekst organiseret stof.

Åndsvidenskabens begreb om hvad liv er

Åndsvidenskabens opfattelse er en anden. Åndsvidenskabeligt set findes der nemlig noget *levende* bag stoffet, og det er det, der er det primære. Alt stof er betinget af dette levende, og stoffets konkrete sammensætning og opbygning er derfor et resultat af levende væsens aktivitet.

Dette levende besidder en ganske bestemt egenskab, som endnu er ukendt for mange. Ifølge åndsvidenskaben er alle levende væsener nemlig *evige*. De har altid været til og vil vedblive med at være det. Nu ved enhver, at organismer opstår, forandrer sig, opløses og forsvinder i en proces, hvor de omdannes til noget andet. Vi fødes, ældes og dør. Det er derfor selvsagt ikke organismen, der er evig. Det er derimod det "jeg" eller det "noget", der findes bag organismen og betjener sig af den. Det er en af Martinus' helt store fortjenester, at han mere end nogen anden gennem grundige, logiske analyser har påvist eksistensen af denne dimension i det levende væsen. Da evighedsdimensionen er immateriel, befinder den sig uden for tid og rum. Man kan derfor heller ikke knytte sansekvaliteter som fx stor, hård, flad, hurtig eller tung til den. I kraft af sin evighedskarakter er den ligeledes hævet over enhver aldersbestemmelse. Martinus betegner dette usanselige centrum i det levende væsen som X1 eller *jeget*. Det er denne

dimension, som udgør *det egentligt levende* i de levende væsener. Det er det faste punkt, hvorfra organismens opbygning og adfærd ledes og reguleres.

Denne bestemmelse af det levende væsen har den, sikkert for mange, overraskende konsekvens, at ingen nogen sinde har eller vil kunne komme til at *se* et levende væsen. For når det levende centrum er hinsides materie og dermed sansning, kan det kun erkendes indirekte ved de virkninger, det frembringer. Som Martinus formulerer det et sted: "Vi har således aldrig nogen sinde set vores venner eller vores fjender, vores forældre eller søskende, eller noget som helst andet væsen. Vi har kun set disse væseners midlertidige organisme eller skabte redskab for deres manifestation og tilkendegivelse".³

Som den absolut eneste instans i tilværelsen besidder jeget det privilegium at kunne manipulere med materien. Derigennem bliver det i stand til at opbygge sin egen organisme. Opbygningen af organismer i verdensaltet finder sted efter et ganske bestemt mønster, der har til hensigt at sikre, at jegets oplevelse af livet foregår kontinuerligt uden begyndelse eller afslutning, på samme tid som den er varieret og meningsfuld for jeget selv. Med denne forklaring leverer Martinus et overraskende enkelt svar på spørgsmålet om livet og livets mening, idet "livets mening" i sin grundanalyse er at opleve livet og at sikre dets fortsatte – dvs. evige – oplevelse.

I praksis fornyer jeget sin skabe- og oplevelsessevne ved hele tiden at ændre på sammensætningen af de grundenergier, det tager i anvendelse, når det opbygger organismen. Man må jo huske på, at jeget oplever verden gennem et sansesæt, der er en integreret del af organismen. Det er denne *evigt foranderlige* energimæssige sammensætning af

organismen, der er den dybeste årsag til, at alt stof fremtræder lovbundet i overensstemmelse med en overordnet plan, der som en evig, uskabt kosmisk struktur er indlejret i universet. De skabeprincipper, der ligger til grund for jegets organismeskabelse og livsoplevelse, kalder Martinus for X2. Det er således X2, der er garant for, at de levende væsener gennemløber en planmæssig udvikling gennem de seks tilværelsesplaner eller "energiniveauer", som Martinus gør udførligt rede for, og hvoraf vi her på jorden i almindelighed kun kender til de tre. Nemlig mineralriget, planteriget og dyreriget.⁴

Mens X1 udgør det usynlige jeg, og X3 er tilværelsens materielle aspekt, er X2 således "broen" mellem de to dimensioner, idet X2 er udtryk for jegets evne at skabe organismer og opleve livet i forskellige nuancer mellem det totale mørke og det klareste lys. Som X1 er heller ikke X2 synlig eller tilgængelig for sanselig erkendelse. Også her må man sige, at vi udelukkende opnår kendskab til X2 gennem dets fysiske virkninger. Nemlig gennem iagttagelse af det, jeget på et givet tidspunkt er i stand til at skabe. Det er en pointe hos Martinus, at X1, X2, og X3 *altid optræder samlet*, og at de tilsammen netop udgør de tre aspekter, som *definerer* det levende væsen. At skelne mellem jeget (X1), skabe- og oplevelsessevnen (X2) og organismen/væremåden (X3) er altså en ren analytisk operation. I praksis udgør de tre X'er en enhed, som er identisk med det *levende væsen*.

Konsekvenserne af den materielle videnskabs illusoriske livsopfattelse

Det er det manglende kendskab til disse bagvedliggende, styrende skabeprincipper, der gør, at den materielt orienterede naturvidenskab opfatter den fysiske verden som en *tilfældigt* opstået organisation af stof uden forbindelse

med en overordnet plan og hensigt. Stoffet er her, vi er her, men det er tilfældigt, at vi er her, og vi vil forsvinde igen, når vores organisme ved dødens indtræden holder op med at fungere og går i opløsning. Det er den materielle videnskabs livssyn kort fortalt, og i grunden er det konsekvent. For det viser jo, at den er tro mod sit eget program, som bl.a. Hume formulerede det, om kun at udforske det, der kan gøres til genstand for kvantitativ registrering gennem fysisk sansning.

I længden er denne grundholdning til udforskning af naturen dog utilfredsstillende, for den blokerer for, at mennesket kan nå frem til sand erkendelse af sig selv og sin plads i universet. Den vil derfor af stadig flere blive opfattet som en barriere, der må forceres, hvis behovet for at finde mening og sammenhæng i tilværelsen skal tilfredsstilles. Har åndsvidenskaben derfor ret i, at mennesket, som ethvert andet levende væsen, i sin kerne er evigt, er den materielle videnskabs reduktion af liv til stof en krænkelse af dets værdighed og bestemmelse, rent bortset fra at det er en illusion, der som sådan må vige for sandheden.

Det er indlysende, at den materielle videnskabs misfortolkning af, hvad liv er, har konsekvenser for de beslutninger, der træffes, og de handlinger, der udføres, på alle niveauer i samfundet. For hvordan f.eks. tage stilling til spørgsmål om abortlovgivning, medlidenhedsdrab, organtransplantation, slagtning af dyr og fortæring af de

afflivede dyrekroppe, det enkelte individs relation til arv og miljø etc. så længe vi savner elementær viden om, hvad et menneske dybest set er. Uden indsigt i de levende væseners evigheds-karakter kommer det ufødte barn, den lidende krop, organet, dyret, samfundsborgeren og forbrugeren alt for ofte til at indrette sig efter det, der forekommer at være mest hensigtsmæssigt ud fra et *her og nu* perspektiv. Selv om den enkelte læge, forsker, pædagog, socialarbejder mv. rent personligt måtte ønske det anderledes, er det uundgåeligt, at de materialistiske forklaringsmodeller og den massive samfundsmæssige uvidenhed på området hæmmer bestræbelserne på at handle på måder, der ikke blot er hensigtsmæssige ud fra en isoleret *her og nu* logik, men som samtidig er hensigtsmæssige i det *evighedsperspektiv*, der reelt er det *levede væsens perspektiv*.

Det er åndsvidenskabens opgave at kaste lys over dette område, og den dag, hvor man som noget selvfølgeligt forstår, at mennesker lever evigt i overensstemmelse med kosmiske love, vil det *erkendelsesmæssige grundlag* for *samfundsmæssig aktivitet* forandre sig markant. Beslutninger på alle niveauer i samfundet vil ændre karakter, og ikke mindst vil de argumentationsformer i den videnskabelige, etiske, økonomiske, miljømæssige og politiske debat, der i dag er båret af human følelse, men som har svært ved at gøre sig gældende, få et *logisk fundament*, der vil give dem den *intellektuelle legitimitet*, som de i mange sammenhænge savner i dag.

Er åndsvidenskabens verdensbillede videnskabeligt?

Mens den materielle videnskabs resultater i princippet lader sig efterprøve ved hjælp af systematisk indsamling af målbare data på det fysiske plan, beror erkendelsen af de åndsvidenskabelige resultater på en forfinelse af menneskets ikke-fysiske sanser. Graden af forfinelse er et udviklingsspørgsmål,

der igen er et resultat af de lidelseserfaringer, som det enkelte menneske tilegner sig gennem mange inkarnationer. Med lidelserne udvikles medfølelsen og dermed den sympatiske indstilling til alt levende, hvilket på sin side er en forudsætning for, at man ved selvsyn kan opleve tilværelsen uden illusoriske slør, sådan som den reelt er:

” ”

“Selve oplevelsen af den evige tilværelse er en organisk proces, der indtræder i ethvert menneskes liv, når vedkommende har nået en mental modenhedsgrad, der er baseret på meget stærk næstekærlighed og et inderligt guddomsforhold. I denne tilstand vil mennesket i vågen dagsbevidst sansning opleve sin evige tilværelse lige så absolut, som det i forvejen oplevede sin fysiske tilværelse. Om man kan opleve den evige tilværelse, er altså et sansespørgsmål. Ligesom lyset eksisterer, men kun kan opleves ved hjælp af øjnene, således eksisterer evigheden også, men kan kun opleves med dertil egnede sanser.”⁵

Jordens befolkninger har endnu kun i begrænset omfang udviklet sådanne fintfølelse sanser. Det vil imidlertid ændre sig i de kommende årtier, hvor de mørke skæbnébølger, der siden Første Verdenskrig periodisk har rullet ind over forskellige egne af kloden i form af krige, økonomiske kriser og social uretfærdighed, forsat vil manifestere sig og – efter de aktuelle destabiliserende udviklingstendenser at dømme – sandsynligvis vil eskalere i styrke. I takt med at menneskenes sympatiske anlæg som følge heraf udvikles, og verden – som vi kender den – styrter i grus, vil de grundlæggende spørgsmål om kosmos, Gud, mening og formål få fornyet aktualitet. Man vil da få brug for svar, der er *urokkelige*. Dvs. svar som ikke er baseret på ideologi – og herunder heller ikke på videnskabelig materialisme, der reducerer liv til stof – men på sandfærdig analyse af tilværelsen, sådan som den dybest set er.

Gennem de kendte civilisationers mere end 6000 år lange historie har vi set, hvordan forskellige tilværelsestolkninger har afløst hinanden. På den baggrund forekommer idéen om den *endegyldige sandhed* mange at være urealistisk. Stillet over for denne indvending, skriver Martinus imidlertid:

“Nu vil man jo her i denne Forbindelse kunne spørge: *‘Hvor længe skal den evige Sandhed blive ved med at afsløres?’* Og svaret bliver: *‘Til der ikke findes flere Sløromkring Sandheden.’* Så vil man igen kunne spørge: *‘Hvornaar er der ikke flere Slør omkring Sandheden?’* Og Svaret herpaa bliver: *‘Når Individets Sansbegavelse er så langt fremskreden i sin Udvikling, at det er i stand til som en realistisk Kendsgerning at opleve, at – alt er såre godt, – da er den evige Sandheds Afsløring fuldendt, idet nævnte Oplevelse netop ikke kan eksistere uden at være identisk med Oplevelsen af nævnte Sandheds videnskabelige Grundanalyse.’*⁶

Skal man tro åndsvidenskaben, er det her en af de helt store overraskelser i forbindelse med sandhedens endelige afsløring ligger gemt. For når hovedparten af jordens mennesker i dag mere eller mindre oplever tilværelsen som tilfældig og uretfærdig, beror det på en illusion, der skyldes, at menneskene endnu ikke er færdigudviklede følelsesmæssigt og intellektuelt, og at de af den grund savner de mentale forudsætninger for at erkende verden uden ideologiske slør. I virkeligheden – det er det, sandheden vil afsløre – er tilværelsen og hele verdensaltet logisk, retfærdigt og kærligt i sin grundlæggende struktur. Det er den erkendelse, der er resultatet af hver eneste analyse i *Det Tredie Testamente*, og som bevirker, at alt går op i det store, guddommelige facit ”alt er såre godt”.

Med fremkomsten af *Det Tredie Testamente*, vil ethvert menneske på jorden – allerede inden det har gennemgået den proces, der sætter det i stand til ved selvsyn at opleve ”sin evige tilværelse” – kunne opleve verdensbilledet som en realistisk, teoretisk kendsgerning. I takt med at lidelseserfaringerne udvikler humaniteten, og der i det enkelte menneskes mentalitet opstår balance mellem følelse og intelligens, modnes det til gennem selvstændige studier at kunne tilegne sig *det evige verdensbillede*. Man vil da opdage, hvor logisk velfunderede, inspirerende og frugtbare de kosmiske analyser i *Det Tredie Testamente* er, og hvordan erfaringer, der ikke tidligere gav intellektuel mening, falder på plads og bliver meningsfulde inden for rammerne af den udvidede forståelseshorisont, som åndsvidenskaben tilbyder.

Åndsvidenskaben vil således i første omgang være en teoretisk videnskab for den enkelte, idet den leverer en helhedsforståelse af livet og det enkelte individs indplacering i en kosmisk sammen-

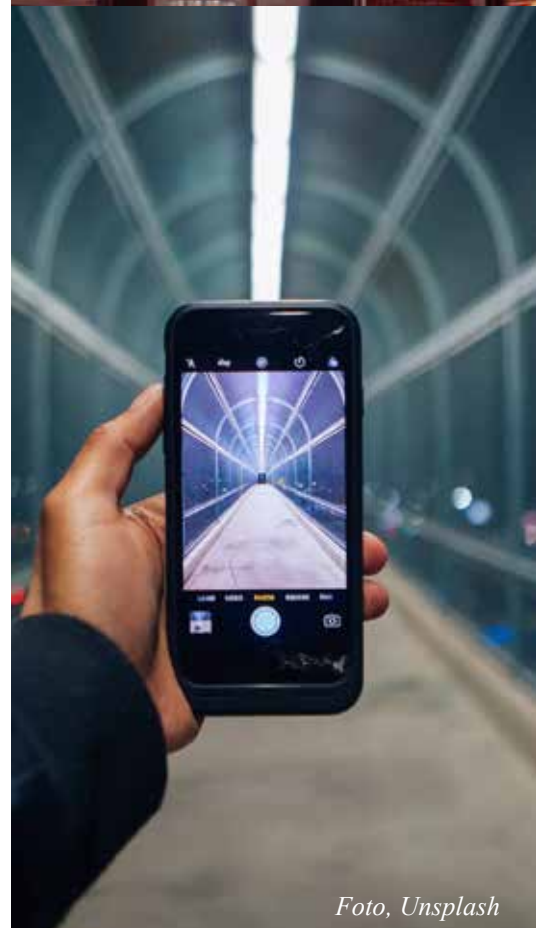
hæng. I takt med at den teoretiske forståelse breder sig, vil stadig flere gennem en organisk proces *ved selvsyn* opleve det evige verdensbillede som en ubetvivlelig realitet. Med denne udvikling vil åndsvidenskaben i stigende grad også på det samfundsmæssige plan blive accepteret *som den grundlæggende videnskab om livet*, og den vil efterhånden brede sig til alle egne af kloden og lægge grunden til en helt ny human, global kultur.

■

NOTER

1. Martinus: “Om mig selv, min mission og dens betydning”, *Kosmos*, nr. 3 1991, s. 48-50.
2. David Hume: *Enquiry Concerning Human Understanding*. Dansk oversættelse, Lars-Henrik Schmidt (red.): *Det videnskabelige perspektiv. Videnskabsteoretiske tekster*, s. 121-22. Akademisk Forlag 2001.
3. Martinus: *Jeget og evigheden*, kap. 13.
4. Se eventuelt artiklen ”Det levende Væsen” i *Den ny Verdensimpuls*, juli 2018, nr. 003, s. 29.
5. Martinus: “Tids- og rumdimensionel sansning og livsmysteriets løsning”, *Kosmos*, nr. 8 1996, s. 143.
6. Martinus: *Livets Bog I*, stk. 28, s. 29.

Revideret version af artikel trykt i tidsskriftet *Kosmos*, nr. 6, 1998 med titlen ”Martinus’ syn på naturvidenskaben”.

Foto, Unsplash

Omkring alkohol

Af Kaj Gøttler Jensen

I langt de fleste familier her i den vestlige verden indgår øl og vin som nydelses- og næringsmiddel i den daglige kost, især i weekenden samt ved festlige lejligheder. Ved almindeligt, moderat forbrug finder man alkohol ganske uskadeligt for krop og sind. Alle ved dog, at man ikke skal overdrive forbruget. Gør man det, får man ofte skrækelige tømmermænd dagen efter, og bliver dette overforbrug en vane, ved vi at alkoholmisbrug kan få skadelige følger. Vi har alle hørt om drankere, som ødelægger deres liv, idet krop og sind beskadiges. Sygdom og død er resultatet, hvis man ikke hjælpes til at standse misbruget i tide. Jeg har imidlertid på egen krop mærket, at selv det, der anses for et såkaldt normalt forbrug, i det lange løb har en kedelig indvirkning på sindet, idet det delvist ødelægger glæden ved selve livet. Dog vil jeg skynde mig at meddele, at der findes en vej tilbage. Herom nærmere i slutningen af denne artikel.

Jeg har i lange perioder igennem årene haft et alkoholforbrug, der må karakteriseres som middel. ”Jamen Kaj dog!” vil nogle af mine venner måske sige, ”det kan du ikke være bekendt. Du, som har kendt Martinus lige fra du var 13 år

gammel (nu er jeg 88 år). Han har jo tit fortalt om alkohols skadelige virkninger på mennesket og har ovenikøbet hjulpet dig igennem problemer flere gange undervejs”.

Lad mig forklare, hvordan det gik til. Jeg har altid haft let ved at få gode venner, men da jeg ca. 17 år gammel fulgtes med disse kammerater til fester, viste det sig at være et stort problem at sidde der med en sodavand! Jeg oplevede et voldsomt pres – det blev simpelthen ikke accepteret – heller ikke af pigerne! Jeg begyndte derefter langsomt at vænne mig til den bitre øl, som bestemt ikke smagte godt i starten. Men jeg blev ”accepteret”. Vi havde mange sjove oplevelser sammen, og ved en ungdomsfest havde jeg en sjov og sød pige til bords. Vi fattede stor sympati for hinanden. Hun bemærkede, at jeg var vegetar, og spurgte mig så om hvorfor jeg ikke spiste kød – hvad var det for en fiks idé, jeg havde fået? En munter kammerat råbte så tværs over bordet: ”Han er også militærnægter!” Pogens reaktion var omgående: ”Du er jo fejl!” (det var nogle få år efter verdenskrigen, så mentaliteten var en anden end i dag). Alle grinte, og min aften var ødelagt.

Fremover stod jeg dog fortsat fast på mine synspunkter og måde at leve livet

på, bortset fra alkoholforbruget. Jeg blev som sagt herved accepteret af venner og familie. Som tiden gik, deltog jeg i mange vilde ungdomsfester, og mit alkoholforbrug voksede, men for ca. 25 år siden fik jeg vendt skuden! Siden har jeg nedsat forbruget til ca. 4-5 genstande ved festlige lejligheder, mens det øvrige selskab ofte fik en hel del mere. De sidste 14 måneder har jeg dog ikke nydt alkohol overhovedet! En kræftsygdom har tvunget mig til at ændre levevis, bl.a. uden alkohol. Sygdommen har ligeledes tvunget mig til eftertanke! Tiden skal ikke spildes i mine sidste år. Som ung spurgte jeg Martinus flere gange, om der var et eller andet job, jeg kunne gøre for sagen – hvad som helst, men hver gang svarede han: ”Gå ud og lev livet, og prøv samtidig at leve efter mine analyser. Sørg altid for at have en god samvittighed! Når du engang oplever din fysiske død, er noget af det vigtigste netop at have en god samvittighed! Folk oplever i øvrigt deres livs største overraskelse, når de tror de dør – og derefter opdager, at de forsat lever! Men du bliver ikke overrasket, Kaj!” Hvorefter han lo hjerteligt. Samtidig spurgte han ind til min familie og mit arbejde. Martinus var altid 100 % fokuseret på det menneske, han sad overfor.

Den viden jeg nu har om alkohols

virkning, ville jeg ikke have fået blot ved at betragte livet omkring mig, men kun ved oplevelsen på krop og sind. Mine erfaringer samt gode råd videregives hermed nedenfor. Måske kan det hjælpe og påvirke én eller anden på længere sigt. Afholdsfolk var jo i øvrigt i gamle dage nogle kedelige, fanatiske typer, men i dag møder jeg mange, navnlig unge mennesker, der udmærket kan deltage i gode fester uden alkohol. Nu kommer så mit egentlige budskab: Som antydnet ovenfor skete der langsomt en følelsesmæssig afstumpning af min hjerne igennem årene. Jeg har senere erfaret at alkohol har haft samme virkning på mange andre. Nogle er blevet langt hårdere ramt end jeg og er blevet totalt følelseskolde, endda overfor deres nærmeste familie. Heldigvis har jeg aldrig selv haft et decideret alkoholmisbrug med afhængighed, men mit almindelige forbrug af alkohol har påvirket min livskvalitet. I min ungdom var jeg, ligesom de fleste andre, altid glad for at færdes i naturen i fritiden og på ferier. Jeg har rejst meget sammen med familien (kone og børn), bl.a. på skiferier til Norge og Østrig, hvor vi har oplevet stor glæde ved at færdes i bjergene, ligesom det var skønt at opleve storbyer verden over og meget andet. Men selve oplevelsen af hele denne vidunderlige verden blev mig efterhånden ligefrem lidt kedelig – egentlig ville jeg hellere blive hjemme, gå lange ture og ellers sidde hjemme og læse bøger. Mange års forbrug af alkohol havde sat sine spor. Jeg tænkte dengang at det nok var noget, der fulgte med alderen.

Igennem det sidste års tid er jeg ofte gået ned til stranden tidligt om morgenen og har sat mig på en bænk og beundret den smukke udsigt over havet og stranden. Så bad jeg bønner til Gud – i første omgang uden at jeg kunne mærke nogen ”respons”. Men så for kun et par uger siden prøvede jeg noget nyt: Jeg koncentrerede mig og gjorde mig det helt klart, at det alt sammen (havet,

stranden, skoven, fuglene osv.) – var Gud, min bedste ven, som talte kærligt til mig. Vi har lært af Martinus, at mens vi selv kun kan sanse én ting ad gangen, er der ingen tvivl om, at Gud er overalt i det evige verdensalt. I hvert eneste væsen uden undtagelse. Guddommen oplever os alle intenst – ”Ikke en spurv falder til jorden, uden at det er hans vilje” hedder det. Dette går jo over jordisk forstand, men først når vi alle engang får kosmisk bevidsthed, vil vi kunne forstå livet fuldtud! ”Jeg elsker dig!” tænkte jeg intenst, imens jeg samtidig prøvede at føle mig ét med den omgivende, pragtfulde natur. Samtidig takkede jeg ham for mit eventyrlige liv – Så mange dejlige mennesker har jeg været i kontakt med, og tak for alle de skønne oplevelser, jeg har haft! Og det utrolige privilegium at have været så tæt på Martinus. Så skete der noget! Pludselig oplevede jeg naturen mere intenst – kærligt og personligt. Samtidig fik jeg en varm følelse af velvære i hele kroppen og i sindet. Nogle vil nok hævde, at der her skete en almindelig legemlig afslappelse, men dette var absolut noget særligt! Det har gentaget sig sidenhen, når jeg færdes i naturen – en absolut bedre oplevelse af smukke landskaber, solnedgange osv. Jeg har i hvert fald delvis genfundet de glæder, som jeg mindes at have haft i den første del af mit liv. Tilbage står den dårlige karma, jeg utvivlsomt har til gode ved at skade mit mikrokosmos med alkohol i mange år! At behandle sin egen krop dårligt er jo lige så slemt som at behandle andre væsener dårligt, ifølge Martinus.

Som sagt er øl, vin og spiritus er jo utroligt populært i det daglige liv her i landet. Men måske én og anden overvejer at nedsætte sit alkoholforbrug, eller helt stoppe det – det kan sagtens lade sig gøre! Martinus gav os i øvrigt det gode råd, at gradvis nedtrapning af misbrug af enhver art er bedst for både krop og sind.

Til slut vil jeg lige nævne, at jeg i

mange år har læst næsten samtlige artikler i Den ny Verdensimpuls, og det stod mig helt klart, at jeg nu omsider måtte tage mig sammen og prøve at se, hvad jeg kunne gøre for Martinus. Han har jo igennem hele livet været min basis. Jeg er kommet godt igennem mange tragedier – så godt som man nu kan. I min ungdom mistede jeg bl.a. min mor og min første hustru (sygdom og død), samt min bedste ven, der begik selvmord. Jeg opsøgte for ca. 1½ år siden Livets Skole i kulturhuset Kilden i Brøndbyøster, hvor jeg blev rigtigt godt modtaget. Jeg oplevede med det samme en dejlig stemning. Jeg har lige siden deltaget i en studiegruppe over Livets Bog. Alle lærere og elever er velorienterede. Mange gode venner har jeg der, ligesom jeg har overværet rigtig mange gode foredrag samme sted. Igennem Livets Skole vil jeg fortsat forsøge at udbrede kendskabet til Martinus yderligere. Jeg selv og flere af mine studiekammerater har bl.a. medvirket ved udstillinger i Brøndbyhallen, og vi kan forsat – og måske i endnu højere grad – hjælpe Jan Langekær, Hellebeth Hansen og Bob Zauner m.fl. ved udstillinger, samt ved etablering af studiegrupper rundt om i landet. F.eks. overværede jeg et glimrende foredrag af Jan Schultz på Bornholm sidste år i et fyldt lokale med mange nye interesserede takket være en stor halvsides artikel i Bornholms Tidende. Jeg er også interesseret i at erfare, hvad der sker i Thisted, hvor jeg i min ungdom var i civilforsvaret i ét år. Det var dejligt at møde Per Pedersen og Monica for et par måneder siden, og erfare at der er foredrag om Det Tredie Testamente i Thisted med megen presseomtale. Lige nu glæder jeg mig til at opleve Livets Skoles Sommerkursus 2019 i Odense den første uge i juli. ■

Det Tredie Testamente

Martinus åndsvidenskab, alkærlighedens videnskab

Hvad det er – og hvad det ikke er

Det Tredie Testamente er fortsættelsen af Det Nye Testamente og Det Gamle Testamente.

Det er baseret på de kosmiske analyser, som Martinus har beskrevet i hovedværket:

Det Tredie Testamente/Livets Bog I-VII og Det Evige Verdensbillede I-IV.

Martinus fik som 30-årig en åndelig oplevelse, der gav ham kosmisk bevidsthed, og som satte ham i stand til at opfylde det løfte, Jesus gav til sine disciple:

“Jeg har endnu meget at sige jer, men I kan ikke bære det nu. Men når han, sandhedens ånd, kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden“.

– Paulus sagde: “thi stykkevis erkender vi... men når det fuldkomne kommer, skal det stykkevis forsvinde. ...da skal jeg kende fuldt ud“.

Det Tredie Testamente viser ikke kun stykkevis de sandheder, som mere eller mindre er udtrykt i Bibelen og andre hellige bøger, men beskriver fuldt ud et nyt verdensbillede. Det er en helheds- forklaring, der viser at der er en logisk og kærlig mening i tilværelsen. Det er et forsvar for alt og alle og giver et optimistisk livssyn.

Det Tredie Testamente viser, at der bag verdensreligionernes tilsyneladende ulogiske indhold ligger klare intellektuelle perspektiver.

Enhver må selv foretage sin vurdering af sandhedsværdien i ***Det Tredie Testamente***.

Ingen skal føle sig bundet af noget som helst andet end sin egen opfattelse.

At ***Det Tredie Testamente*** nu er udgivet er en verdenshistorisk begivenhed, som verden endnu ikke kender.

Det Tredie Testamente

VISER BL.A. AT

- verdensaltet udgør et levende væsen – selve Guddommen.
- livet er som en korrespondance med og en bøn til Gud.
- universets grundtone er alkærlighed.
- i et evighedsperspektiv vil udviklingen vise at: “alt er såre godt”.
- tilværelsen er 100% retfærdig gennem reinkarnation og karma.
- ethvert levende væsen har en evig fortsættende tilværelse.
- formålet med tilværelsen er at opleve livet, udvikle næstekærlighed og tolerance over for alt og alle.
- det er logisk at være tolerant over for alle levende væsener.
- det er et forsvar for alt og alle.
- udvikling bevirker en evig fornyet livsoplevelse. Derfor er det absolut nødvendig, for en stadig bevidsthedsfornyelse, at opleve kontrasterne lys og mørke, behag og ubehag, godt og ondt, osv.
- det enkelte menneske vil, på grund af livserfaringer, lidelserne og oplevelsen af godt og ondt, blive mere og mere humant og kærligt og komme til at leve efter de evige livslove. – (Men udvikling er en meget, meget langsom proces).
- kontrasten til de nuværende ulykkelige tilstande vil blive, at alle engang

vil opleve en fuldstændig lykkelig tilværelse.

Det Tredie Testaments verdensbillede er illustreret ved hjælp af en række symboler. Formålet med dem er, at vise livets principper og strukturer, så de bliver lettere at overskue, opfatte og fastholde i bevidstheden.

Det Tredie Testamente, Martinus åndsvidenskab også kaldet alkærlighedens videnskab, er helt i overensstemmelse med den fysiske videnskabs sikre resultater.

HVAD DET IKKE ER:

- Giver ikke grundlag for dannelsen af et nyt trossamfund, en sekt eller forening, som man kan blive medlem af.
- Der er ikke knyttet nogen form for ceremonier eller ulogiske dogmer til det.
- Det indeholder ikke angreb på eller kritik af nogen, som har en anden overbevisning.
- Det skal ikke påvirke mennesker mod deres egne interesser og ønsker.

VÆRKET BESTÅR AF

Det Tredie Testamente, der er den samlede betegnelse for:

Livets Bog I-VII

Det Evige Verdensbillede I-IV, som viser og beskriver de kosmiske symboler.

Logik, Bisættelse og ca. 30 mindre bøger.

OPLYSNINGER OM VÆRKET

livetsskole.info
thethirdtestament.info
dettredietestamente.info

Af Jens Lindsby

Toni Christina Bjerremose: *Livets Evige Dans – Om Martinus og hans verdensbillede – “Det Tredie Testamente”*. Saxo Publish 2019.

Toni fortæller, at da hun begyndte at interessere sig for Martinus, manglede hun en let tilgængelig, samlet indføring i Martinus verdensbillede. Formålet med bogen har således for Toni været at skrive den bog, hun selv ville have værdsat, da hun skulle sætte sig ind i Martinus’ verdensbillede.

Da jeg en dag kom hjem sad min 13-årige datter og læste i bogen. Hun havde læst på bagsiden at bogen var skrevet i et letlæseligt sprog. Ligeledes er dette den første Martinus bog min kone har læst og følt sig inspireret af. Og det er bestemt ikke fordi vores hjem mangler Martinus litteratur. Man kan selvfølgelig sige meget om Livets evige dans, men man kunne også blot konstatere, at den ser ud til at virke, altså at inspirere dem der ikke har læst så meget Martinus.

Toni beskriver, at de vigtigste indsigter i bogen er følgende:

1. Alt er Gud
2. Intet er tilfældigt
3. At dø er blot at skifte bevidsthedsplan
4. Vi bliver født igen og igen
5. Hvad vi sår, skal vi høste
6. At forstå er at tilgive

Bogen indledes med en kort beskrivelse af hvordan Toni mødte Martinus, hvem Martinus er og hvad Det Tredie Testamente er. Selvom det er en introduktionsbog skal man ikke tro der er gået på kompromis med indholdet i Martinus analyser, idet bogen er fyldt med

principperne omkring Martinus åndsvidenskab, og disse principper er i sig selv en mental udfordring for den der vil sætte sig ind i Martinus.

Bogen beskriver spiralkredsløbet, Gud og jeget, talentkerne, kosmisk kemi, perspektivprincippet, meningen med det onde, den seksuelle polforvandling, karmaloven og mange andre ting. Bogen kommer således rundt om alle væsentlige emner i Martinus åndsvidenskab og giver et indblik i det samlede verdensbillede.

Det Toni specielt er god til er på få sider at sammenfatte hvad det væsentlige er omkring et forhold. Det gælder f.eks. afsnittet om bønnen hvor der på to sider forklares de væsentlige aspekter af bønnen.

Toni forklarer, at bønnen selv hos den mest hårdnakkede gudsfornægter er en automatfunktion der vil bryde frem hvis vedkommende befinder sig i livsfare. Men de der begynder at bede til Gud, vil ofte opleve at de ikke føler der er nogen der lytter. Men her kan vi være rolige, idet der altid er kærlige åndelige væsener omkring os der lytter til vores bønner. Og vi skal huske på at dem man taler meget med, dem lærer man godt at kende. Martinus levede sit liv i bøn og kunne blot sige til forsynet: “Vær hos mig”. Mere indviklet behøver det ikke at være.

En bøn er et begær der, hvis det er stærkt nok, vil blive opfyldt. Det er således vigtigt, at man anvender bønnen i lysets tjeneste og at en bøn aldrig går udover nogen. Et yderligere problem er, at ikke alle bønner vil blive opfyldt. Det vil de ikke gøre hvis man selv eller dem man beder for har “brug for” de oplevelser, der er tale om, for at udvikle sig. Altså at

der er tale om nødvendig karma. Det kærligste kan altså godt være det ubehagelige.

Ligeledes er Toni god til at forklare konsekvenserne af Martinus’ analyser i vores dagligdag. Det er jo den seksuelle polforvandling der er årsagen til at ægteskabet ikke er det samme som før. Dette forklares mere teoretisk i to kapitler “Den seksuelle polforvandling” og “Mere om parforhold – fra A- til K-menneske.” I kapitlet “Om parforholdet og drømmen om ‘den eneste ene’” beskrives de konkrete konsekvenser af polforvandlingen som vi alle oplever på den ene eller anden måde. Da vi var enten mand eller kvinde i renkultur var vores højeste ønske at være forenet med det modsatte køn, og da vores ægteskabstalent var kulminerende kunne vi uden påbud være sammen til “døden os skiller”. Men efterhånden som udviklingen er gået videre og vi udvikler den modsatte pol, altså manden udvikler sin kvindelige side og kvinde udvikler sin mandlige side, får vi andre interesser end ægteskabet. Alligevel bibeholder vi ofte paradisi fantasien om den eneste ene, selvom den hører fortiden til. Det nye paradisi eller det rigtige menneskerige, hvor alle elsker alle uanset køn – og hvor vi alle har både kvindelige og mandlige egenskaber – er endnu kun et mål som et fåtal kender til og derfor heller ikke bevidst stiler imod. Når man tænker over det er det egentlig let at se, at den moderne kvinde, der tjener sine egne penge og håndterer sit eget liv, ikke gør dette fordi hun er blevet mere feminin, men fordi hun har udviklet sine maskuline sider. Man kunne tilføje at mænd selvfølgelig ikke begynder at interessere sig for deres børn og ønsker at være mere sammen med dem fordi de er blevet mere maskuline.

Bogen er krydret med eksempler, der understøtter Martinus' analyser og som nævnt er en af bogens hovedpointer, at dette at forstå er at tilgive. Til at belyse dette har Toni medtaget følgende eksempel, der viser hvad det menneskelige sind kan præstere og som reelt ligger langt over den humanitet vi normalt bliver præsenteret for i dagligdagen. Det er et rørende eksempel fra 2. verdenskrig, som beskriver en polsk fange der i 1945 havde været 6 år i koncentrationslejre, men havde bibeholdt en rank holdning, klare øjne og en utrættelig energi:

“Vi boede i den jødiske del af Warszawa, begyndte han langsomt – det var de første ord, jeg havde hørt ham sige om sig selv, “Min kone, vore to døtre og vore tre små drenge. Da tyskerne kom til vores gade, stillede de os alle op ad en mur og åbnede ild med deres maskingeværer. Jeg bad om at få lov til at dø med min familie, men fordi jeg kunne tale tysk, anbragte de mig i en arbejdsgruppe.” Han gjorde en pause, så måske sin kone og sine fem børn for sig. “Jeg måtte så bestemme mig til,” fortsatte han, “om jeg skulle hade soldaterne, der havde gjort dette. Det var virkelig en let beslutning. Jeg var sagfører, og i min praksis havde jeg ofte set, hvad had kan gøre mod folks sind og legeme. Had havde lige dræbt de seks mennesker, som betød mest for mig i verden. Jeg bestemte mig så til at tilbringe resten af livet – hvad enten det ville vare få dage eller mange år – med at holde af hvert menneske jeg kom i kontakt med.” At elske hvert menneske... det var den magt, der havde opretholdt dette menneske gennem alle afsavn!” (s. 68)

Man kommer unægtelig til at tænke på Jesu tilgivelse af sin bødler på korset,

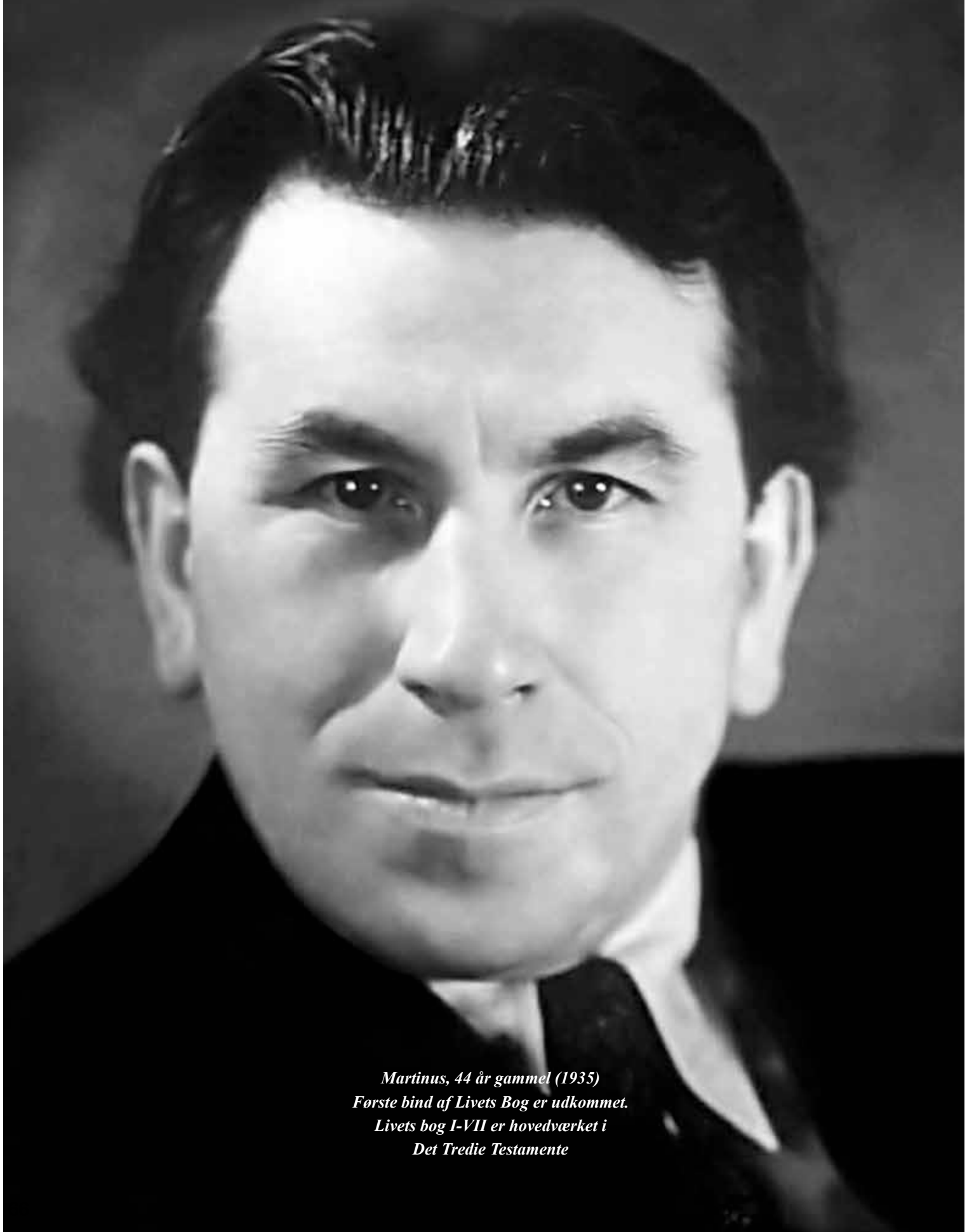
og det må siges at være en magtdemonstration i (med)menneskelig adfærd, vi ser i disse eksempler.

En introduktionsbog står overfor to dilemmaer, dels at den skal være lettilgængelig og dels at den skal beskrive dybden i Martinus verdensbillede, og her synes jeg Toni har ramt et rigtig godt niveau og jeg er overbevist om at mange vil få glæde af bogen, som jeg varmt kan anbefale. ■

“

*Det kærligste kan
altså godt være
det ubehagelige.*

Hvem var Martinus?

*Martinus, 44 år gammel (1935)
Første bind af Livets Bog er udkommet.
Livets bog I-VII er hovedværket i
Det Tredie Testamente*

Martinus deler hjemland med den store eventyrforfatter H.C. Andersen, som kunne gøre et eventyr ud af virke ligheden. Man kan sige det omvendte om Martinus. Han har gjort eventyret til virkelighed ved at forvandle religionernes evige kerne og kærlighedsbudskab til åndelig videnskab!

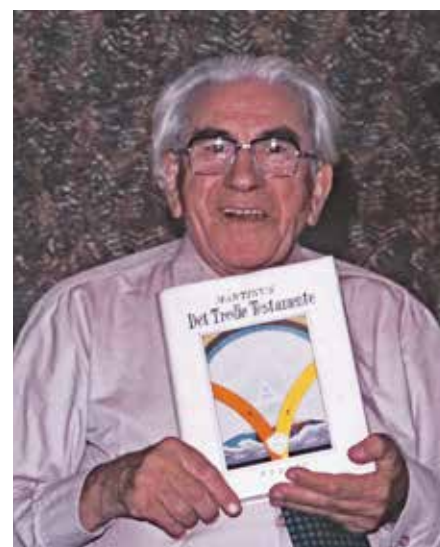
Martinus blev født i 1890 i Sindal i Nordjylland, hvor han voksede op hos plejeforældre på et lille husmandssted. Han fik ingen uddannelse udover den elementære skolegang. Hans ønske om at blive skolelærer gik ikke at opfylde pga. de ringe økonomiske kår. I stedet blev han røgterdreng, mejerist, oppasser, nattevagt, postbud og kontorist i København.

Det følgende er Martinus' egne ord fra manuskriptet til Det Tredie Testamente, Den intellektualiserede Kristendom

“I mit 31. år oplevede jeg en åndelig proces, der førte mig ind i en kosmisk mission. Det var en aften i marts måned 1921, at jeg således sad i fuldstændigt mørke i mit værelse på Nørrebro Runddel i København og koncentrerede mig på Gud. Og det var under denne koncentration på Gud og i dette totale mørke, at jeg i vågen dagsbevidst kosmisk vision kom til at opleve min dengang for mig selv ufattelige guddommelige kald else til intuitivt at klarlægge og manifestere som kosmisk videnskab det ’meget’, som Jesus kunne have fortalt sine disciple, men som hverken de eller da tidens offentlige autoriteter og myndigheder var udviklede nok til at kunne fatte. Den Kristusvision, jeg oplevede, var ikke nogen drøm eller hallucination, men

en absolut vågen kosmisk dags bevidst oplevelse indebærende en tydelig tilkendegivelse af en mission, jeg skulle udføre. Allerede næste formiddag følte jeg, at jeg igen måtte meditere. Efter at jeg havde sat mig til rette i min kurvestol, der nu forekom mig at være opladet med en form for stærk åndeligt virkende kraft, bandt jeg et tørklæde for øjnene og befandt mig således i dybt mørke, men i absolut vågen dagsbevidst tilstand. Med ét var det som om jeg så ind i en halvmørk himmel, hvorover der bevægede sig en mørk skygge, som efterlod himlen mere lys. Denne skyggepassage hen over himlen skete flere gange, og for hver gang blev himlen mere lysende, indtil den udgjorde et blændende ocean af lys i guldets reneste farve, der overstrålede alt andet eksisterende lys. Det formede sig som tusinder af vibrende lodrette gyldne tråde, der totalt opfyldte rummet. Jeg befandt mig alene midt i dette guddommeligt levende gyldne lysvæld, men uden selv at fremtræde i nogen som helst synlig form. Jeg havde ingen organisme, ligesom alle skabte ting omkring mig, mit værelse, mine møbler, ja hele den materielle verden var helt forsvundet eller uden for sansernes rækkevidde. Det blændende gyldne lys med sine vibrerende gyldne lystråde havde optaget i sig alt, hvad der ellers er tilgængeligt for sansning eller livsoplevelse, men alligevel kunne jeg gennem det stærke gyldne lys dagsbevidst opleve, at jeg havde en levende eksistens uden for de fysiske fænomeners verden, uden for alt hvad der ellers fremtræder som skabte foreteelser. Jeg var uden for tid og rum. Jeg var ét med uendeligheden og evigheden. Jeg var i mit udødelige Jeg’s element, det udødelige Jeg, der tilsammen med alle eksisterende levende væsens udødelige Jeg’er er

ét med verdensaltets Jeg eller evige ophav. Jeg var her ét med den gennem alle tider, gennem alle verdens kulturer, verdensreligioner, racer og folkeslag bevidst og ubevidst søgte, dyrkede og tilbødte evige almægtige, alvise og alkærlige Guddom.”

“

Martinus fremviser den 13. august 1978 sit eget designede omslag til hans værk. Han havde bestemt at værkets titel skulle staves Det Tredie Testamente, med “i” i ordet Tredie, “fordi det så pænest ud sådan”. Han afviste at bruge ny retskrivning i titlen. Og det er jo forfatteren som har den endelige beslutning.

Martinus foran hovedsymbolet med Livets Bog.
Året er 1955. Arbejdet med de vigtigste kosmiske
analyser i Det Tredie Testamente er fuldført

Kristendommens fortsættelse, fornyelse og fuldkommengørelse

MARTINUS

Det Tredie Testamente

Om sommeren

I samme grad som man formår at træne sig op til kun at leve for at gøre andre lykkelige og glade ved livet, er man i kontakt med den væremåde, som er sommerens princip, den væremåde der giver liv, den væremåde der lader ens ånd være hellig på samme måde, som Guds ånd er det.

Fra et foredrag i Klint søndag den 6. juni 1954. Senest bragt i Kosmos nr. 4/1985. Bearbejdet af Erik Gerner Larsson. Bearbejdelsen godkendt af Martinus.

Om karmaen

En overordenlig stor del af karmen skyldes menneskenes forfærdelige slagteri og blodbade på millioner af dyr, hvis organismer de således dræber og spiser.

*Det Tredie Testamente,
Det Evige Verdensbillede II, side 182.*

Om Reinkarnationen

Reinkarnationen, død og fødsel er således i realiteten livets allerstørste kærlighedsprocesser.
*Det Tredie Testamente,
Bisættelse, kap. 158, side 203.*

Om alkærligheden

Alkærligheden er evnen til virkelighed at kunne elske dem, der ikke kan lide os, dem, der bagtaler og forfølger os og på mange måder er generende og og onde imod os.
*Det Tredie Testamente,
Den Intellektualisrede Kristendom, stk.26.*

Om tilgivelsen

Det var tilgivelse ikke blot syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange, Kristus skulle indvi som en kommende verdenskultur.
*Det Tredie Testamente,
Den Intellektualisrede Kristendom, stk.7.*

Udleveringssteder af Den ny Verdensimpuls

I DANMARK, SVERIGE OG NORGE

Oplysning om selvstændige studiegrupper og udleveringssteder af tidsskriftet

Den ny Verdensimpuls: Udleveringssted **U** Studiegruppe **S**

Bogø By	2329 7658	U S	Kongens Lyngby	6070 7969	U S
Broager	2393 7838	U S	Jægerspris/Kyndby Huse	8228 2600	U S
Brøndby	2015 7811	U S	Odense 1	2183 3434	U S
Dragør	3253 2653	U S	Odense 2	2138 2638	U S
Egersund	2030 0850	U	Oslo	+47 9882 8168	U
Göteborg	+46 73677 9594	U S	Svaneke	2993 3085	U S
Haderslev	2137 0455	U	Thy	2013 2983	U S
Holmegaard, Sydsjælland	2081 6044	U	Tommerup	2138 5380	U S
Horsens	2236 0179	U S	Valby	3672 1750	U
Klint, Nykøbing Sj	5378 5272	U	Varde	2020 7550	U
Kolding	6174 8655	U	Vissenbjerg	6137 9037	U

TIDSSKRIFTET ER GRATIS

Hjælp til dannelse af nye studiegrupper og foredrag i Det Tredie Testamente

OPSTART

Vores team af frivillige har stor erfaring med opstart af studiegrupper, afholdelse af udstillinger, foredrag, kurser, og kan stille alt det nødvendige materiale af bøger, kosmiske symboler, studiemateriale og udstillingsdisplay til rådighed, samt give råd og dåd om dette og hint.

Så henvend dig til:
LIVETS SKOLE i Martinus åndsvidenskab
Vestre Gade 6A,
Brøndbyøster,
2005 Brøndby
Jan Langekær
Mobil: 20157811
livetsskole.info

God sommer

“Alt, hvad der ved sommeren er kærtegnende, lysende, varmende og styrkende, symboliserer eller er i sit princip identisk med “den guddommelige verdens” omfavnelser af det levende væsen. Dens lys er mental kulmination. Denne kulmination er kærlighed. Kærlighed er således mentalitetens gyldne sommersonne. Den fysiske sommer er et strålende genskin af dette overjordiske riges glans. Den er kulminationen af Guds atmosfæres indtrængen på det fysiske plan. Sommeren er “Guds ånd, der svæver over vandene”. Den er Guds nærhed i naturen, i mentaliteten og skabelsen.”

Det Tredie Testamente Livets Bog III, stk. 642, side 803.

“

Martinus skriver i artiklen GAVEKULTUR:

“Udviklingens mest ufejlbarlige kendetegn viser sig ikke i form af, hvor meget man ejer, men derimod i form af, hvor megen glæde man er i stand til at føle ved at yde sin næste noget af det man ejer. Vort forhold til det “at give” er vort forhold til udviklingen.

Herpå ses det, hvor man står. Herpå ses det jordiske menneskes afstand fra at være et “færdigt” væsen, hvilket vil sige, den væsenstilstand, der i “Livets Bog” udtrykkes som “det rigtige menneske”. Dyrets natur er princippet “at tage”, – det virkelige menneskes natur er princippet “at give”.

Det Tredie Testamente, Gavekultur side 27

...”Da gaveprincippet er det modsatte af tvangsprincippet, vil det, overalt, hvor det udvikler sig, resultere i en større og større frihed for samfundet såvel som for de enkelte mennesker.”

Det Tredie Testamente, Gavekultur side 28

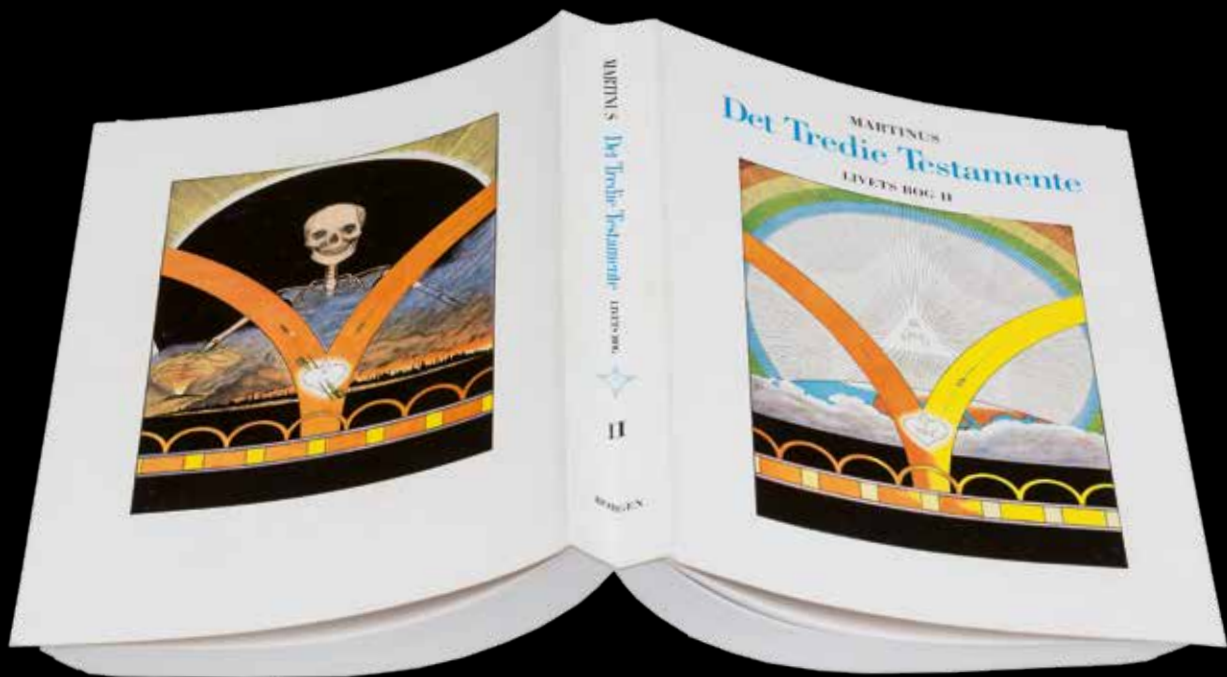
“

Frihed og frivillighed

Den frihed, som Martinus her nævner, vil føles der, hvor der ikke er tvang eller kontrol, og hvor man frit kan komme og gå, – og frit kan give, hvad man har lyst til.

Det Tredie Testamente

Kristendommens fortsættelse, fornyelse og fuldkommengørelse

Bibelens fortsættelse og afslutning – Talsmanden den Hellige Ånd
Martinus åndsvidenskab – Alkærlighedens videnskab

LIVETS BOG I-VII

dettredietestamente.info
thethirdtestament.info
livetsskole.info